

မြေအောက်ခန်းထဲမှ
အထီးကျန်ဝိညာဉ်

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒေဝတာ

ပြေအောက်ခင်းထဲမှ

အသီးကျန်ခဲ့တာပါ/ဒေဝတာ-ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊

၁၅၁-၀၁၊ ၁၉၅၂၁ ဝေဟိ၊

(၁) ဒေဝတာ

ပုံနှိပ်မှုတိုင်း

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ၁၅၁-၀၁၊ ၁၉၅၂၁ ဝေဟိ၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ၁၅၁-၀၁၊ ၁၉၅၂၁ ဝေဟိ၊

သုတေသန

မြို့အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ၁၅၁-၀၁၊ ၁၉၅၂၁ ဝေဟိ၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ၁၅၁-၀၁၊ ၁၉၅၂၁ ဝေဟိ၊

မြို့အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ၁၅၁-၀၁၊ ၁၉၅၂၁ ဝေဟိ၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ၁၅၁-၀၁၊ ၁၉၅၂၁ ဝေဟိ၊

မြို့အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ၁၅၁-၀၁၊ ၁၉၅၂၁ ဝေဟိ၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ၁၅၁-၀၁၊ ၁၉၅၂၁ ဝေဟိ၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ၁၅၁-၀၁၊ ၁၉၅၂၁ ဝေဟိ၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ၁၅၁-၀၁၊ ၁၉၅၂၁ ဝေဟိ၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ၁၅၁-၀၁၊ ၁၉၅၂၁ ဝေဟိ၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ၁၅၁-၀၁၊ ၁၉၅၂၁ ဝေဟိ၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ၁၅၁-၀၁၊ ၁၉၅၂၁ ဝေဟိ၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ၁၅၁-၀၁၊ ၁၉၅၂၁ ဝေဟိ၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ၁၅၁-၀၁၊ ၁၉၅၂၁ ဝေဟိ၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ၁၅၁-၀၁၊ ၁၉၅၂၁ ဝေဟိ၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ၁၅၁-၀၁၊ ၁၉၅၂၁ ဝေဟိ၊

ကျွန်ုပ်တို့တယ်

ကျွန်ုပ်တို့တယ်

(ဝေဟိ)

အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်ပြီး

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ၁၅၁-၀၁၊ ၁၉၅၂၁ ဝေဟိ၊

လက်ကောက်ဝတ်အိုးပုန့်

သိမ်းကွက်ကင်းစွာ ထိလိုက်မိတဲ့ခဏမှာ...

(ထက်ဝေဟိ)

မြင်တော့မမြင်ရဘူး။
ဒါပေမယ့် မမရဲ့အသံကိုတော့
သား အမြဲကြားနေရတယ်။
(ဘုန်းထက်ခေါင်)

အမိပွယ်မရှိတာ၊
ထိတွေ့ကိုင်တွယ်လို့မရတဲ့
လောကသားတွေဟာ
သက်ရှိလူသားတွေကို
ဘယ်လိုဆက်သွယ်လို့ရမှာလဲ...
(ဆုပန်ရွယ်)

အပေဖြစ်တဲ့သူကမိညွှာဉ်လောကသားတွေကို
ခြင်တွေ့ဆက်သွယ်နိုင်တယ်၊
သားဖြစ်တဲ့သူကမိညွှာဉ်လောကသားတွေကို
အပြန်အလှန် ဝကားပြောဆိုပြီး ဆက်သွယ်နိုင်တယ်၊
ဆန်းကြယ်လိုက်တဲ့ သားအဖပဲ...
(ဒေါ်တင်တင်တွေ့)

ဆိုးဝါးတယ်...ဘဝနဲ့ချီပြီးတော့ကို ဆိုးဝါးတယ်၊
ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ကြွေခွေးတဲ့အထိ ဆိုးဝါးတယ်၊
ချွန်တော်လောကကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း
ဆက်မနေရင်တော့ဘူး။
ချွန်တဲ့နေရာကိုပဲသွားတော့မယ်၊
ဟော...သူခေါ်နေပြီ၊
ဆိုင်း...နောက်မှ ပြန်ဆုံတော့မယ်နော်...
(ကိုကို)

ဆုရားဇရ...

ကျွန်တော်ကျွန်းတံတိုင်းမြို့ပညာနဲ့
တစ်ဆူတစ်ကောင်နဲ့ ရှိကို ဆက်သွယ်နိုင်အောင်
ဖန်တီးပေးရမယ် ဟုတ်လား၊
အဲဒါပဲလား...လေး...လေး...။

(အိဇွန်ကျော်)

အခန်း(၁)

ကြည့်စမ်း...

ကျွန်တော့်ရဲ့အပြစ်တင်စင်ဖြူစင်လှတဲ့
သမီးကလေးဟာ ခြောက်လလုံးလုံး
အေးစက်မှောင်မိုက်နေတဲ့ ခြေအောက်ခန်းတစ်ခုရဲ့
အုတ်နံရံနံထပ်ကြားမှာ ဈေးဦးဈေးဦးချစ်ချစ်
အတီးကျန်နေထိုင်ခဲ့ရတာပါ။
အား...သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ သမီးကလေးရယ်...

(ဦးရစ်ချစ်)

နယ်မြေဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ စိမ်းမနေပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော်တို့ကို လူသစ်တွေလို ကြိုဆိုနေတယ်။

နားရှုပ်သွားလား။

ဒီနယ်မြေဟာ ကျွန်တော်တို့ (ကျွန်တော်တို့ ဆိုတာက ကျွန်
တော်နဲ့ ဆုပန်ရွယ်ပေါ့)ရဲ့ မွေးရပ်မြေပါ။

ကျွန်တော်နဲ့ ဆုပန်ဟာ ကျောင်းသွားဖော် သူငယ်ချင်းတွေ
ပေါ့။

ကျောင်းသွားဖော်အဖြစ်က ကြီးပြင်းလာကြတော့ လက်ထဲ
ဖော်ဘဝဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် တာဝန်ကျတဲ့ ဒေသတစ်ခုကို သွားခဲ့ကြ

တယ်။

အခု သားကလေး ဘုန်းထက်ခေါင် လေးနှစ်သားအရွယ် ရောက်မှ ဒီမြို့ကို ရောက်အောင် ကျွန်တော် ပြန်ကြိုးစားခဲ့ရတာ...

ကျွန်တော်တို့ အပေါင်းအသင်းဟောင်းတွေ အများဆုံးရှိတဲ့ ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ သာယာငြိမ်းချမ်းတဲ့ လုံးချင်းအိမ်ကလေးတစ်လုံးကို ငှားခဲ့တယ်။

ဒီအိမ်လေးဟာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအတွက် အဆင်ပြေလှ ပါတယ်။ သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်ရုံမက လိုတာထက်တောင် ကျယ် ဝန်းနေပါတော့တယ်။

အိမ်ရှင်တွေက မိသားစုလေးယောက်ပါ။

ဒီထက် ပိုကောင်းပြီး ပိုကျယ်ဝန်းတဲ့ အိမ်တစ်လုံးကို ဝယ်ပြီး ပြောင်းနေပါတယ်။ ဒီအိမ်နဲ့ တစ်အိမ်ကျော်မှာပါ။

ကျွန်တော်တို့ မနေခင် လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က ဒီအိမ် ကို သေ့ခတ်ထားခဲ့တယ်တဲ့။

ကြည့်ရတာ ကျွန်တော်တို့ကို အေးအေးဆေးဆေး နေတတ် သူတွေမို့ လူကြည့်ပြီး ငှားခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်တော်တို့လည်း နေရတာ စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။

အထူးသဖြင့်...

ကျွန်တော်တို့ထက် ပိုပြီးစိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်ပုံ ရနေတာက သားကလေး ဘုန်းထက်ခေါင်ပါ။

ဒီအိမ်စရောက်ကတည်းက သားကလေးဟာ ဆော့ရင်း ကစားရင်းတောင် တစ်ယောက်ထဲ ဇာတ်လမ်းတွေ လုပ်ပြီး စကားတွေ တထွတ်တွတ် ပြောနေတတ်တယ်။

© အောင်မြင်စာပေ ©

“အိုးလေး လှုပ်ပါဟေ့၊ ရေအိုးလေး လှုပ်ပါဟေ့”

ရေချိုးခန်းထဲကနေ သားရဲ့သီချင်းသံလေး ကြားတော့ သူ ငြိုးလိုက်မိတယ်။

သားက မြူးဖစ်ကို ကောင်းကောင်းခံစားတတ်တယ်။

“အင်း... ကြိုက်တယ်၊ ကိုဘုန်း စိုင်းစိုင်းကို အရမ်းကြိုက် တယ်”

“.....”

“ဒါပေါ့... ကိုဘုန်းက ကြီးလာရင် စိုင်းစိုင်းလို အဆိုတော်ကြီး ထုပ်မှာ၊ စတော့ချစ်ကြီးပေါ် တက်ဆိုမှာ၊ လက်ငှေ့ထိုးတဲ့ စင်ကြီးပေါ် နာလည်း ဆိုမှာ”

“.....”

“မမလည်း သီချင်းဆိုကောင်းတာပဲ၊ အဆိုတော် လုပ်ပါလား”

“.....”

“ဟင်... အာလို့ အဆိုတော် လုပ်လို့မရတော့တာပဲ”

© အောင်မြင်စာပေ ©

“.....”

“ဟုတ်လား... မမက ဒါဆို တစ္ဆေပေါ့”

“.....”

“ဘာလို့ သေရတာလဲ”

“.....”

“ဟင်... သူများသတ်လို့ သေရတာလား၊ မမကို ကိုဘုန်း သနားလိုက်တာ”

သားရဲ့အသံက ရေချိုးခန်းထဲကနေ သူ့ဆီ ပျံ့လွင့်လာတယ်။ သူ နားထောင်နေမိရင်းကနေ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိတယ်။

သား စကားတွေက လေးနှစ်သားအရွယ်နဲ့ မလိုက်ဖက်သလိုပဲ၊ သူ ထလာခဲ့မိတယ်။

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲကွ”

သူ သားရှိန်သွားအောင် ခပ်တည်တည်နဲ့ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

သားက ရှိန်ဖို့နေနေသာသာ မျက်လုံးစူးတောက်တောက်လေး တွေနဲ့ သူ့ကို ဘုရိတ် ပြန်ရှိတ်ပြီး...

“မစပ်စရာဘူး”

သူ ရယ်ချင်သွားမိတယ်။

သားက လေးနှစ်သားအရွယ်နဲ့ မတန်အောင် လူကြီးလို စကား ကြီး စကားကျယ်တွေ ပြောတတ်တယ်...

“ဘုန်းထက်... သားကြီးလာရင် ရုပ်ရှင်တွေ ရိုက်မှာလား၊ ကိုယ်တိုင်ဇာတ်လမ်းရေးပြီး ကိုယ်တိုင် ဒါရိုက်တာ လုပ်မှာလား... ပြောစမ်း”

“ဖေဖေနော်... မနောက်ပါနဲ့”

သား တကယ်စိတ်တိုသွားမှန်း သိတော့ သူ ခေါင်းကို ပုတ်ပြီး ပြန်ချော့လိုက်မိတယ်။

“ဆောရီး... ဖေဖေက မနောက်ပါဘူးကွာ၊ သားပြောနေတဲ့

အာတ်လမ်းက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလွန်းလို့ပါ”

“သား ဘာမှ မပြောဘူး”

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိတယ်။

“မညာရဘူးလေ ဘုန်းထက်”

“ဘယ်မှာ ညာလို့လဲ၊ သား ဘာမှ မပြောလို့ မပြောဘူး ပြော ခဲ့တာ”

“မင်းပြောနေတာ ဖေဖေကြားတယ်ကွ”

“မဟုတ်ဘူး... ကိုဘုန်း ဘာမှမပြောဘူး”

သား တစ်ခါမှ မညာဖူးဘူး။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သားကို ညာမပြောတတ်အောင် အသေ အချာ ဆုံးမသွန်သင်ထားတဲ့ကြားက ပထမဆုံးအကြိမ် ညာပြောတာ ကြားလိုက်ရတော့ စိတ်တိုသွားမိတယ်။

“မညာနဲ့လို့ ပြောနေတယ်လေ ဘုန်းထက်”

“သား ဘယ်မှာ ညာလို့လဲ”

“ညာတာ ဖေဖေမကြိုက်ဘူးနော် ဘုန်းထက်၊ ဖေဖေ ရိုက်မိ တော့မယ်”

“မပြောဘူး... မပြောဘူး၊ ဘာမှမပြောပါဘူးဆိုမှပဲ”

သား အသံကလေးတုန်တုန်နဲ့ အော်တော့တယ်။

မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းနေတဲ့ သားမျက်လုံးလေးတွေကို ကြည့် ခြင်း သူ စိတ်မကောင်း ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။

“ကဲ... လာတော့၊ သားလေး အအေးပတ်မယ်နော်၊ လာ...”

သား

သူ သားကို ပဝါပတ်ပြီး bathtub ထဲက ပွေ့ချီလိုက်တယ်။

“သား မညာဘူး ဖေဖေ၊ တကယ်ပြောတာနော်၊ သား ဘာမှ မပြောဘူး”

သားက သူ့မျက်နှာကို လက်သေးသေးဖောင်းဖောင်းလေး

နှစ်ဖက်နဲ့ ညှပ်ကိုင်ပြီး တတွတ်တွတ် ပြောနေတယ်။

သူ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မကြားယောင်ဆောင်နေမိတယ်။

သားကို ညာပြောတဲ့အကျင့် စွဲမသွားရအောင် တဖြည်းဖြည်း
တော့ အချို့သတ်ပြီး ဖျောက်ပေးမှလို့ စိတ်ကူးတယ်။

လောလောဆယ်တော့... .

ရေချိုးရင်း သားပြောတဲ့စကားတွေက သူ့ကို စိတ်ဝင်တစား
ဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင်နေတယ်။

“မမက တစ္ဆေပေါ့!”

“သူများသတ်လို့ သေရတာလား?”

သား ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေခဲ့တာလဲ။

သား စကားပြောနေခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ။

တစ္ဆေတစ်ကောင်နဲ့လား... !... .

သားကို ပွေ့ဖက်ထားရာက သူ ဖြည်းညင်းစွာ ချလိုက်တယ်။

သားဆီက အသက်ရှူသံမှန်မှန်လေး ကြားရတယ်။

ရှည်ကော့နေတဲ့ မျက်တောင်ထူစိပ်စိပ်လေးတွေဟာ... . လဲ

မှောင်းငြိမ်သက်နေတယ်။

သူ ဖွေးအိနေတဲ့ သားနဖူးပြင်မို့မို့လေးကို ညင်သာဖွဖွကလေး
ဆွဲလိုက်တယ်။

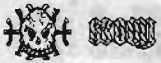
သားကလေး အသေအချာ အိပ်မောကျသွားပြီ။

လင်းထိန်နေတဲ့ မီးချောင်းအလင်းရောင်နဲ့ ပြာလဲ့လဲ့ မီးလုံးကို
မြှောင်းလိုက်တယ်။

ခြေသံမကြားအောင် ဖွနင်းပြီး သားအခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့

ထက်ဝယ် အခန်းထဲက ထွက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်... .

လဲလျောင်းငြိမ်သက်နေတဲ့ မျက်တောင်ရှည်လေးတွေဟာ

ဖျတ်ခနဲဆို လှုပ်ရှားပွင့်ဟလာခဲ့တယ်။

“မမရောက်ပြီလား”

ဘုန်းထက်ဆီက တိုးဖွဖွအသံကလေးဟာ ပြာလဲ့လဲ့အခန်း
လေးထဲမှာ နှစ်ကိုယ်စာ ကြားသာရုံကလေး ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

အခန်း(၂)

“ဟေ့

... ဆုပန်ရွယ်၊ ယူကတော့ အရင်အတိုင်းပဲ၊
လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်ကအတိုင်းပဲ၊ လှတုန်း ပတုန်း... ပြီးတော့”

“စည်သူနော်... တော်တော့၊ ယူစကား လုံးဝရှေ့မဆက်နဲ့”

ဆုပန် ဖန်ခွက်နဲ့ ရွယ်ရင်း မျက်စေ့စုံမှိတ် ပြန်အော်တော့
အားလုံး တဟားဟား အော်ရယ်ကြတယ်။

အားလုံးက ပြောမနာ ဆိုမနာ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေ
လေ။

ထို့ကြောင့်... ဆုပန်ရွယ် ပြန်နောက်လိုက်သည်။

“ယူကတော့ တကယ့်အဘိုးကြီးအိုပဲနော် စည်သူ၊ တော့သေး

တာပေါ့... ကိုယ့် ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ကန်ခဲ့လို့၊ ယူလို ဂျိုးဂကျောင်
ဇီဇာကြောင်တဲ့နေ့ကိုသာ ယူမိခဲ့ရင် ခုဆို ကိုယ်လည်း အမယ်အိုရုပ်
ပေါက်နေမှာပဲ”

“ဝေယံကတော့ သိပ်နုပျိုနေတယ်ပေါ့”

စည်သူက မခံချင်သလို ထက်ဝေယံကို အချွန်နဲ့ မတယ်။
သူ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပခုံးသာ တွန့်ပြလိုက်မိတယ်။

“အိုး... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ထက်ဝေယံတို့ကတော့ အမြဲတမ်း ဆယ့်
ရှစ်နှစ်ပဲနော်”

အိမ္မန်ကျော်က ဝေယံကို ရင်ဘတ်သတ်ရင်း အိုဗာအိုက်တင်
တွေနဲ့ ရင်သပ်ရှုမော ချီးကျူးပြတယ်။

အိမ္မန်ကျော်ရဲ့ရဲတင်းလှတဲ့ အပြုအမူကြောင့် ဆုပန်ရင်ထဲ
တင်းခနဲ ဖြစ်သွားမိတယ်။

ကိုယ်ထိလက်ရောက်ဆိုတော့ စိတ်တိုသွားသည်။

ရဲလိုက်တာ။

ရည်းစားဟောင်းတွေကျနေတာပဲလို့လည်း အောင့်သက်သက်
တွေးလိုက်မိတယ်။

ရှင် ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် မနိုင်တော့ဘူးလားဆိုတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့
စည်သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

စည်သူကလည်း ခေါင်းခါပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက် ဖြန့်လို့ ပခုံး
တွန့်ပြတယ်။

လိုက်လည်းလိုက်တဲ့ လင်မယားပဲလို့ ဆုပန် ချဉ်သွားမိတယ်။
သူတို့ကို ထားခဲ့ပြီး လူကြီးဝိုင်းဆီ ထွက်လာခဲ့တယ်။

“ဟေ့... ဆုပန် နှာတင်းသွားပြီ”

“အိုး... သူ့ဘဲဘဲကို ဘာလုပ်ရသေးလို့လဲ၊ တုန့်နေလိုက်
တာ”

ရယ်သံတွေက ဝေါခနဲ ကျောပြင်ကို ရှိုက်ခတ်တယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကလေးများ သိပ်ဆန်သွားမိပြီလားလို့ နည်း
နည်းပြန်ရှက်သွားမိတယ်။

နွေးထွေးတဲ့လက်ချောင်းတွေ ပခုံးပေါ် ရောက်လာတော့ ဖျတ်
ခနဲ လှည့်ပြီး မော့ကြည့်မိတယ်။

“မောင်...”

“ကိုယ် ဘာမှ မမှားဘူး ထင်ပါရဲ့နော်”

မောင်က လေသံတိုးတိုးကလေးနဲ့ ချောတယ်။

အဲ့လိုပဲ ကျွန်မမျက်နှာ နည်းနည်းတင်းတာနဲ့ သူ မနေတတ်
တော့ဘူးလေ။

ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အသလွတ်ကြီး မျက်စောင်းထိုး
ဆည့်လိုက်တယ်။

“ဆုပန်ရွယ်... အိမ်မှာနေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဘာတွေ
လို့ အပ်သေးလဲ”

ယခုနေသောအိမ်၏ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီး ဒေါ်ဝါဝါအောင်က
အိမ်ဆက်တော့မှ ကျွန်မ ကပျာကယာ မျက်နှာပြင်ပြီး ပြုံးပြလိုက်
တယ်။

“အိုး... အဆင်ပြေပါတယ် မမ၊ ဘာမှ မလိုပါဘူး”

“လိုတာရှိရင် ပြောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဪ... ပစ္စည်းတချို့လေ၊ အရေးသိပ်
မကြီးတဲ့ပစ္စည်းတွေပါ၊ မြေအောက်ခန်းထဲပဲ ထည့်ထားလိုက်တယ်၊
ဒေါ်၊ မြေအောက်ခန်းပါ ယူသုံးမိတာ ခုမှပဲ ခွင့်တောင်းရတော့တယ်”

“ဪ... ရပါတယ်၊ လိုအပ်ရင် ယူသုံးပေါ့”

မြေအောက်ခန်းအကြောင်း ပြောမိတာနဲ့ ချက်ချင်း အိမ်ရှင်
အမျိုးသမီးရဲ့မျက်နှာ ပျက်ယွင်းသွားတာ နှစ်ယောက်လုံး သတိထား
လိုက်မိတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။

တစ်အိမ်လုံး တစ်ခြံလုံးကို ကြိုက်သလိုနေလို့ ခွင့်ပြုထားပြီးမှ ဒီမြေအောက်ခန်း အစုတ်ပလုတ်ကိုကျမှ ဘာဖြစ်ရတာလဲ။

“မြေအောက်ခန်းကိုတော့ ယောင်လို့ မဆင်းမိစေနဲ့နော်”
ညီညီဆိုတဲ့ အိမ်ရှင်သားအငယ်ကောင်လေးက ဝင်ပြောတယ်။
“ဘာလို့”

ဝေယံ နားမလည်သလို ပြန်မေးလိုက်မိတယ်။

“သရဲရှိတယ်”

ညီညီ မျက်လုံးကြီးပြူး ပါးစပ်ကြီး ဖြူပြပြီး ပြောတယ်။

ညီညီမျက်နှာက ရုတ်တရက် လျှပ်စီးလက်လိုက်သလို နီရဲပြီးပြက်သွားတာ ဝေယံ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံး ဟာသပြက်လုံးတစ်ခုလို ရယ်မောလိုက်ကြပေမယ့် သူ့ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်မိတယ်။

“မင်းရဲ့သရဲက အထီးလား အမလား ညီညီ”

တစ္ဆေသရဲဆိုတာကို နည်းနည်းငှလေးမှ အယုံအကြည် မရှိတဲ့ ဆုပန်ရွယ်က တဟားဟား ရယ်ရင်းက ညီညီကို ပြန်နောက်လိုက်တယ်။

“အမ. . . အမ. . . သရဲမ ဆံပင်ကြီးဖားလျားနဲ့ဗျ”

“ချောရော ချောရဲ့လာကွ၊ မင်းသရဲမက”

“အာ. . . သရဲဆိုမှတော့ သရဲချောတော့ ချောမှာပေါ့ အစ်မရယ်”

“အိုး. . . ဟုတ်တာပေါ့”

“တော်ကြာ ဒီသရဲမနောက် အစ်ကို ထက်ဝေယံ ပါသွားလိမ့် မယ်ဗျနော် အစ်မ၊ သတိလည်း ထားဦး”

ညီညီအနောက်အရွတ်စကားကိုတော့ ဆုပန် ငွေမယူဘဲ ရယ်လို့သာ နေလိုက်မိတယ်။

“တော်တော့ ညီညီ၊ အဲ့လောက်ထိ မနောက်နဲ့. . . မကောင်း

ကိုကိုက ဝင်တားပြီး ညီညီကို ပန်းဖက်ပြီး တခြားတစ်နေရာကို ဆုတ်သွားတယ်။

ကိုကိုဆိုတဲ့ချာတိတ်မျက်နှာက ငိုတော့မလို ကြေကွဲဆွေးမြေတဲ့ မျက်နှာမျိုးလို့ သူ လျှပ်တပြက် သတိပြုလိုက်မိပြန်တယ်။

ကိုကိုကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး သူ မဆီမဆိုင် ကြက်သီးတွေ ပြန်းပြန်း ထနေမိတယ်။

ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးတာမို့ သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြဆန်းကြယ်နေမိတယ်။

သူ ခေါင်းခါယမ်ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိတယ်။

“ဟေး. . . ဒီလို ထွက်ပြေးလို့ရမလားဟင်”

ရုတ်တရက် နောက်ကျောက ပြန်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံ ကျယ်ကြီးကြောင့် သူ လန့်ခနဲ တုန်သွားမိတယ်။

“အောင်မလေးဟဲ့. . . အားကိုးလောက်စရာ သတ္တိခဲပဲ၊ တုန်ဘောင် သွားရတယ်လို့”

သူ ရှက်ရှက်နဲ့ ရယ်ပြီးပဲ နေလိုက်မိတယ်။

ဆုပန်လည်း အိမ်နံရံကို လှည့်ကြည့်ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့ကလေး ရယ်ပြလိုက်မိတယ်။

မရယ်လို့မှ မဖြစ်ဘဲ။

ကိုယ်က အိမ်ရှင်မဟုတ်လား။

“လာကြ. . . ကိုယ် လူစုထားပြီးပြီ”

အိမ်နံရံက မျက်စိပစ်ပြတယ်။

“ဘာလဲ. . . ကြုံပြောထားမယ်နော်၊ ကိုယ် လောင်းကစားဝါသနာ မပါဘူး”

ဆုပန်စကားကြောင့် အိမ်နံရံက နှာခေါင်းရှုံ့ပြတယ်။

“ကိုယ့်အမျိုးသားက ယမကာ ဝါသနာမပါဘူး၊ ရှင်းတယ်နော်”
ကျွန်တော် ဆုပန်စကားကို ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံပြလိုက်
တယ်။

တကယ်လည်း ကျွန်တော်ဟာ ပူလောင်ခါးသီးတဲ့ အရက်ရဲ့
အရသာကို လုံးဝလက်မခံနိုင်တဲ့ ရှားရှားပါးပါး ယောက်ျားတစ်ယောက်
ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

“ဒါဆို မင်းက ယမကာကို ဝါသနာပါပြီး မင်းအမျိုးသားက
တော့ လောင်းကစားကို ဝါသနာပါတယ်ပေါ့နော်၊ ဒီလို အဓိပ္ပါယ်
ကောက်ရင်လည်း ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား ဆုပန်ဈွယ်”

နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် တွေးတတ်တဲ့ အိမ္မန်ကျော် စကားကြောင့်
ကျွန်တော်ဖြင့် ကြောင်သွားမိတယ်။

“အိုး... အိမ္မန်ကျော်... ယူ”

ဆုပန် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရယ်ပြီး အိမ္မန်ကျော်ကို ခပ်တိုးတိုး
ဆဲရေးလိုက်တာ ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရတယ်။

ပြီးတော့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် တွန်းထိုးပြီး ဟားတိုက်ရယ်လိုက်ကြတယ်။

ကျွန်တော်လည်း မခံချိမခံသာနဲ့ ကြားထဲက လိုက်ရယ်လိုက်
ရတော့တာပေါ့။

“ဟေ့... နေဦး၊ ကိုယ် အကောင်းပြောမယ်၊ သေချာနား
ထောင်၊ လူစုထားတယ်ဆိုတာက အရက်သောက်ဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊
ပိုကာဒေါင်းဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ယူတို့ကို သိပ်ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့
ပညာတစ်ခုကို ပြမလို့”

“ပညာ... အလဲ့... ဒါ အိမ္မန်ကျော် ပါးစပ်က ထွက်တဲ့
စကားလုံးမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ပြောစမ်းပါဦး ဘာပညာလဲ”

“အိုး... သိချင် လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ပညာဆိုတာ ဒါမျိုး အမြည်းပေး
စားလို့ ရကောင်းလား”

အိမ္မန်ကျော်ရဲ့ ခပ်ကြားကြားအပြောကြောင့် ကျွန်မတို့ လင်
မယားနှစ်ယောက် ပြိုင်တူ မျက်နှာမဲ့ပြီး ပခုံးတွန့်လိုက်မိကြတယ်။

ဒါပေမယ့် စိတ်ဝင်စားသားလား။

မယ့်သင်္ကာခြေလှမ်းတွေနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အိမ္မန်ကျော်
နောက် လိုက်သွားခဲ့မိကြတယ်။

“ဒါ ငါးနှစ်လုံးလုံး ကိုယ် လေ့လာဆည်းပူးခဲ့တဲ့ပညာပါ”
 “ငါးနှစ်လုံးလုံး . . . မြတ်စွာဘုရား . . . အတော် ဇွဲကောင်းတဲ့
 အမျိုးသမီးပါလား”
 တစ်ယောက်က ထဖောက်တယ်။
 အားလုံး ရယ်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်ပေမယ့် ကာယကံရှင် အိမ္မန်
 ကျော်က ခပ်တည်တည်နဲ့ပဲဆိုတော့ မျက်နှာပိုးတွေ ကိုယ်စီပြန်သတ်
 လိုက်ရတယ်။
 အိမ္မန်ကျော်ဟာ ခုနက အိမ္မန်ကျော် မဟုတ်တော့သလိုပဲ . .
 အမြဲလို ပျော်ရွှင်ရယ်မော နောက်ပြောင်နေတတ်တဲ့ ဂျော်လီ
 အိမ္မန်ကျော် မဟုတ်တော့သလိုပဲ။
 မျက်နှာထားရော လေသံရော လုံးဝ တည်ကြည်ရင့်ကျက်လို့
 နေတယ်။
 “ကြုံပြောထားချင်ပါတယ် . . . ယူတို့အားလုံး လူကို မလေး
 စားချင်နေပါ။ ပညာကိုတော့ လေးစားစေချင်ပါတယ်”

“အိုကေ . . . အိုကေ . . . ကိုယ်တို့ လေးစားပါမယ်”
 “ကိုယ်လည်း ဖိဖိစီးစီး နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်တဲ့အဆင့်တော့ မရှိ
 သေးပါဘူး၊ အပျော်အဆင်ပေါ့နော်၊ ကိုယ့်ပညာကို လူအများရှေ့ ချပြ
 ခဲ့တဲ့အဆင့်တော့ မရှိသေးပါဘူး၊ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ အပျော်
 သဘောလောက်ပါပဲ”
 “နေပါဦး . . . ဘာပညာလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး၊ နိဒါန်းပျိုး
 တာက မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိနေပြီ”
 အားလုံးက အိမ္မန်ကျော်ရဲ့စကားပလ္လင်ကို စိတ်မရှည်တော့
 သလို ဝိုင်းပြောကြတော့တယ်။
 “အေးလေ . . . ပြောစရာရှိ မြန်မြန်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး”
 “ပြောရာရှိလည်း မြန်မြန်ပြောပါ”
 “အား . . . ဘာကိုလဲ”
 “ပညာကို ပြောပါတယ်”
 အိမ္မန်ကျော် မတ်တတ်ထရပ်ပြီး လက်ကာပြတယ်။
 အားလုံး ချက်ချင်းပါးစပ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွား
 တယ်။
 သူမမှာ စိတ်တန်ခိုးရှိနေသလိုပဲ။
 ပါဝါတစ်ခုက သူမကို ဝင်စီးနေသလိုမျိုး။
 အားလုံး ရုတ်တရက်ကြီး သူမကို ရှိန်သွားမိကြတယ်။
 “ကိုယ်ပြောတဲ့ပညာက”
 အားလုံး မျက်တောင်၊တောင် မခတ်ဘဲ အိမ္မန်ကျော် ဆက်
 ပြောမယ့်စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်နေမိကြတယ်။
 အိမ္မန်ကျော်က တမင်အသံကို တိုးလိုက်ပြီး တစ်လုံးချင်း ပြော
 တယ်။
 “စိတ်ညှို့ပညာ”
 သူမအသံက တိုးသဲ့လှပေမယ့် အားလုံး အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွား

ကြရပါတယ်။

“စိတ်ညို့ပညာ”

“စိတ်ညို့ပညာ”

အားလုံး အံ့ဩဘနန်း ရေရွတ်နေမိကြတယ်။

ဒီလောက်မြင့်မြတ်နက်ရှိုင်းတဲ့ပညာနဲ့ အိမ္မန်ကျော်လို ကျော်လီ တစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်ဆက်စပ်လို့ မရနိုင်ဘူး ဖြစ်နေ ကြတယ်။

အိမ္မန်ကျော်က အောင်မြင်ဝင့်ကြားတဲ့ အပြီးတစ်ခုကို နှုတ်ခမ်း တွေပေါ်တင်လို့ တစ်ယောက်ချင်းစီကို အပေါ်စီးက ကြည့်တယ်။

သူမရဲ့အကြည့်က နောက်ဆုံး ထက်ဝေယံပေါ်ကို စူးရှစွာ ကျရောက်သွားခဲ့တယ်။

“ကိုယ့်ပညာကို ပြသရာမှာ ရုပ်လုံးဖော်ပေးဖို့ တစ်ယောက် ယောက်ကို ဖိတ်ခေါ်ချင်ပါတယ်၊ ဘယ်သူများ အကူအညီပေးနိုင်မလဲ၊ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့...”

အားလုံး လေသံကလေးသော်မှ မကြားရအောင် ပကတိ ငြိမ် သက်တိတ်ဆိတ်လို့နေတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ...

ကျွန်တော်ဟာ ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ယောက်က ပူးဝင်စီး ကပ်လိုက်သလို (ခါတ်လိုက်တဲ့ ခံစားချက်မျိုးလို) စူးစူးနစ်နစ်ကြီး ကျဉ် တက်သွားခဲ့မိပြီး လက်ညှိုးထောင်လိုက်မိတယ်။

“ကျွန်တော် ကူညီမယ်”

အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်ကြတယ်။

“အိုး... မောင်၊ သူက စမ်းသပ်တာဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ဆုပန်က ကျွန်တော့်ကို တံတောင်နဲ့ လှမ်းတွက်တယ်။

“ကိုယ် သိချင်လို့ပါ”

“စမ်းသပ်တယ်ဆိုတာ စတေးတာပဲ မောင်ရဲ့... သိရဲ့လား”

“ဆုပန်... ကိုယ် ချာတိတ်မဟုတ်ဘူးကွာနော်”

ကျွန်တော် ဆုပန်ကို လိုက်လျောနေကျ... ဒီတစ်ခါတော့ ခေါင်းမာနေမိတယ်။

ကျွန်တော့်လိုလူမျိုး ခေါင်းမာပြီဆို တားမရတော့ပြီမှန်း သူ သိတာမို့ ဆုပန် မကျေမနပ်နဲ့ နှုတ်ဆိတ်သွားတော့တယ်။

“အိုကေ... သိုင်းခယူပါ၊ ကဲ... ကာယကံရှင်ရဲ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ နိုသ် ထက်ဝေယံကို စိတ်ညို့ပြပါမယ်၊ ကဲ...”

အိမ္မန်ကျော်ရဲ့ ‘ကဲ’ ဆိုတဲ့အသံဟာ မြားတစ်စင်းကို လေးညှို့ ပေါ်တင်လိုက်တဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက်ရဲ့အားမာန်လိုမျိုးပါပဲ။

အိမ္မန်ကျော်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်က ခုံဆီ နေရာ ပြောင်းတယ်။

ပြီးတော့...

ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို စူးနေအောင် စိုက်ကြည့်တယ်။

ဒါပေမယ့်...

သူမရဲ့အကြည့်က မပူလောင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ရင်မခုန်စေ တဲ့ စိတ်မလှုပ်ရှားစေဘူး။

သတ္တုရောင်မိုးတိမ်တွေလို ပကတိ ကြည်လင်အေးမြလို့နေ တယ်။

“ထက်ဝေယံ... ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ရှိတဲ့ အကြောအခြင် တွေကို လျှော့ချလိုက်ပါလား”

သူမရဲ့အမိန့်ပေးသံက အမိန့်ပေးမဆန်အောင် နူးညံ့သိမ်မွေ့ ဆိုနေတယ်။

ကျွန်တော်ပြီးပြီး ပဝါတစ်စလို့ ထိုင်ခဲ့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စုပုံ ဆွဲချလိုက်တယ်။

“အိုကေ... စိတ်တွေကိုလည်း လျှော့ချပြီး အနားပေးလိုက် ပါလား”

စိတ်တွေကိုလည်း လျှော့ချရမယ်။

မြတ်စွာဘုရား။

ဒုက္ခပါလား။

ကျွန်တော် စိတ်တွေကို လျှော့မချတတ်ဘူး။

အဲဒါ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတဲ့ကိစ္စပဲ။

ဘယ်လို လျှော့ချရမှာလဲ။

ကျွန်တော် ဒါ အိမ်မွန်ကျော်ကို လှမ်းပြောနေမိတာပါ။

ကျွန်တော့်ရဲ့အသံဟာ လည်ချောင်းကို ဆန်ပြီး ထွက်မလာ

နိုင်ဘူး။

ကျွန်တော် အားမလိုအားမရနဲ့ ပါးစပ်ကို အတင်းဖွင့်ပြီး အသံ

ထွက်လာအောင် ကြိုးစားနေမိတယ်။

ဘုရားရေ...

ကျွန်တော် ပါးစပ်ဖွင့်လို့ မရတော့ဘူး၊ ဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ။

အား...

ကြောက်တယ်။

ကျွန်တော် ကြောက်တယ်၊ လုပ်ကြပါဦး... ကျွန်တော့်ကို

ကယ်ကြပါဦး။

ကျွန်တော် ဆောက်တည်ရာမရ ချောက်ချားနေပေမယ့် ကျွန်

တော့်အဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။

ကျွန်တော့်ဘေးနားမှာ ကပ်လျက်ထိုင်နေတဲ့ ဆုပန်ကတောင်

မသိဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ အသံထွက်လို့လည်း မရ၊ လှုပ်ရှားလို့လည်း

မရနဲ့ အကြောက်ကြီး ကြောက်နေမိတဲ့အချိန်မှာ...

အိမ်မွန်ကျော်က ကျွန်တော့်ကို အားပေးနှစ်သိမ့်တဲ့အပြုံးမျိုး

ပြုံးပြတယ်။

“ဘာမှ မကြောက်နဲ့နော် ထက်ဝေယံ၊ ကဲ... မျက်လုံးတွေကို

ပြည်းပြည်းချင်း မှိတ်လိုက်တော့၊ ဟုတ်ပြီ... ပြည်းပြည်းချင်း မှိတ်
အိုးကေ...”

ကျွန်တော် ကြောက်စိတ်ကို ရုန်းကန်တွန်းထိုးပြီး မျက်ခွံတွေကို

ပြည်းပြည်းချင်း ဖိမှိတ်ချလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ လေဟာနယ်ထဲ ရောက်သွားရသလိုပဲ။

“ထက်ဝေယံ... ယူ့မျက်လုံးထဲ အခု ဘာကို မြင်နေရသလဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်မိတယ်။

ဘာမှ မမြင်ရဘူး။

“ကိုယ်တို့ကို မြင်ရသေးလား”

ဟင့်အင်း...

ကျွန်တော် ထပ်ပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။

“ဆုပန်ကိုရော”

ဟင့်အင်း...

ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်ရပါဘူး။

ကျွန်တော် ဒီတစ်ခါတော့ ခပ်သွက်သွက် ခါပြလိုက်မိတယ်

ထင်တယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ရယ်သံတွေ ထွက်လာလိမ့်မယ် ထင်ပေ

မယ့် လေတိုးသံသဲ့သဲ့ကိုသော်မှ မကြားရပါဘူး။

ကျွန်တော် နည်းနည်းပေါ့ပါးသွားရတယ်။

“အရမ်းကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံကြီးတစ်ရုံထဲ ရောက်
နေပြီ... ဟုတ်တယ်နော်”

အိမ်မွန်ကျော်ရဲ့စကားသံနဲ့အတူ သူ ရောက်ရှိသွားတဲ့နေရာက
ခမ်းနားထယ်ဝါလှတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံ ဖြစ်နေတယ်။

သူ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံပါ။

ကြက်သွေးရောင် ဆိုဖာထိုင်ခုံတွေနဲ့ အနီရဲရဲ ရုပ်ရှင်ရုံကြီးဟာ
သူ့ကို ရှိုးတိုးရှုနဲ့တန် ဖြစ်စေတဲ့အထိ ကြီးမားထယ်ဝါလွန်းလှတယ်။

ပဲ။

“ကဲ... ယူမြင်ကွင်းထဲကနေ လူတွေကို ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက် စမ်းကွာ ထက်ဝေယံ”

ကြ။

မမြင်ချင်ဘူး၊ ဒီလူတွေကို မမြင်ချင်ဘူး၊ သွား... ထွက်သွား သူ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့စကားဆုံးတာနဲ့ လူတွေဟာ ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွား တော့တယ်။

ကြည့်စမ်း...။
ဘယ်လောက်ဆန်းကြယ်လိုက်တဲ့အဖြစ်လဲ။
“ကဲ... အနီရောင်ရဲရဲကြီးကလည်း သွေးညှီစော်နံပါတယ် ကွာ၊ အားလုံးကို အမှောင်ချပစ်လိုက်စမ်းပါ”

ဟုတ်တယ်။
အနီရောင်ဆိုတာ သွေးညှီစော်နံပါတယ်။
မကြည့်ချင်ဘူး။
အားလုံး မှောင်အတိကျလိုက်စမ်း။
ချက်ချင်း ထိုင်ခုံတွေဟာ အနက်ရောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွား တော့တယ်။

နံရံတွေကလည်း အနက်ရောင်။
အရာအားလုံးဟာ မည်းမိုက်မှောင်သွားတယ်။
တစ်နေရာဆီကနေ အဖြူရောင်ဟာ လင်းခနဲ ထွက်ပြူလာ တယ်။

ပိတ်ကား။
အဖြူရောင် လင်းပနေတဲ့ ပိတ်ကား။
“ပိတ်ကားကို သေချာကြည့်နေနော်၊ အဲဒီအပေါ်မှာ စာလုံး

တွေ ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ သေချာကြည့်... သေချာကြည့်”

အိမ်နံကျော်ရဲ့အသံဟာ တစ်စထက်တစ်စ ဝေးသွားခဲ့ပြီ။
သူ အားရုံတွေကို အသေအချာ စူးစိုက်ပြီး ပိတ်ကားကို မမှိတ်
သန့် ကြည့်နေမိတယ်။

ပိတ်ကားပေါ်မှာ အရိပ်တွေဟာ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ပြေးလာ တယ်။
နောက် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စာလုံးသဏ္ဌာန် မသဲမကွဲ ပေါ်လာခဲ့ တယ်။

... ကျွန်မ ရှိတယ်...။
ဟင်... ချောက်ချောက်ချားချား အာမေဇိုတ်သံကြီးဟာ
ကျွန်တော့်ရင်ကို တွန်းကန်ပြီး ထွက်သွားခဲ့တယ်။

အဲဒါ ဘာလဲ။
ဘာလဲ...
ကျွန်မဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။
ပဟေဠိတွေ မေးခွန်းတွေနှင့်အတူ ကျွန်တော်ဟာ တစ်စုံတစ်
သောက်က ဆောင့်တွန်းလိုက်သလို အဝေးကို လွင့်ထွက်သွားခဲ့တယ်။
လျှပ်စီးတွေဟာ ဝုန်းခိုင်းကြိုလက်နေတယ်။
မိုးခြိမ်းသံတွေကလည်း အဆက်မပြတ်ပဲ။

သူ ဆောက်တည်ရာမရတော့အောင် ချောက်ချားထိတ်လန့်
သွားတယ်။

ကျွန်မဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။
နာနာဘာဝ တစ္ဆေသရဲလား။
မိုးတွေ မှောင်မိုက်ပြီး သည်လောက်ခြိမ်းညံ့နေတာ သူမ...။

သူမ ထွက်လာတော့မှာလား။
သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ကျုံ့ထားမိတယ်။
သူ့ညာဘက် ဘယ်ဘက် အထက်အောက် ပတ်ပတ်လည်မှာ

ကြောခင်ပဲ သူမ ရောက်လာတော့မလို မလုံခြုံဘဲ ချောက်ချားနေမိ
တော့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ခွမ်း ခနဲ မှန်ချပ်ကျကွဲသံ ကြားလိုက်ရတယ်။

သူ့ရင်ဟာ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး သွေးရှူးသွေးတန်း အော်
ဟစ်လိုက်မိတော့တယ်။

အား...။

“မောင် ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

သူ့ လက်ကို အတင်းဆွဲခါလှုပ်ယမ်းပြီး စိုးရိမ်တကြီး မေးနေတဲ့
ဆုပန်အသံကို ကြားရတော့ သူ အတင်းရုန်းကန်ပြီး မျက်လုံးတွေကို
ခွင့်ကြည့်မိတယ်။

“ဆုပန်”

“ဘာဖြစ်လဲ မောင်၊ ဘာတွေ မြင်ရလဲဟင်”

သူ ဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်သေးဘဲ အသက်ကို ဝအောင်ရှူနေ
မိတယ်။ သူ့အသက်ရှူသံတွေ ပြင်းထန်နေမိတယ်။

“မောင် ဘာလို့ ကြောက်နေတာလဲ၊ ဘာကို မြင်လိုက်ရလို့လဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှ မမြင်ရပါဘူး”

သူ မျက်စိမှိတ်ပြီး ငြင်းလိုက်တယ်။

သူ အားလုံးက ဝိုင်းဝရံစိုက်တာကို ခံရတာမို့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်
နေမိတယ်။ အရမ်းလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လို့ နေမိတယ်။

“ဘာမြင်ရလဲ”

“စာလုံးတွေ မြင်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား”
 “ဘာစာလုံးတွေလဲ”
 အားလုံးက ဝိုင်းမေးကြတယ်။
 သူ အရမ်းမွန်းကြပ်လှောင်ပိတ်လာပြီး...
 “ဘာမှ မမြင်ရပါဘူးဆို”
 ကုန်းအော်ပစ်လိုက်တယ်။
 အိမ့်န့်ကျော်ကတော့ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ပြီးတယ်။
 သူ မျက်လွှာချလိုက်မိတယ်။
 အိမ့်န့်ကျော်ကိုတော့ သူ ညာလို့ မရနိုင်ဘူးမဟုတ်လား။
 “ကဲ... စိတ်ဝင်စားစရာတော့ အရမ်းကောင်းပါတယ်။ ကိစ္စ
 လေးတွေ ရှိသေးလို့ ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”
 သူတို့ဆီ ထလာပြီး နှုတ်ဆက်တဲ့ ကိုရစ်ချက်ကို အရမ်းကျေးဇူး
 တင်သွားမိတယ်။ သူ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲက လွတ်သွားခဲ့ရပြီလေ။
 “ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို”
 သူ တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေတဲ့အသံကို အနိုင်နိုင် ထိန်းပြီး ကိုရစ်
 ချက်ကို ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ရတယ်။
 ကိုရစ်ချက်ဟာ ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချပြီး ထွက်သွားခဲ့တယ်။
 “သူ မျက်နှာမကောင်းဘူးနော်”
 ဆုပန်က ခပ်တိုးတိုး ဝေဖန်တယ်။
 “ယူတို့ မသိသေးဘူးနော်၊ သူ့သမီး အကြီးမလေး ပျောက်
 သွားတာ”
 အိမ့်န့်ကျော်က ခပ်တိုးတိုး ပြောတယ်။
 “အကြီးမလေး ဟုတ်လား”
 “အင်း... စန္ဒရာလေ”
 “စန္ဒရာ... အိုး... သိတာပေါ့၊ ချစ်စရာ သိပ်ကောင်းတာ
 အသားဖြူဖြူ ဝဝကစ်ကစ်လေး၊ အခုဆို အရွယ်ရောက်လောက်ရော

ချေ”

“အင်း... ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ”
 “ဒါနဲ့ ပျောက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”
 “အင်း... ခြောက်လလောက် ရှိမှာပေါ့”
 “ခြောက်လတောင်... ရည်းစားတွေဘာတွေ ရှိလို့များ”
 ဆုပန် ပြောလက်စ ထင်မြင်ချက်က လမ်းတစ်ဝက်တင် ရပ်
 သွားတယ်။ အိမ့်န့်ကျော်က လက်ကုတ်ပြီး ခပ်တိုးတိုး သတိပေးတယ်။
 “ယူကလဲ... ကိုကိုက တစ်ဖက်သတ် စွဲနေတာ”
 “အိုး... ဟုတ်လား”
 “အခု စန္ဒရာပျောက်သွားတော့ သူက အဖေဖြစ်တဲ့သူထက်
 အောင် ကြေကွဲနေသေးတာ”
 “ယူကလဲ”
 အိမ့်န့်ကျော်ကို ဆုပန်က တံတောင်နဲ့ လှမ်းတွက်တယ်။
 နှစ်ယောက်သား မျက်စိပစ်ပြီး ကြိတ်ရယ်နေကြတယ်။
 သူ သက်ပြင်းကို ရှိုက်ပြီး နေရာကနေ မသိမသာ ထွက်လာခဲ့
 တယ်။
 သူ့စိတ်အာရုံထဲမှာ အတွေးတစ်စက ကပ်ငြိပါလာခဲ့တယ်။
 ကျွန်မရှိတယ်ဆိုတဲ့စာလုံး။
 ပြီးတော့...
 ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့ မိုးခြိမ်းသံတွေ။
 လျှပ်ရောင်တွေ...
 သူ့ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေမိတယ်။

အခန်း(၃)

သု

ရုန်းခနဲ လန့်နိုးလာတဲ့အချိန်ဟာ သန်းခေါင်ကျော်နေ

ပြီ။

သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုကို သူ မက်နေခဲ့တာပါ။

အိပ်မက်ထဲမှာ မိုးသက်လေပြင်းတွေ ကျပြီး မကောင်းဆိုးဝါးဆစ်ကောင်ဟာ... ကျွန်မရှိတယ်၊ ကျွန်မရှိတယ်လို့ စူးစူးရှရှအသံနဲ့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အော်ဟစ်နေခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံးမှာ...

သူဟာ အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါးသံကို မခံမရပ်နိုင်လွန်းတော့

တာမို့ အတင်းရုန်းကန်ပြီး နိုးထလာခဲ့တာပါ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်”

ကျွန်တော် ဝုန်းခနဲ ထလိုက်တာနဲ့ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇနီးကလေးဟာ ချက်ချင်း လိုက်ထပြီး မေးရှာပါတယ်။
ကျွန်တော် သူမကို အားနာလို့ ခေါင်းပဲ ခါပြလိုက်မိတယ်။

“အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်လို့လား”

ဘယ်လောက်သိတတ်ရှာတဲ့ ဇနီးသည်လေးလဲ။

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောမိဘဲ ငူငူကြီးပဲ ထိုင်နေမိတယ်။
ဆုပန်က ကျွန်တော့်ကို နွေးထွေးလှတဲ့ အပြုံးလေးတစ်ခု ပြုံးပြပြီး အနားတိုးကပ်လာတယ်။

“အိုး... ချွေးတွေလည်း ရွဲနစ်လို့ပါလား၊ ချွေးနဲ့ ပြန်အအေးမိတော့မှာပဲ မောင်ရယ်၊ ကဲ... ချွေးသုတ်၊ အကျီချွတ်လဲရအောင်”

ဆုပန်က ကလေးတစ်ယောက်ကို ပူပင်သလို ပူပူပင်ပင် ပြောတယ်။

ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်က ခြေဆင်းထိုင်ပြီး ဘာမှ မလုပ်ဘဲ နေမိတယ်။

ဆုပန် ဗီရိုပြေးဖွင့်ပြီး အကျီတစ်ထည် ယူထုတ်ရှာတယ်။

ဆုပန်ပြန်ရောက်လာတဲ့အထိ ကျွန်တော် ထိုင်ငေါင်နေမိတုန်း “မောင်ကလဲ”

လို့ ညည်းရှာပြီး ဆုပန် ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်က ချွေးတွေကို သုတ်ပေးတယ်။

ပြီးတော့...

ကျွန်တော့်ကို ယုယကြင်နာစွာ အကျီလဲပေးဖို့ ပြင်ဆင်တယ်။

ဇနီးကလေးရဲ့ နွေးထွေးလှတဲ့ ဂရုစိုက် ယုယမှုတွေကြောင့် ကျွန်တော့်သွေးတွေဟာ ပူနွေးလို့ လာခဲ့တော့တယ်။

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ ပန်းကလေး”

ကျွန်တော်ငုံပြီး နဖူးပြင်ဝင်းဝင်းလေးကို ဖွဖွမွေးလိုက်မိတယ်။
ဆုပန်က အပြုံးကလေးနဲ့အတူ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာခဲ့တယ်။

ပူနွေးနေတဲ့ ကျွန်တော့်နှလုံးသွေးတွေဟာ တစ်စထက်တစ်စ ပူပူလို့ လာတော့တယ်။

ညက ပိုပြီးလှပသက်ဝင်လို့ လာခဲ့တယ်။

ညဉ့်အမှောင်ဟာ ပြာလုံယိမ်းနဲ့ လို့နေတယ်။

ကျွန်တော် ဆုပန်ကို ရင်ခွင်ထဲက လွတ်ထွက်သွားမှာ စိုးသလို ခေါင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထားမိတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ...

ဝုန်းဆိုတဲ့ လဲပြီသံကြီးဟာ ကျွန်တော့်နားထဲ ဟိန်းထွက်သွားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ ချက်ချင်းရပ်တန့်သွားပြီး မျက်မှုံအစုံလည်း ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားမိတယ်။

ဆုပန်ကတော့ ဒီလောက်ကျယ်တဲ့အသံကြီးကို မကြားသလိုပဲ။

လက်ချောင်းသွယ်လေးတွေဟာ ကျွန်တော့်ကျောပြင်ပေါ်မှာ ဆော့ပြေးနေဆဲပဲ။

ကျွန်တော် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပြီး ဆုပန်မျက်နှာလေးကို အာရုံစိုက်ပြီး ငုံကြည့်လိုက်တယ်။

မြတ်စွာဘုရား...

ကျွန်တော့်ရင်တွေ ဆတ်ဆတ်ခါသွားရတယ်။

ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်လိုက်တဲ့ ဆုပန်ရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ မိမိတောက်လို့။

မျက်နှာတပြင်လုံးဟာ သွေးပျက်ဖို့ကောင်းလောက်အောင် အေးဆွတ်ပြာနုနုနေတယ်။

သွေးမရှိတော့တဲ့ လူသေတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာမျိုး။

ကျွန်တော် ဆုပန်ကို တွန်းမထုတ်မိအောင် မနည်းသတိထား
နေရတယ်။

ဆုပန်က မော့ပြီး ကျွန်တော့်မေးဖျားကို သွားလေးနဲ့ ဖွဖွလေး
ကိုက်တယ်။

ဆုပန် အသည်းယားရင် လုပ်တတ်တဲ့ အမူအကျင့်လေး။
အရင်က ကျွန်တော် အရမ်းချစ်မိပေမယ့် အခုတော့ အရမ်း
ကြောက်သွားမိတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ . . .

ကျွန်တော်က ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ဝုန်းခနဲ လဲပြိုသွားသလို ခံစား
လိုက်ရပြီး မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်သွားမိတယ်။
ပြီးတော့ . . .

ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ သွားတစ်ချောင်း မြင်လိုက်ရတယ်။

ဘုရားရေ . . .

ကျွန်တော့်သွား။

ကျွန်တော် ပါးစပ်ထဲ လက်ထည့်ပြီး သွားတစ်ချောင်း ကျွတ်
သွားပြီလားလို့ စမ်းသပ်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် . . .

ကျွန်တော့်လက်ဟာ ပါးစပ်ထဲ မရောက်လိုက်ဘဲ ကြမ်းပြင်
ပေါ်မှာ ထိုးထွက်နေတဲ့ သံမှိုတစ်ချောင်းနဲ့ ထိုးမိသွားတယ်။

ရက်ရက်စက်စက် နာကျင်မှုနဲ့အတူ ကျွန်တော့်ရဲ့ညာဘက်
လက်ခလယ် လက်သည်းခွံဟာ ကျွတ်ထွက်သွားခဲ့တယ်။

အား . . .

နာလိုက်တာ။

နာကျင်မှုဒဏ်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မခံရပ်နိုင်တော့ဘူး။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ပိတ်ကာထားတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို
ဆောင့်တွန်းပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့မိတယ်။

“မောင် . . .”

ခိုးရိမ်တကြီး ထွက်ပေါ်လာတဲ့အသံဟာ ဆုပန်ရဲ့အသံဆိုတာ
အာရုံလား။

ဟင့်အင်း . . .

ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မယုံကြည်တော့ဘူး။

ဂျေးခန်းထဲ ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ရင်တစ်ခုလုံးဟာ ဖားဖို
 ကြီးတစ်ခုလို လှုပ်ရှားနေမိတယ်။
 ကျွန်တော် စိတ်တည်ငြိမ်အောင် အရင်ထိန်းပြီးမှ ကိုယ့် မျက်
 နှာကို မှန်ထဲပြန်ကြည့်လိုက်တယ်။
 အား...။
 ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ သွေးတွေ။
 ဒါ... ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။
 ကျွန်တော် မျက်လုံးတွေ ပြူးပြီး ပါးစပ်ကို အမြန်ဟကြည့်
 လိုက်တယ်။
 မြတ်စွာဘုရား။
 ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲမှာ သွေးတွေ ပြည့်နေတယ်။
 ကျွန်တော် ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ သွေးတွေကို ထွေးထုတ်
 လိုက်တယ်။
 နီရဲနေတဲ့ သွေးတွေကြားထဲမှာ ခပ်ဖြူဖြူ အရာတစ်ခု ပါသွားပြီ

ဘေစင်နံရံမှာ ဒေါက်ခနဲ အသံမြည်သွားတယ်။
 ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး အဲဒီဖြူဖြူအရာဝတ္ထုကို အမြန်
 သူကြည့်လိုက်တယ်။
 သွားတစ်ချောင်း။
 ကျွန်တော့်သွားတစ်ချောင်းဟာ ဘာကိစ္စ နေရင်းထိုင်ရင်း
 ကျွတ်ထွက်သွားရတာလဲ။
 ကျွန်တော့်အသက်ရှူသံတွေ မြန်သွားတာကို ခံစားသိနဲ့ သိ
 နေမိတယ်။
 ကျွန်တော် ဘေစင်မှာ လက်ထောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး
 မျက်လုံးတွေကို ကျပ်နေအောင် မှိတ်ထားမိတယ်။
 အချိန်အကြာကြီးပဲ။
 ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်က နာကျင်မှုတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း
 လျော့ပါးသွားသလိုပဲ။
 အတော်ကလေး ကြာတော့မှ...
 စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထားပြီး မျက်လုံးတွေကို ဖြည်းဖြည်း
 ချင်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။
 ဘုရားရေ...။
 ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှာ သွေးတွေ မရှိတော့ပါလား။
 ကျွန်တော်ဖြင့် ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး။
 မျက်တောင်တွေကို အကြိမ်ကြိမ် ခတ်ပြီး အသေအချာ ကြည့်
 လိုက်မိတယ်။
 သေချာပါတယ်။
 ကျွန်တော့်မျက်နှာဟာ ပကတိ ရှင်းသန့်လို့နေတယ်။
 ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရနဲ့ ပါးစပ်ကို အမြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်
 တယ်။
 ဟာ... ပါးစပ်ထဲမှာလည်း ဘာသွေးမှ မရှိတော့ပါဘူး။

ဒါဆို သွားရော...။
 ကျွန်တော် အရူးတစ်ယောက်လို သွားတွေကို အမြန်စစ်ကြည့်
 လိုက်တယ်။
 ကျွန်တော့်သွားတွေဟာ အားလုံး အခိုင်အခန့် ရှိတုန်းပါပဲ။
 “ရဟူး”
 ကျွန်တော် မြူးတူးပျော်ရွှင်စွာ အော်ပြီး လေထဲ လက်သီးတစ်
 ချက် ပစ်သွင်းလိုက်တယ်။
 မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် ထိတ်လန့်စရာများက မျက်စိအမြင်မှားတာ
 လေပဲလားဟု ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေမိသေးသည်။
 ပြီးတော့... စိတ်ကိုလျော့ချလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲကနေ
 ပြေးထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။
 ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မျက်လုံးကြောင်သွားခဲ့ပြီ။
 အခန်းထဲ ပြန်ဝင်အိပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး။
 တီဗီရှေ့မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး တီဗီကြည့်ရင်
 ကောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးလိုက်မိတယ်။
 ကျွန်တော် ရီမုတ်(remote)နဲ့ လှမ်းဖွင့်လိုက်တယ်။
 မရဘူး၊ အစက်အပျောက်တွေပဲ ပေါ်လာတယ်။
 ကဲ... နောက်ထပ် ချန်နယ်(channel)တစ်ခု။
 မရပြန်ဘူး။
 ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ‘ကျစ်’ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်မိ
 တယ်။
 ရီမုတ်ကိုလည်း ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့ ဆိုဖာခုံရှည်ရဲ့အစွန်
 တစ်ဖက်ကို စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ လွှင့်ပစ်လိုက်မိတယ်။
 ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားမိတယ်။
 ရီမုတ်ဟာ ဆိုဖာခုံရှည်ပေါ် မကျပဲ လေထဲ ရပ်တန့်နေတယ်
 မြတ်စွာဘုရား။

ကျွန်တော် မျက်လုံးတွေကို ပွတ်သပ်ပြီး အသေအချာ ကြည့်
 လိုက်မိတော့...။
 ပြာနန်းဖွေးဆုတ်နေတဲ့ နာနာဘာဝတစ်ကောင်ရဲ့လက်ထဲမှာ
 ရီမုတ်ဟာ ရောက်နေတယ်။
 ကျွန်တော် ကြောက်လွန်းလို့ မျက်လုံးသာ ပြူးပြီး အသံတောင်
 မထွက်ပါဘူး။
 အဲ့ဒီတစ္ဆေမဟာ ကျွန်တော့်ကို ရီမုတ်လှမ်းပေးတယ်။
 ကျွန်တော် ဆိုဖာပေါ်က ချက်ချင်းထပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်မိ
 တယ်။
 “ကျွန်မ စကားပြောချင်လို့ပါ”
 တစ္ဆေဆီက အက်ကွဲအေးစက်နေတဲ့အသံကြီး ထွက်လာတော့
 ကျွန်တော့်ရင်တွေဟာ ငြောင်းဆန်မတတ် ကြောက်သွားမိတယ်။
 “ကျွန်မပြောတာ နားထောင်ပေးပါ”
 “ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း”
 ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြီး ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်နေမိတယ်။
 ကျွန်တော်ဟာ တစ္ဆေတစ်ကောင်နဲ့ စကားပြောရဲလောက်
 အောင် သတ္တိမရှိဘူး။
 ခုတောင်...။
 မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်နေရတာ ကျွန်တော့်ရင်တွေဟာ
 ပေါက်ကွဲမတတ် ကြောက်စိတ်တွေ ပြည့်လျှံဆူဝေနေမိတယ်။
 “ကျွန်မ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ စကားပြောချင်လို့ပါ”
 “ဟင့်အင်း... မယုံဘူး”
 တစ္ဆေတစ်ကောင်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို ဘာမှမလုပ်ဘူး ဆို
 ကာ မယုံကြည်ဘူး။
 ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်လိပ်ပြာကို နှုတ်ယူချင်လို့ လိမ်ညာလှည့်စား
 ဆဲတာ။

ကျွန်တော် အရမ်းချောက်ချားနေမိတယ်။

အဲဒီတစ္ဆေ ရှေ့တိုးလာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ လက်ဝါး နှစ်ဖက်ကို အသားကုန် ဖြန့်ကားပြီး ကာရင်း ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်နေ မိတယ်။

“ဟင့်အင်း.. ဟင့်အင်း.. မလာနဲ့၊ ရှေ့မတိုးနဲ့.. မပြောနဲ့ ဘာမှ မပြောနဲ့၊ ဟင့်အင်း.. ရှေ့တိုးမလာနဲ့နော်၊ မလာနဲ့”

ကျွန်တော်ဟာ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ရင်း ကြောက်အား လန့်အားနဲ့ အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

ထိုစဉ်...

လှေကားထိပ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြံ နေခဲ့တယ်။

“ဟင်...”

ကျွန်တော့်ဆီက အာမေဍိတ်သံဟာ အံ့သြတကြီး ထွက်သွား ခဲ့တယ်။

“သား.. ဘုန်းထက်”

ကျွန်တော် တိုးညင်းစွာ ခေါ်လိုက်မိတယ်။

သားက လက်ကလေးနှစ်ဖက် ဆန့်တန်းပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆီး ကြံတယ်။

ကျွန်တော် လေလို လျင်မြန်လှစွာ သားအနား ရောက်သွားမိ တယ်။

သားက သူ့လက်သေးသေးလေးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်လက်ဖဝါး ထို့ ဆုပ်ကိုင်ပြီး တိုးတိုးကလေး ပြောတယ်။

“မကြောက်ပါနဲ့ ဖေဖေ”

“ဟင်...”

ကျွန်တော် အရမ်းကို အံ့အားသင့်ပြီး ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားရတယ်။

သားရဲ့အသံတိုးတိုးကလေးက ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသလို ဆူညံစွာ မြည်ဟီးသွားခဲ့တယ်။

သားက ဘာကို သိနေတာလဲ။

ကျွန်တော် သားကလေးကို တင်းတင်းပွေ့ပွေ့ဖက်ထားမိတယ်။

သားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ဟာ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ ရင်ထဲမှာ ပြည့်နှက်ပြီး စိုးရိမ်နေမိတယ်။

ဟိုတစ်နေ့က ရေချိုးခန်းထဲမှာ သားပြောနေတဲ့စကားတွေ။

အိမ်ရှေ့က ဖိတ်ညှို့နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မြင်ကွင်း။

ကျွန်တော့်ကို စကားပြောဖို့ ချဉ်းကပ်လာတဲ့တစ္ဆေ။

မကြောက်ပါနဲ့ ဖေဖေဆိုတဲ့ သားရဲ့စကားအားလုံးဟာ အဆက်အစပ် ရှိနေသလိုပဲ။

ဒါဆို... .

ဒီအိမ်မှာ နာနာဘာဝ တစ္ဆေ ရှိနေသလား။

တစ္ဆေရှိတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု နေမိနေဦးလား။

ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

တစ္ဆေနဲ့လူဟာ တစ်မိုးထဲအောက်မှာ ပေါင်းစည်းနေလို့ မဖြစ်နိုင်တာပဲ။

အထူးသဖြင့်... .

လူမမယ်အရွယ် ကျွန်တော့်ရဲ့သားလေးအတွက် ရင်ထဲမှာ လောင်နေမိတယ်။

ဒီလိုအချိန်မှာ... .

ကျွန်တော့်ရဲ့ပူပင်သောကကို ပိုပြီးတောက်လောင်စေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြန်ပါတယ်။

အခန်း(၄)

ကျွန်

တော်ဟာ ကောင်မလေးကို စတင်မြင်တွေ့လိုက်
အခါနဲ့ အလိုအလျောက် မနှစ်မြို့စိတ်က ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါတယ်။

ဒါမျိုး ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အံ့သြနေခဲ့မိတယ်။

ဒီကောင်မလေးဟာ အန္တရာယ် သို့မဟုတ် အန္တရာယ် ဖြစ်စေ
လောက်တဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လို့ ကျွန်တော့်
စိတ်ထဲမှာ အလိုအလျောက် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ပေါ်နေမိတယ်။

“ပန်ကလေး... အဲဒီကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော် ဆုပန်ကို လေသံနဲ့ ခပ်တိုးတိုး မေးမိတယ်။

“ကိုရစ်ချက်ရဲ့သမီးအငယ်လေးလေ... ထရီဇာလေ၊ မောင်မမှတ်မိဘူးလား”

“ထရီဇာ”

ကျွန်တော် ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်က ဒီချာတိတ်မလေးဟာ ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင်လောက်ပဲ ရှိမှာပေါ့။

ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး။

ဆုပန်ကို ခေါင်းခါပြပြီး ဆက်မေးလိုက်မိတယ်။

“သူ ဘာလုပ်တာလဲ”

“စာအုပ်လာငှားတာပါ”

“ဘာစာအုပ်လဲ”

“စုံထောက်ဝတ္ထု မောင်ရေ၊ ဟိုတစ်နေ့က လမ်းမှာ ဆုံမိတုန်း စကားစပ်မိတာ၊ ချာတိတ်က စာဖတ်ဝါသနာပါတယ်တဲ့၊ အဲဒါနဲ့ အိမ်မှာ စာအုပ်တွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ လာယူဖတ်လို့ ပြောလိုက်တာ၊ ကဲ... ဘာသံတော်ဦး တင်ရဦးမှာလဲ၊ တကတဲ... ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ စပ်စုလိုက်တာ၊ သူ့အလုပ်ကျနေတာပဲ”

ဆုပန် မကျေမနပ် ပွစိပွစိပြောတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဆက်မမေးရဲတော့ဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်မိတော့တယ်။

ချာတိတ်မက အပေါ်ထပ် စာကြည့်ခန်းကို ပြေးတက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိတယ်။

သားအခန်းက စာကြည့်ခန်းနဲ့ ကပ်ရက်လေ။

“ပန် သားရော ဘာလုပ်နေလဲ”

“သား သူ့အခန်းထဲမှာ ရှိမှာပေါ့၊ တီဗီကြည့်ရင်ကြည့်၊ မကြည့်ရင် ပန်းချီဆွဲနေမှာပေါ့ကွာ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဆုပန်က ကျွန်တော့်ကို စိတ်မရှည်သလို ပြန်ပြောတယ်။

“ဪ... သားအခန်းက စာကြည့်ခန်းနဲ့ ကပ်လျက်ဆိုတော့”

ကျွန်တော် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ပြောမိတယ်။

ကျွန်တော့်စကားမဆုံးခင် ဆုပန် ခါးထောက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာတယ်။

“ဘာဖြစ်လဲ သားအခန်းက စာကြည့်ခန်းနဲ့ ကပ်လျက်ဆိုတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ လေးနှစ်နဲ့ ဆယ်ခြောက်နှစ်ဆိုတော့ ချစ်သူမဖြစ်တန်ကောင်းပါဘူး မောင်ရယ်”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲက စိုးရိမ်မှုကို ဆုပန်က မသိဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ ပြောနေတယ်။

“ကဲ... လာပါ၊ ကျွန်မကို ညနေစာ ချက်ဖို့ လာဝိုင်းကူစမ်းပါ၊ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေး စားချင်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း...”

ကျွန်တော် စိတ်မပါ လက်မပါနဲ့ ဆုပန်ကို ကူညီဖို့ ပြင်ရတော့တယ်။

“ဪ... ဒုက္ခပဲ၊ ကြက်သားမှုန့် မရှိတော့ဘူး မောင်ရေ”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ... ဒီအတိုင်းပဲ ချက်လိုက်ပေါ့”

“အိုး... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဘာအရသာ ရှိမှာလဲ”

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း မောင် သွားဝယ်ပေးမယ်”

“အား... နေဦး၊ ခရုဆီလည်း ကုန်နေပြီ”

“ကဲ... ဆုပန်”

ကျွန်တော် စိတ်မရှည်တော့ဘူး။

ဈေးဝယ်ရတဲ့အလုပ်ကို ကျွန်တော် အမုန်းဆုံး။

ပိုက်ဆံတွက်တာ အမ်းတာ ပစ္စည်းရှာတာ စိတ်မရှည်ချင်ဘူး။

“ကဲပါ... ကျွန်မလည်း လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“အာ... ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း တားလိုက်မိတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နှစ်ယောက်စလုံး သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ဆုပန် သွားမယ်ဆို ကိုယ်နေခဲ့မယ်၊ သားတစ်ယောက်ထဲ ကိုယ် စိတ်မချဘူး”

ဆုပန် ခါးထောက်ရာကနေ လက်ပိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မယုံ သင်္ကာကြည့်တယ်။

“မောင်ရေ... လေးနှစ်သားနဲ့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီး ချစ်သူ မဖြစ်တန်ကောင်းပေမယ့် နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်နဲ့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကိုတော့ ကျွန်မ စိတ်မချနိုင်ဘူးနော်”

“ဟာ... ဆုပန်၊ မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ကိုယ့်... ကိုယ်ကျင့်တရားကို မယုံဘူးလား”

“ဆောရီးပါ... မောင်ကိုယ်ကျင့်တရားကို ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သဝန်ကြောင်တတ်တယ်၊ ကဲ... ရှင်းပြီလား၊ လာ... တူတူသွားမယ်”

“သားကို”

“ထရီဇာ ရှိသားပဲ၊ အိမ်ခဏစောင့်ပေးပါ ပြောခဲ့မှာပေါ့၊ မားကက်က ဒီနားမှာပဲ၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့သွားရင် ဘာကြာမှာလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ဆုပန်ဟာ ချာတိတ်မကို မှာခဲ့ဖို့ အိမ်ပေါ် ပြေးတက်သွားတယ်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လေးနေမိတယ်။

လမ်းရောက်တော့မှ သားပါ ခေါ်ခဲ့ရကောင်းသားလို့ သတိရ လိုက်မိတယ်။

ရင်တစ်ခုလုံး လေးလံပြီး သားအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေမိတယ်။

အရေးထဲမှာ ဆုပန်က မားကက်ထဲမှာ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီး ခေါ်ဝါဝါအောင်နဲ့ဆိုပြီး စကားတွေ ပြောနေလိုက်တာ မပြီးနိုင်တော့ ဘူး။

ကျွန်တော့်စိတ်က သားဆီပဲ ရောက်နေမိတယ်။

အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

ကံကောင်းထောက်မစွာ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့။

ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေတဲ့ အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာဟာ သားအ ဆီ မကျရောက်ပါစေနဲ့။

မမ ဆုပန်ရွယ်တို့ အပြင်ခဏသွားမယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်
ထဲမို့ အဖော်လုပ်ပြီး ခဏနေခဲ့ပေးပါဆိုတော့ စာအုပ်ကို အိမ်ယူသွားပြီး
ဖတ်ဖို့ စိတ်ကူးပြီးမှ စာကြည့်ခန်းထဲမှာပဲ ထိုင်ဖတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့
တယ်။

စာအုပ်ဖွင့်ပြီးမှ ကလေးတစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့
အသိဟာ တာဝန်ကြီးတစ်ခုလို ထရီဇာခေါင်းပေါ် ပိကျလာခဲ့တယ်။

သူ့မိဘတွေ မရှိတုန်း ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သွားခဲ့ရင် ကိုယ့်တာ
ဝန်မကင်းဘူး မဟုတ်လား။

စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ကလေးနား ခဏအဖော်သွားလုပ်
ပေးဖို့ ထရီဇာ စိတ်ကူးလိုက်မိတယ်။

ထရီဇာကိုယ်တိုင်ကလည်း ကလေးတွေကို ချစ်တတ်တယ်
လေ။

ထရီဇာ ခြေသံမကြားရအောင် ခြေဖျားထောက်ပြီး ကလေး
အခန်းဆီ လျှောက်လာခဲ့မိတယ်။

အရပ်ကလေးတွေ ရှိတဲ့အခန်းရောက်တော့ ကလေးအခန်း
ဆိုတာ သေချာပြီး လက်တစ်ထွာလောက် ပွင့်နေတဲ့ တံခါးနောက်ကွယ်
ကနေ အခန်းထဲကို ချောင်းကြည့်လိုက်မိတယ်။

ကလေးလေးဟာ ချစ်စရာ ဖြူဖြူကပ်ကပ်လေးပါ။

အိပ်ရာထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲ အားပါးတရ ရယ်မောနေ
တယ်။

ထရီဇာ ကြောင်သွားမိတယ်။

ဘာလို့ ဒီလောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်မောနေပါလိမ့်။

တီဗီတွေဘာတွေလည်း ဖွင့်မထားဘဲနဲ့။

ကလေးပုံစံက တစ်စုံတစ်ယောက်က ရယ်စရာတစ်ခုခု လာ
ပြောလို့ အားပါတရ ရယ်နေတဲ့ပုံစံမျိုး။

ထရီဇာ ကြောင်ပြီး ရပ်ကြည့်နေတုန်း ရယ်နေရာကနေ ငြုန်းဆို
ရပ်ပြီး ထရီဇာကို လှည့်ကြည့်ပြီးတော့ . . .

“ထ. . . ရီ. . . ဇာ”

လို့ တစ်လုံးချင်း ပီပီသသ ခေါ်လိုက်တယ်။

ဘုရားရေ. . .

ထရီဇာတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထသွားခဲ့ရ
တယ်။

သူ့. . .

ထရီဇာနာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ် သိနေရတာလဲ။

ထရီဇာ ကလေးဆီ အမြန်ပြေးသွားလိုက်မိတယ်။

“မောင်လေး. . . မင်း မမနာမည်ကို သိတယ်ဟုတ်လား။
ဘယ်လို ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲဟင်”

ထရီဇာ စကားတွေ ထစ်ငေါ့ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းစွာ မေးလိုက်
မိတယ်။

ကလေးက ဘာမှ မထူးဆန်းသလိုဘဲ ထရီဇာကို စိတ်ကြည်

ပြီး...

“မမ စန္ဒရာက ခေါ်ခိုင်းတာ”

လို့ ပြန်ပြောတယ်။

မမစန္ဒရာ...။

ထရီဇာ မျက်လုံးတွေ ပြူးပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ပုံလျက်သား လဲကျ သွားရတယ်။

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် လက် ထောက်ထားရတယ်။

အသက်ကို မှန်မှန်ရှူပြီး မနည်းအာရုံငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက် ပြီးမှ ထရီဇာ ကလေးကို စကားပြန်စနိုင်တယ်။

“မမ စန္ဒရာကို မောင်လေး သိလားဟင်”

ထရီဇာ ကလေးကို တိုးတိုးလေး ချောမေးမိတယ်။

ဒါ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပဲ။

ဘဝနဲ့ ချီးပြီး အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပဲ။

“သိတယ်”

ကလေးက ခေါင်းလေး ညိတ်ပြတယ်။

ထရီဇာ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားသွားရတယ်။

မမစန္ဒရာကို ကလေးက သိသတဲ့။

“မမစန္ဒရာ ဘယ်မှာရှိလဲဟင်”

“ဒီအိမ်မှာ”

“မြတ်စွာဘုရား”

ထရီဇာ ဘုရားတပြီး ရင်ဘတ်ကို ဖိထားလိုက်မိတယ်။

“မောင်လေး သိလားဟင်၊ သူ ဘယ်မှာရှိလဲ၊ မောင်လေး သိ လား၊ သိတယ်မဟုတ်လားဟင် ကလေး၊ မမကို ပြောပြနော်”

ထရီဇာ အလောကြီး မေးနေမိတယ်။

ကလေးက စိတ်ရှုပ်သွားသလို ထရီဇာကို မျက်မှောင်ကြုတ်

ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါပြတယ်။

“မောင်လေး... မမစန္ဒရာကို တွေ့တယ်မဟုတ်လားဟင်” ကလေးက ခေါင်းထပ်ခါပြတယ်။

“မောင်လေး... မမစန္ဒရာကို သိတယ်ဆို”

ထရီဇာ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေမိတာကို ထိန်းပြီး ကလေးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ချောမေးဖို့ ကြိုးစားနေမိတယ်။

ကလေးက ခေါင်းလေး ပြန်ညိတ်ပြီး...

“သိတယ်လေ”

လို့ စိတ်မရှည်တော့သလို ပြန်ပြောတယ်။

“ဒါဆို မောင်လေး သူ့ကို ဘယ်မှာ တွေ့တာလဲ”

“မတွေ့ပါဘူးဆို”

“ဒါဆို ဘယ်လိုသိလဲ”

“သားဆီ လာလာလည်တာ”

လာလည်တယ်။

မတွေ့ဘူး၊ သိတော့ သိတယ်။

ဘာတွေလဲ။

ထရီဇာ စိတ်တွေ အရမ်းရှုပ်ထွေးသွားတယ်။

“လာလည်တော့ မောင်လေး တွေ့ရမှာပေါ့”

ကလေးက ဒီမေးခွန်းကိုပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ ကြောမေးနေတော့ စိတ်ညစ်သွားသလို ခေါင်းကို အဆက်မပြတ် ခါယမ်းပြီး အော်ပါတော့ တယ်။

“မတွေ့ရဘူးဆို ဒါပဲ မေးနေတာပဲ၊ မတွေ့ရဘူး... မတွေ့ ရဘူး”

“ဟိတ်... ဟိတ်... ရှုံး”

ထရီဇာကလေး ပါးစပ်ကို အမြန်ပိတ်လိုက်ရတယ်။ ခုနေ့မှ မိဘတွေ ပြန်လာရင် ပြဿနာတက်သွားနိုင်တာမို့ ကလေးကို အမြဲ

ပြန်ချော့ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရတယ်။

“မမက မသိလို့ မေးတာပါ ကလေးရယ်၊ မုန့်တွေ အများကြီး ဝယ်ပေးမယ်နော်၊ ကစားစရာတွေလည်း အများကြီး ဝယ်ပေးမယ် သိလား၊ မမကလေ... မောင်လေးနဲ့ မမစန္ဒရာနဲ့ ဘယ်လိုသိကြလဲ ဆိုတာ အရမ်းစိတ်ဝင်စားလို့ မေးတာပါနော်”

သူ့ကို လူကြီးလေးလို တလေးတစား ချော့မေးတော့မှ ကလေးက ကျေနပ်သွားသလိုလေးနဲ့ သေသေချာချာ ရှင်းပြပါတော့တယ်။

“ဒီလိုလေ... မမစန္ဒရာက သားဆီ လာလာလည်တယ်”

“ဟုတ်လား”

(စိတ်လျှော့ထား ထရီဇာ၊ သူ ပြောပြနေတုန်းမှာ ဘာမှ ကြား ဖြတ်ဝင်မမေးမိစေနဲ့)

“ဒါပေမယ့် သား သူ့ကို မတွေ့ဖူးဘူး”

“ဟုတ်လား... စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလိုက်တာ”

“သားက မမစန္ဒရာရဲ့အသံကိုပဲ ကြားရတာ”

“ဟင်...”

ဒီတစ်ခါတော့ ထရီဇာ အာမေဇိုတ်သံ အကျယ်ကြီး ထွက် သွားရတော့တာပါ။ အသံကိုပဲ ကြားရတာတဲ့။

ထရီဇာ ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...

ဒီအိမ်ဟာ မမစန္ဒရာနဲ့ ပတ်သက်မှု ရှိနေပြီဆိုတာကိုတော့ ထရီဇာ ရိပ်မိလိုက်ပြီ။

ပြီးတော့...

ဆန်းကြယ်တာက ထရီဇာ့ ရင်ထဲက ခံစားသိ။

ဒီအိမ်ထဲမှာ မမစန္ဒရာ ရှိကိုရှိနေတယ်ဆိုတာ ထရီဇာ့ ရင်ထဲ ခံစားသိနေတယ်။

ဒါကို ထရီဇာ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ မရရအောင် ဖော်ထုတ်ရ

မယ်။

ထရီဇာ ခဏကလေး ငြိမ်သက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

ကလေးကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ချီလိုက်တယ်။

“သားကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ”

“မမတို့အိမ်ကို အလည်ခေါ်သွားမလို့လေ၊ လိုက်ခဲ့နော်...”

မမ ကစားစရာတွေ အများကြီး ဝယ်ပေးမှာ”

“ဟင့်အင်း... မလိုချင်ဘူး၊ လိုက်လည်း မလိုက်ချင်ဘူး၊ သား

မမစန္ဒရာနဲ့ နေရတာပဲ ပျော်တယ်”

“ခဏပါ... ခဏလေးပဲ လိုက်ခဲ့၊ ကစားကွင်းလည်း ပို့ပေး မယ်လေ”

“ဟင့်အင်း... ဘယ်မှ မလိုက်ဘူး၊ သားကို ခုအောက်ပြန် ချပေး”

“မမတို့အိမ်မှာ မမစန္ဒရာ ရှိတယ်လေ၊ လိုက်ခဲ့နော်”

“မညာနဲ့... မရှိဘူး၊ မမစန္ဒရာက သားတို့အိမ်မှာပဲ ရှိတာ၊

ချပေး... သားကို ခုချက်ချင်း အောက်ပြန်ချပေး”

ကလေးက ထရီဇာ့ကို မယုံကြည်တော့ပဲ အတင်းထုရိုက် ကုတ် ခဲ့ပြီး အောက်ကို လျှောဆင်းဖို့ ကြိုးစားပါတော့တယ်။

မတတ်နိုင်တော့ဘူး။

ထရီဇာ ကလေးကို အတင်းပေးချီပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်။

သူ့မိဘတွေ ပြန်မရောက်ခင် ထရီဇာ လုပ်စရာရှိတာတွေကို အကောင်အထည်ဖော်မှ ဖြစ်မှာ။

ထရီဇာဟာ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး အရမ်းကို မောဟိုက်နေခဲ့ပြီ။

ထရီဇာဟာ ကိုယ်ပေါ်ကနေ အဆက်မပြတ် ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့ နေတဲ့ကြားက ကလေးကို မရရအောင် အိမ်ကို ပြန်ချီလာခဲ့ပေမယ့် ကံဆိုးတော့ အိမ်မရောက်ခင် လမ်းပေါ်မှာပဲ သူ့မိဘတွေနဲ့ ထိပ်တိုက် တိုးရတော့တယ်။

ကလေးရဲ့အဖေဖြစ်တဲ့သူဟာ ချက်ချင်း ဆိုင်ကယ်ကို စက် သတ်ပြီး ထရီဇာဆီ ပြေးဆင်းလာတယ်။

“ဟိတ်... မင်းဘာလုပ်တာလဲ... ပြောစမ်း၊ ကလေးကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဖေဖေ”

ထရီဇာဟာ လွန်လွန်းရှုန်းကန်နေတဲ့ ကလေးကို အတင်းဆွဲ ဖက်ထားပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။

အတင်းဆွဲယူ လုချီလိုက်တဲ့ သူ့အဖေရဲ့ သန်မာတဲ့လက်တွေ ဆီ ကလေးဟာ ပါသွားတော့တယ်။

ထက်ဝေယံရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေတယ်။

“မင်း ငါ့သားကို ဘာလုပ်မလို့လဲ ပြောစမ်း၊ မင်း ငါ့သားကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မောင် တိုးတိုးပြောပါ။ ကိုရစ်ချက် ကြားသွားရင် မကောင်း ဘူး”

ဆုပန်ရွယ်က အနောက်ကနေ သားကို သိုင်းဖက်ထားရင်း ထက်ဝေယံကို တားတယ်။

“ကြားပါစေ... ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမနာနိုင်ဘူး၊ ကလေးကို အတင်းချီပြီး ထွက်ပြေးတာ ဘာသဘောလဲ၊ မင်း ငါ့ကလေးကို ဘာလုပ် မလို့လဲဟင်... ပြောစမ်း”

ထက်ဝေယံ ဒေါသနဲ့ စိုးရိမ်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ အော်ဟစ်နေ မိတယ်။

ထရီဇာဟာ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေတဲ့ ထက်ဝေယံကို စူးစူး ဝါးဝါး ပြန်ရင်ဆိုင်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ ယူကျုံးမရသလို ပိုးပိုး ပေါက်ပေါက် ကျလာမိတယ်။

“ရှင်ကလေးကို ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ မေးချင်တာလေး ရှိလို့ အိမ် ခေါ်သွားမလို့ပဲ၊ ဒီလောက်ပဲ၊ ကျွန်မမှာ ယုတ်မာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘူး”

လက်တောက်လောက် ချာတိတ်ကလေးက မာရကျောရေ ပြန်ပြောရဲတာကို ထက်ဝေယံတို့ လင်မယား အံ့သြပြီး မျက်မှောင်ကြတ် လိုက်မိကြတယ်။

“ဘာ... မေးချင်တာလေး ရှိလို့ ဟုတ်လား၊ ဘာမေးမှာလဲ၊ မင်းရိုးသားတယ်ဆိုရင် ကလေးကို ငါတို့မရှိတုန်း ချီပြေးပြီး မေးစရာ မလိုဘူး၊ ငါတို့ရှေ့မှာ မေးရဲရမယ်၊ မေးလေ... မေး...”

မျက်ရည်တွေ ကြားကနေ ထရီဇာ အံ့ကြိတ်လိုက်တယ်။

“ကောင်းပြီ... မေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကလေးကို မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့ကိုပဲ တိုက်ရိုက်မေးတော့မယ်၊ ကျွန်မအာစ်မကို ဘယ်မှာထားသလဲ”

ပြော

“ဘာ. . .”

ထက်ဝေယံတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူထိတ်လန့် အံ့သြသွားမိကြတယ်။

“မြတ်စွာဘုရားရေ. . . အဲဒါကို ငါတို့က ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ၊ ငါတို့ ဒီမရောက်ခင်ကတည်းက မင်းအစ်မက ပျောက်နေတာပဲ”

ဆုပန်က ချက်ချင်းထွက်လာပြီး ထရီဆုကို ရင်ဆိုင်လိုက်တယ်။

အသက်အရွယ်ချင်း ကွာခြားလွန်းလို့ ပြေလည်အောင် ပြောဖို့ ကြိုးစားသည့်တိုင် ချာတိတ်မလေသံက စွပ်စွဲတဲ့လေသံမို့ မခံချင်စိတ်နဲ့ မာကျောသွားမိတယ်။

“မင်းမေးခွန်းက လုံးဝအဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး ထရီဇာ၊ မင်း စုံထောက် ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ပြီး ရှေးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတယ်လို့ပဲ ငါယူဆတယ်”

“ဘာ. . . ကျွန်မ မရူးဘူး လူယုတ်မာတွေရဲ့ ရှင်တို့ ကျွန်မ အစ်မကို အန္တရာယ်ပေးထားတယ်ဆိုတာ ခိုင်လုံတဲ့သက်သေရှိတယ်”

“ဘာသက်သေလဲ. . . ပြော. . . ပြော. . . မြန်မြန်ပြော၊ မင်း ငါတို့ ဂုဏ်သိက္ခာကို တမင်ကျအောင် စွပ်စွဲနေတာပဲ”

“ပြောမယ်. . . ကျွန်မပြောတဲ့ ခိုင်လုံတဲ့သက်သေဆိုတာ ရှင်တို့သားပဲ”

“ဘာ. . . သား. . . သားက”

လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး သားကို ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ဟုတ်တယ်. . . ရှင်တို့သားကိုယ်တိုင်က ပြောတာ၊ မမစန္ဒရာ ရှင်တို့အိမ်မှာ ရှိတယ်တဲ့”

“ဘုရားရေ. . . စန္ဒရာက ငါတို့အိမ်မှာ ဟုတ်လား. . . အိုး မိုင်ဂေါ့ဒ်”

ဆုပန် မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ ရင်ဘတ်ဖိပြီး ဘုရားတတယ်။

“မင်းအစ်မကို ငါတို့ တွေ့တောင် မတွေ့ဖူးဘူး”

ထက်ဝေယံ မာမာထန်ထန် ငြင်းတယ်။

ထရီဇာကလည်း လုံးဝ အလျော့မပေးဘဲ. . .

“ဒါဆို ကလေးက မမစန္ဒရာကို ဘယ်လိုသိနေလဲ”

“ဟင်. . .”

လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး အရှိုက်ထိသွားသလို လန်ကျတော့ မတတ် ဖြစ်သွားရတယ်။

“သူ မမစန္ဒရာကိုလည်း သိနေတယ်၊ ကျွန်မကိုလည်း တွေ့တာနဲ့ ထရီဇာလို့ လှမ်းခေါ်တယ်၊ ဒါ ရှင်တို့ တစ်ခုခုကို ဖူးကွယ်ထားတာ သေချာတယ်”

ထရီဇာဟာ မျက်ရည်တွေ ကျရင်း ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ လေသံနဲ့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း စွပ်စွဲတယ်။

လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ထရီဇာကို ပြိုင်မမာကျောနိုင်ကြတော့ဘူး။

အထူးသဖြင့်. . .

ကလေးရဲ့ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုတွေကို သိနေတဲ့ ထက်ဝေယံ အဖို့ ပိုပြီးတော့ ငေါင်သွားမိတော့တယ်။

“ဟို. . . ဒါကတော့ ကလေးစကားဆိုတော့ အစွဲအလမ်း မထားပါနဲ့နော်၊ အား. . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ စန္ဒရာကို အစ်မတို့လည်း ဝိုင်းရှာပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ယုံပါ၊ အစ်မတို့နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း ကတိပေးတယ်၊ ထရီဇာအစ်မကို ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ဝိုင်းရှာပေးမယ်၊ မဟုတ်မတရား စွပ်စွဲတာကို ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းငုံ့မခံနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားအတွက် ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် မရရအောင် ဖော်ထုတ်ပေးမယ်”

ကျွန်တော် ချာတိတ်မရဲ့မယုံသင်္ကာမျက်လုံးတွေကို ရင်ဆိုင်

ပြန်ကြည့်ပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား ကတိပေးလိုက်တယ်။

ဆုပန်က ကျွန်တော် ကြီးလေးလှတဲ့တာဝန်တစ်ခုကို ယူလိုက် ပြီမုန်း သိလိုက်တာမို့ ရင်လေးသွားသလို သက်ပြင်းခိုးရှိုက်တယ်။

တကယ်ပဲ ကျွန်တော်ဟာ ကြီးလေးလွန်းလှတဲ့တာဝန်တစ်ခုကို ပခုံးပေါ် တင်လိုက်မိတာပါ။

အဲဒီတာဝန်ဟာ သွေးရောင်ပြမ်းနေတဲ့ ချောက်ချားဖွယ်ရာ အတိ ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ကျွန်တော် ပင့်သက်ရှိုက်မိဆဲ။

ထရီအာဆိုတဲ့ ချာတိတ်မက သည်းသည်းထန်ထန် ရှိုက်ငိုပြီး ပြေးထွက်သွားတော့တယ်။

ရှုပ်ထွေးလွန်းလှတဲ့ လူကြီးတွေအလယ်မှာ မျက်လုံးအပြူးလေး နဲ့ ဖြစ်နေရာတာက လေးနှစ်သားလေး ဘုန်းထက်ခေါင်ပါ။

အခန်း(၅)

ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်က ကြီးလေးနက်ရှိုင်းလွန်းလှတဲ့ တာဝန်ဟာ သားနဲ့ လုံးဝကို ပတ်သက်မုန်း သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့် စိတ်တွေဟာ ချောက်ချားလှုပ်ရှားခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော် သားကို အမြဲ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရ တော့တယ်။

ကျွန်တော့်နည်းတူပဲ၊ သားကို မသိမသာနဲ့ စောင့်ကြည့်သတိ ထားနေတဲ့သူက ဆုပန်ပါ။

သားက မီးရထားတွဲလေးနဲ့ တစ်ယောက်ထဲ ဆော့နေတယ်။

ကျွန်တော်က သားကို နောက်ခိုင်းထားရင်း စာဖတ်ပြီး နားစွင့် နေလိုက်တယ်။

ဆုပ်နံကတော့ အိမ်ရှင်းသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ သားကို တစေ့
တစောင်း ကြည့်နေစာယ်။

“မမကို သူတို့က အတင်းခေါ်သွားတာ ဟုတ်လား”

“.....”

“ဘာလဲ... သား နားမလည်ဘူး”

“.....”

“မမ မကြိုက်တာကို လုပ်တယ်ဟုတ်လား၊ မမက ဘာမှ ပြန်
မလုပ်ဘူးလား”

“.....”

“ဟုတ်လား... ကောင်းတယ်၊ မမက သတ္တိရှိတယ်နော်၊ မမ
မနိုင်ရင် သားပါ ကူဖိုက်ပေးမှာပေါ့၊ သားက ဘန်တန်း(BEN 10)...”

“.....”

သားအသံက တိုးတိုးလေး။

ကျွန်တော် စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး နားထောင်နေမိတယ်။

ဆုပ်နံလည်း လုပ်လက်စ အလုပ်ကိုရပ်ပြီး နားထောင်နေတာ
တွေ့လိုက်ရတယ်။

နားစိုက်ထောင်တော့ကာမှ သားက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့
ဘူး။

“ဂျုံး ဂျုံး ဂျက် ဂျက်... ဟာ... ရှေ့မှာ လူတစ်ယောက်ပါ
လား၊ ရပ်... ရပ်... မြန်မြန်ရပ်၊ အာ... တိုက်မိတော့မှာပဲကွာ”

သားက စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားပြီ။

သားအာရုံက မီးရထားလေးဆီ ပြန်ရောက်သွားပြီ။

ကျွန်တော် သားဆီ ဖြည်းဖြည်းစွာ ထလာခဲ့တယ်။

“သား... ဘယ်သူတွေက ခေါ်သွားတာလဲ”

ကျွန်တော် သားကို အငိုက်ဖမ်းပြီး မေးလိုက်တယ်။

ဆုပ်နံက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။

သားက ကျွန်တော် ထင်ထားတာထက် ပိုပြီးသတိကောင်း
တယ်။

လျော့တွက်လို့ မရဘူး။

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ဖေကြီးကလဲ၊ သား ဒီမှာ
ကစားနေတဲ့ဟာ”

“အာ... သား ခုန မမစန္ဒရာနဲ့ စကားတွေ ပြောနေတာ
မဟုတ်ဘူးလား၊ မမစန္ဒရာက ဘာတွေပြောလဲ”

ကျွန်တော် သားကို ဝေခိုက်မနေတော့ဘဲ တဲ့တိုးပဲ မေးလိုက်
တော့တယ်။

သား ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနဲ့ မော့ကြည့်တယ်။

သားမျက်လုံးလေးတွေက ပကတိ ကြည်စင်နေတယ်။

ကျွန်တော် သားမျက်လုံးပြာပြာလေးတွေကို ကြည့်ပြီး စိတ်
လှုပ်ရှားလာတယ်။

မညာပါနဲ့ သားရယ်နော်... ကျေးဇူးပြုပြီး...

ဖေဖေအတွက် အရမ်းအရေးကြီးလို့ပါ။

ဖေဖေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်...

ဖေဖေရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားအတွက်...

သားက မျက်တောင်ကော့ကလေးတွေ တဖျတ်ဖျတ် ခတ်ရင်း
တိုးသွဲစွာ စတင်ပြောပါတော့တယ်။

“သား မမှတ်မိတော့ဘူး ဖေဖေ”

“ဟင်...”

ကျွန်တော် စိတ်ဓါတ်အကြီးအကျယ် ကျသွားရတယ်။

“ခုန သား မမစန္ဒရာနဲ့ စကားတွေ ပြောနေတာ မဟုတ်လား”

သားက ဖြည်းဖြည်းကလေး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“မမ စန္ဒရာကို သား တွေ့ရလား”

သားကလေး မျက်မှောင်ကြုတ်တယ်။

ပြီးတော့ ခေါင်းခါပြတယ်။
“ဘယ်လိုကြီးလဲကွ ဘုန်းထက်ရာ၊ ဖေဖေ နားမလည်တော့
ဘူး”

ကျွန်တော် ရူးချင်လာတော့တယ်။
“မောင်... ကလေးကို အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ မမေးနဲ့ကွာ၊
ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး”
ဆုပန်က ကျွန်တော်တို့ သားအဖကြား ရောက်လာပြီး ဟန့်
တယ်။

ကျွန်တော် ဆုပန်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။
“ကိုယ်တို့မိသားစုအတွက် ဒီကိစ္စဟာ အသက်တမျှ အရေးကြီး
တယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား ဆုပန်”
“မဟုတ်သေးဘူး မောင်၊ ကျွန်မသားကို ကလေးသဘာဝ
အတိုင်းပဲ ကြီးပြင်းစေချင်တယ်၊ ကလေးက အရမ်းနုနယ်ပါသေးတယ်”
“မင်းသားက သဘာဝအတိုင်းထက် ကျော်လွန်ပြီး သိတတ်
နားလည်နေတာကိုတော့ မင်း မသိဘူး မဟုတ်လား ဆုပန်”

“အို... အဲဒါကို ကျွန်မ တားဆီးရမှာပေါ့ မောင်ရဲ့ ပြုပြင်ပေး
ရမှာပေါ့၊ ကျွန်မသားဟာ ကလေးသဘာဝအတိုင်းပဲ ကြီးပြင်းပြီး သာမန်
လူတစ်ယောက်လို ရပ်တည်တာမျိုးပဲ ကျွန်မ လိုလားတယ်”
ကျွန်တော် ဆုပန်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်လိုက်မိတယ်။
ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါလား။

“မင်းကို အဲလောက် အတွေးတိမ်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်မထင်မိဘူး
ဆုပန်ရွယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မင်း အခန်းပြင်ကို ထွက်ပေးပါ”
ကျွန်တော့်လေသံ အတော့်ကို မာထန်သွားတယ်။
ဆုပန် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချတယ်။

ပြီးတော့...

“အိုကေ...”

လို့ ခပ်တိမ်တိမ် ပြောပြီး ရှောင်ထွက်သွားတော့တယ်။
အခန်းပြင်ကိုတော့ မဟုတ်ဘူး။
အခန်းထောင့်နားမှာ တံမြက်စည်း လှည်းမလိုလိုနဲ့ လုပ်နေ
တယ်။

ရတယ်... အခန်းပြင် မထွက်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။
ကျွန်တော့်အလုပ်ကို မနှောင့်ယှက်ရင် တော်ပြီ။
ကျွန်တော် တကယ်တမ်း တင်းမာပြီဆို ဆုပန် ကြောက်တတ်
တယ်။

အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း... ပီသစွာ ဆုပန်ဟာ ယောက်ျားနဲ့
သားကို အမြဲလို အလျှော့ပေးတတ်လေ့ရှိပါတယ်။
ဆုပန်ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော် သားကို ပြန်မေးဖို့ ကြိုးစား
လိုက်တယ်။

“သား... ဖေဖေနားလည်အောင် ပြောပြပါဦး မမစန္ဒရာ
အကြောင်း”

ကျွန်တော် သားကို ပြန်ချော့မေးလိုက်တယ်။
သားက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး စိတ်မရှည်တော့သလို
'ဟာ' ခနဲ ထအော်တယ်။

“မမြင်ရဘူးကွာ... သူ့အသံပဲ ကြားရတာ... ဒါပဲ၊ သား
မသိတော့ဘူး၊ ဆော့နေတာ ကောင်းကောင်း မဆော့ရတော့ဘူး”
မမြင်ရဘူး၊ အသံပဲ ကြားရတာ။

သားရဲ့အဖြေစကား ကြားရတော့ ကျွန်တော် အရမ်းရင်ထိတ်
သွားမိတယ်။

ခေါင်းနားပန်းကြီးပြီး တစုံတစ်ရာအတွက် စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်
သွားမိတယ်။

“သား... မင်းကို သူ ကြောက်အောင် မလုပ်ဘူးလား... သူ...
သူ... မ... မခြောက်ဘူးလား”

ကျွန်တော် သားရဲ့ပခုံးကို အတင်းကိုင်လှုပ်ပြီး စိုးရိမ်တကြီး
မေးလိုက်မိတယ်။

“မသိဘူးကွာ . . . မသိတော့ဘူး၊ တော်ပြီ . . . သားအိပ်တော့
မယ်”

သားက ကျွန်တော့်လက်ထဲက အတင်းရုန်းထွက်ပြီး အိပ်
ရာထဲ ဝင်အိပ်တော့တယ်။

ကျွန်တော် သားဆီ လိုက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တော့
အနားရောက်လာတဲ့ ဆုပန်က လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားတယ်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ သားကို အနားပေး
လိုက်ပါတော့”

ဆုပန်က လေပြည်အေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်နေတယ်။

ကျွန်တော် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိတယ်။

သားကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးနဲ့ နှစ်ပြီး
ဝှက်ထားတယ်။

ကျွန်တော် သားအတွက် အရမ်းပဲ စိုးရိမ်နေမိတယ်။

အရာအားလုံးဟာ ပိုပြီးရှုပ်ထွေးလာသလိုပဲ။

လောကမှာ ဆန်းကြယ်တတ်တဲ့အရာအားလုံးဟာ ရှုပ်ထွေး
လေ့ရှိတယ် ထင်ပါရဲ့။

သားကို မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်ရပါတော့မယ်။

အိပ်ရာက ထသာ ထလိုက်ရတယ်။ သူ အိပ်ရေးမဝသေးဘူး။
တစုံတယောက်က အတင်းနှိုးလို့ ထလာခဲ့ရတဲ့ပုံမျိုး အိပ်မှုနဲ့
စုံဝါး ဖြစ်နေမိတယ်။

မျက်စိတွေကို မဖွင့်ချင်ဖွင့်ချင်နဲ့ တွန်းကန်ဖွင့်ရတယ်။

ခုတင်ပေါ်ကနေ ခြေထောက်တွေကို တွဲလောင်းချလိုက်တဲ့
အချိန်ထိ မျက်လုံးတွေကို တစ်ဝက်ပဲ ဖွင့်လို့ရသေးတယ်။

မကြည့်ဘဲ ခြေထောက်တွေကသာ ကျင့်သားရသလို အိမ်
တွင်းစီး ဖိနပ်ကို လိုက်ရှာထိုးကြည့်နေမိတယ်။

အရေးထဲ ဖိနပ်က တစ်ဖက်ပဲ ရှိတယ်။

နောက်တစ်ဖက်ကို မတွေ့ဘူး။

“ရှစ်ထ်”

သူ ခပ်တိုးတိုး ဆဲရေးပြီး ခုတင်အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်
တယ်။

“အား . . .”

ရုတ်တရက်မို့ သူ လန့်အော်လိုက်မိတယ်။
 မောင်မည်းနေတဲ့ ခုတင်အောက်မှာ သူမြင်လိုက်ရတာက
 အစိမ်းရောင် တောက်နေတဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံး။
 အိပ်မှုနံရံများ သူ့မျက်လုံးအစုံဟာ ချက်ချင်းပြူးကျယ်သွားရပြီး
 သူ ခုတင်ပေါ်ကနေ အမြန်ပြေးဆင်းခဲ့မိတော့တယ်။
 တံခါးမှာ စာတစ်စောင် ကပ်ထားတာ တွေ့တော့ သူ ခဏတန်
 ပြီး စာဖတ်လိုက်မိတယ်။

“မောင်...”

သားက အုန်းနှိုးခေါ်ကစွဲ စားချင်ဟယ်ဆိုလို့
 ဈေးသွားတယ်။
 မောင်နှီးရင် လိုက်မိနေနီ

ပန့်”

စာဖတ်ပြီးတော့ သူ လိုက်သွားရကောင်းနိုး နေခဲ့ရကောင်းနိုး
 စဉ်းစားနေမိတယ်။
 အိပ်ရေးမဝတော့ သူ့စိတ်တွေ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေတယ်။
 ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ အိမ်ထဲကနေ ထွက်လာခဲ့မိ
 တယ်။
 ဆုပန်တို့ သားအမိနောက်လည်း မလိုက်ချင်ဘူး။
 ဈေးထဲ သွားရတာ သူ အရမ်းစိတ်ညစ်တယ်။
 ယောင်တိယောင်တောင် လျှောက်လာမိရင်းနဲ့ ကိုရစ်ချက်တို့
 ခြံရှေ့ရောက်တော့ အထဲကို အသက်ကြည့်မိတယ်။
 တစုံတယောက်နဲ့ စကားပြောဖို့ ကြိုးစားရရင် ကောင်းမလား
 ကိုရစ်ချက်က ခြံထဲက ခုံတန်းရှည်မှာ ထိုင်နေတယ်။
 မျက်နှာက ညှိုးရော်လွန်းနေတယ်။

အသေအချာကြည့်တော့ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံလို မမှိတ်မသုန် စိုက်
 ကြည့်နေတာ တွေ့ရတယ်။
 ပြီးတော့ မျက်လုံးထောင့်ကို လက်နဲ့ ပွတ်တိုက်လိုက်တာ
 တွေ့ရတယ်။
 အင်း... ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ သူ့သမီးအတွက် ကြေကွဲပူဆွေး
 နေတာ ထင်ပါရဲ့။
 ဒီလိုအချိန်မှာ ကျွန်တော် ဧည့်သည်မလုပ်သင့်ဘူး။
 ဒါပေမယ့်...
 ကျွန်တော် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်။
 ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့ရင်း အိမ်ရှင်ဦးအာကာတို့ခြံရှေ့ ရောက်
 တော့ ကျွန်တော် ဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။
 ဝင်စရာအကြောင်းလည်း ပေါ်ပေါက်လာတယ်။
 မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထရီဆာဆိုတဲ့ ချာတိတ်မကို စက်ဘီးတစ်
 စီးနဲ့ ပြန်လာတာ တွေ့လိုက်ရလို့လေ။
 ကျွန်တော် အဲ့ဒီချာတိတ်မနဲ့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်ဘူး။
 ဦးအာကာတို့ခြံထဲကို ခပ်သွက်သွက်ပဲ ဝင်လိုက်တယ်။
 ခွေးက ထိုးဟောင်တယ်။
 ကျွန်တော် လက်ဖျစ်တီးရင်း...
 “ကိုကိုရေ... ညီညီရေ” လို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို အော်
 ခေါ်လိုက်မိတယ်။
 ဘာသံမှ မကြားရဘူး။
 တိတ်ဆိတ်နေတယ်။
 ဒါပေမယ့် လူတော့ ရှိမယ့်ပုံပဲ။ သော့မှ ခတ်မထားပဲ။
 “ကိုကို... ညီညီ”
 ကျွန်တော် အသံကို မြှင့်ပြီး ထပ်ခေါ်လိုက်တယ်။
 ဝန်းခနဲဆိုတဲ့ လဲပြိုင်ကြီး ကြားလိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော် ဒိန်းခနဲ ရင်ထိတ်သွားပြီး အိမ်ထဲကို အလျင်စလို ဝင်လိုက်မိတယ်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ကျွန်တော့်ကို လေသံမာကြီးနဲ့ ဆီးကြိုမေးလိုက်သူက ကိုကိုပါ။ မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ အသက်ရှူရပ် မတတ် တုန်လှုပ်သွားရတယ်။

ထုတ်တန်းမှာ တွဲလောင်းချထားတဲ့ ကြိုးကွင်းတစ်ခု။

ကြမ်းပြင်မှာ လဲပြိုနေတဲ့ ကုလားထိုင်တစ်လုံး။

ခုနက ‘ပုန်း’ ဆိုတဲ့အသံဟာ ကုလားထိုင် လဲကျတဲ့အသံပဲ ဖြစ်ရမယ်။

တော်ပါသေးရဲ့... ကံကောင်းထောက်မလို့။

“မင်း... မင်း... ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုကို”

သူ သတိအနေအထားနဲ့ ကိုကို့ဆီ ဖြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်မိ တယ်။

အရေးကြီးတာက ကိုကို ကုလားထိုင်ပေါ် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်မတက်မိစေဖို့ပဲ။

“ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သူ ကိုကိုကို လက်ကာပြရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း စကားပြောဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

“မလုပ်ကောင်းတာတွေ မစဉ်းစားပါနဲ့ ငါ့ညီ၊ လာ... လက် ဖက်ရည်ဆိုင် သွားပြီး အစ်ကိုနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရ အောင်၊ မင်းရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ၊ အစ်ကိုကို ရင်ဖွင့်ကွာ... ဟုတ်ပြီလား၊ အစ်ကို နားထောင်ပေးမယ်၊ ပြီးရင် အကောင်းဆုံး ဖြေ ရှင်းနိုင်မယ့် နည်းလမ်းတစ်ခုခုကို အစ်ကိုတို့ စဉ်းစားကြည့်ကြတာပေါ့ နော်”

သူ တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ဆွဲဖို့ ကြိုးစားနေမိတယ်။

ကိုကိုဆိုတဲ့ ချာတိတ်ရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ယူကျုံးမရတဲ့ ခံစား ချက်တွေဟာ ထိန်းချုပ်မရအောင် ပေါ်လွင်နေတယ်။

သူ့စကားကို ကိုကိုက ခေါင်းခါပြီး ငြင်းဆန်တယ်။

“စဉ်းစားစရာ မလိုတော့ဘူး... ရှာတွေ့ပြီ၊ အကောင်းဆုံး ဖြေရှင်းနိုင်မယ့် နည်းလမ်းတစ်ခုကို ရှာတွေ့ပြီ... ဒီနည်းပဲ၊ ဒီနည်းနဲ့ ဖြေရှင်းတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ကိုကိုက ကြိုးကွင်းကို လက်ညှိုးတဆတ်ဆတ် ထိုးပြတယ်။

သူ ကြိုးကွင်းကို ကြည့်ပြီး ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထသွားမိ တယ်။

တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်ပြီး...

“နေပါဦး ငါ့ညီရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေချင်ရလောက် အောင် မင်းပြဿနာ ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးလို့လဲ၊ ကိုယ့်ကို ပြောပြ စမ်းပါဦး”

“ဆိုးဝါးတယ်... ဘဝနဲ့ ချီပြီးတော့ကို ဆိုးဝါးတယ်၊ ရင်ဘတ် ကြီးတစ်ခုလုံး ကြေမှုသွားတဲ့အထိ ဆိုးဝါးတယ်၊ ကျွန်တော် လောကကြီး မှာ တစ်ယောက်ထဲ ဆက်မနေချင်တော့ဘူး၊ သူရှိတဲ့နေရာကိုပဲ သွား တော့မယ်၊ ဟော... သူခေါ်နေပြီ၊ ဘိုင့်... နောက်မှ ပြန်ဆုံတော့ မယ်နော် အစ်ကိုဝေယ့်”

ကိုကိုဟာ ကျွန်တော့်ကို လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ အရာအားလုံးဟာ လျှပ်တစ်ပြက်ဆန်ပြီး မှင်သက်ကြောင်ငေးမိသွား တော့တယ်။

ကြိုးကွင်းထဲကို ကိုကိုဟာ ပြေးခုန်ပြီး ခေါင်းစွပ်လိုက်သလား၊ ကြိုးကွင်းက ကိုကို့ဆီ လျှောကျနှိပ်ဆင်းပြီး ခေါင်းစွပ် ခေါ်ငင်သွားခဲ့ တာလား။

ကျွန်တော့်အမြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးမှုန်သိပြီး...

သတိပြန်ဝင်လာတဲ့အချိန်မှာ...

ကျွန်တော့်ရှေ့ မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကတော့...
 ကိုကိုဟာ မျက်လုံးအစုံ အက်ကွဲပြားထွက်ပြီး ကြောက်မက်
 စရာ လျှာကြီး တွဲလောင်းကျနေတယ်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပွင့်
 ထွက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး...

“အား...”

ကျွန်တော် သွေးရှူးသွေးတန်း အော်ဟစ်ထွက်ပြေးလာခဲ့မိ
 တော့တယ်။

လူတစ်ယောက် ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှာတင် ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး
 ကြောက်မက်ချောက်ချားစရာ အသက်ထွက်သွားတဲ့အဖြစ်မျိုး ကြုံတွေ့
 ရတာ ကျွန်တော့်အဖို့ ဒါဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။

“အား...”

ကျွန်တော် ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ သွေးရှူးသွေးတန်း အော်
 ပြီး ချက်ချင်း ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်မိတယ်။

ဘုရား... ဘုရား။

ကျွန်တော့်ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်နေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော် ခုထိ
 ကြောက်စိတ်မပြယ်သေးဘူး။ အိပ်မက်... အိပ်မက်ဆိုးလား။

ကျွန်တော် အိပ်မက်ဆိုး မက်ခဲ့တာလား။

ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးကြီးလဲ။

မျက်လုံးကြီးတွေ အက်ကွဲပြားထွက်ပြီး လျှာကြီးတစ်လစ် ထွက်
 နေတဲ့ ချောက်ချားစရာ ကိုကိုမျက်နှာကို မြင်ယောင်နေမိတုန်းပဲ။

ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်က ခုန်ဆင်းလိုက်တယ်။

ဖိနပ်...

ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်တော့ ဖိနပ်တစ်ဖက်ပဲ ရှိနေတယ်။

ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်ပြီး ခုတင်အောက်ကို စိတ်မထိန်းနိုင်ပဲ
 ကြည့်လိုက်တယ်။

ဘုရားရေး...။

ကျွန်တော့်ကျောပြင်တစ်ခုလုံး ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ပြည့်
ထသွားရတယ်။

စိမ်းတောက်နေတဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံက မှောင်မည်းနေတဲ့ ခုတင်
အောက်ကနေ ကျွန်တော့်ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေတယ်။

ကျွန်တော်အမြန်ပြေးထွက်လာခဲ့တယ်။

တံခါးမှာ ကပ်ထားတဲ့ စာတစ်စောင်။ ဘုရားရေး...။

ကျွန်တော့်အိပ်မက်နဲ့ တူလှချေလား။ စာကို ကမန်းကတန်း
ဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။

“မောင်...”

သားက အုန်းနိုးခေါက်ဆွဲစားချင်.....

”

ကျွန်တော် စာကို ဆုံးအောင် မဖတ်တော့ဘဲ အိမ်ထဲက ပြေး
ထွက်လာခဲ့မိတယ်။

ဖိနပ်တစ်ဖက် ပျောက်တာ၊ ခုတင်အောက်မှာ စိမ်းတောက်
နေတဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံ ရှိနေတာ၊ ပြီးတော့ ဆုပန်က စာတစ်စောင်
ရေးခဲ့တာ၊ ဘာလို့ အရာအားလုံးဟာ အိပ်မက်နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေရတာလဲ။

သွေးရိုးသားရိုး တိုက်ဆိုင်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

ကျွန်တော် အမြန်ပြေးထွက်လာခဲ့မိတယ်။

ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေဟာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လိုအပ်တာ
ထက် ပိုမြန်နေတယ်။

ကိုရစ်ချက်တို့ ခြံရှေ့ရောက်တော့ အထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်
တယ်။ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံကို စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်သုတ်နေတဲ့ ကိုရစ်ချက်
ကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူ တုန်လှုပ်သွားရတယ်။

သူ့ခြေလှမ်းတွေ ပိုပြီးမြန်ခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့...

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ စက်ဘီးနဲ့ လာနေတဲ့ ထရီဇာဆိုတဲ့ ချာ
တိတ်မ၊ သူ့ကို တွေ့တော့ ထိုးဟောင်လိုက်တဲ့ခွေး၊ သူ ဘာမှ စဉ်းစား
မနေတော့ဘဲ ကိုကိုတို့ခြံထဲ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လိုက်တယ်။

“ကိုကို... ကိုကို”

သူ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်မှုတွေနဲ့ မောကြီးပန်းကြီး အော်ရင်း အိမ်
တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်တယ်။

“အား...”

သူ့မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားမိတယ်။

သူမြင်လိုက်ရတာက အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း လျှာကြီးတစ်လစ်
ထွက်ပြီး မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြိုးကွင်းစွပ်လျက်သား သေနေတဲ့ ကိုကို။

သူ ပူပူနွေးနွေး သေဆုံးကာစ ကိုကိုအလောင်းကို ကြည့်ပြီး
ကြက်သေ၊သေနေမိတယ်။

သူ နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။ လက်မတင်လေး နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။
“ကိုကို”

သူ မချီတင်ကဲ ခေါ်လိုက်မိတယ်။

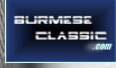
သူ ခေါ်လိုက်မိတာနဲ့ တပြိုင်နက် လေထဲမှာ တွဲလောင်းကျနေ
တဲ့ ကိုကိုအလောင်းဟာ သူ့ဆီ တရှိန်ထိုး လွဲယမ်းလို့ လာခဲ့တယ်။

သူ ရင်ပွင့်မတတ် သွေးရူးသွေးတန်း အော်ဟစ်ရင်း အမြန်ပြန်
ပြေးထွက်ခဲ့မိတော့တယ်။

ဘယ်လောက် တိုက်ဆိုင်လိုက်တဲ့အဖြစ်လဲ။

ဘယ်လောက် ချောက်ချားထိတ်လန့်စရာကောင်းလိုက်တဲ့
အဖြစ်လဲ။

အခန်း(၆)

“ဗု

မေ... သား အပြင်ထွက် လမ်းလျှောက်ချင်တယ်”
သားက သူ့လက်သေးသေးလေးတွေနဲ့ ကျွန်မမျက်နှာကို ညှပ်
ကိုင်ပြီး ချစ်စဖွယ် ချွဲနဲ့ပူဆာတော့ ကျွန်မ ပြုံးလိုက်မိတယ်။
ကျွန်မလည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် လမ်းထွက်လျှောက်ချင်
မိတယ်။

ခုတလော ကျွန်မစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေမိတယ်။
တစ်ယောက်ထဲ စကားတွေ ပြောတတ်တဲ့ သားကြောင့်ရော၊
ညည ကောင်းကောင်းမအိပ်ဘဲ ကြောင်တိကြောင်ကန်း ဖြစ်နေတဲ့
မောင်ကြောင့်ရော ကျွန်မစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေမိတယ်။

“နော်... မေမေ”

သား နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ချဲ့တော့ ကျွန်မ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ပါးပြင်ထိုးပေးလိုက်တယ်။

“အာဘွား...”

သားရဲ့နှုတ်ခမ်းနွေးနွေးလေး ကျွန်မပါးပေါ် ကျရောက်လာခဲ့တယ်။

ရင်ထဲ အေးသွားရတယ်။

သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သားကလေး။

ကျွန်မသားကလေးကို ကလေးသဘာဝအတိုင်းပဲ သာမန် ကလေးတွေနည်းတူ ဆော့လိုက် စားလိုက် အိပ်လိုက်နဲ့ပဲ ကြီးပြင်းစေချင်တာ ကျွန်မရဲ့ရင်ထဲက ဆန္ဒပါ။

ကျွန်မ သားကလေး လက်ဆွဲပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့တယ်။

ကလေးသဘာဝအတိုင်း နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းလောက် လျှောက်ပြီးတာနဲ့ သားဟာ ကျွန်မလက်ကို လွှတ်ပြီး ရှေ့ကနေ ပြေးပါတော့တယ်။

“ဟေ့... သား... နေဦးလေ”

ကျွန်မ သားနောက် အမီပြေးလိုက်ရတော့တယ်။

“စိန်... စိန်... မိအောင်လိုက်၊ မိရင် မေမေ့ကို မစ်ရှိတ် တစ်ခွက်တိုက်မယ်”

“အံ့မာ... မင်းလောက်များ ကိုဘုန်းထက်ရာ... အပျော့ပါ”

ကျွန်မ တကယ်ကို စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားပြီး သားနောက် ပြေးလိုက်မိတယ်။

တကယ်တော့ လေးနှစ်သားကလေးရဲ့ခြေလှမ်းကို ကျွန်မ မမိဘဲ နေပါ့မလား။

သားလေး ပျော်ပါစေတော့လို့ လွှတ်ပေးလိုက်တာ။

လွှတ်ပေးရင်းကနေ သားက လမ်းသွယ်လေးတစ်ခုထဲကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ချိုးလိုက်ပါတော့တယ်။

“ဟေ့ကောင် ဘုန်းထက်၊ မေမေ့စောင့်ဦး”

ကျွန်မ သားနောက် အမီပြေးလိုက်ရတယ်၊ တကယ်တော့ သားက ကျွန်မမီအောင် ပြေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့နောက်ကို ပြေးလိုက်တာ ဖြစ်နေတယ်။

ရှေ့က အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို... .

“ဒေါ်ကြီးတင်ထွေး”

လို့ အော်ခေါ်ရင်း အတင်းပြေးလိုက်တော့ ကျွန်မ ပါးဝပ်အဟောင်းသားနဲ့ အံ့သြသွားမိတယ်။

အမျိုးသမီးကြီးကလည်း လှည့်ကြည့်တယ်။

အဲ့ဒီအမျိုးသမီးကြီးကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။

ကျွန်မတို့ အသိအကျွမ်းမိတ်ဆွေတွေထဲမှာလည်း အဲ့ဒီနာမည်

မျိုး မရှိဘူး။

အမျိုးသမီးကြီးက သားကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးတယ်။

အမျိုးသမီးကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေက လိုအပ်တာထက် ပို၍အေးစက်နေတယ်။

ကျွန်မ ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

“ဟိတ်... သား သိလို့လား”

ကျွန်မ အလိုလို လန့်လာပြီး သားကို ဟန့်လိုက်မိတယ်။

သားလက်ကိုလည်း တင်းတင်း ဆွဲထားမိတယ်။

“သူ ကိုယ့်ကို သိနေတယ်လေ”

အမျိုးသမီးကြီးက အေးစက်တဲ့လေသံနဲ့ ခပ်တိုးတိုးပြောတယ်။

ကျွန်မ ပိုပြီးလန့်သွားရတယ်။

“ဟို... ဆော့ရီးပါ၊ ကလေးက လူမှားလို့ပါ”

ကျွန်မ ရှေ့ဆက်စကားမပြောချင်တော့တာနဲ့ တောခင်းပန်ပြီး

ချက်ချင်းလှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့်...

“ဟင့်အင်း... ကလေးက လူမမှားပါဘူး”

မြတ်စွာဘုရား...

ကျွန်မ ခြေလှမ်းတွေ တုန်သွားမိတယ်။

“ကိုယ့်နာမည်က ဒေါ်တင်တင်ထွေးပါ”

ဘုရားရေ...

ကျွန်မ ထပ်ပြီးဘုရားတလိုက်မိတယ်။

သားနဲ့ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတဲ့ ဒီအမျိုးသမီးကြီးနဲ့ ဘယ်လိုသိနေကြတာလဲ။

“ခဏလောက် နေပါဦးလား၊ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်”

အမျိုးသမီးကြီးက အချိန်ဆွဲထားပြန်ပြီ။

ကျွန်မ လန့်လွန်းလို့ အသက်ရှူတွေတောင် မှားတော့မလို့ပဲ။

“ဟို... ကျွန်မ အချိန်မရလို့”

ကျွန်မ ယဉ်ကျေးစွာ ငြင်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

အတင်းကာရောကြီးလည်း မငြင်းရဲဘူး။

သူ မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး တစ်ခုခု လုပ်လိုက်မလားလို့ အလိုလိုနေရင်း ကျွန်မ လန့်နေမိတယ်။

“ခဏလေးပါ”

သူ့အသံက သိမ်မွေ့ပေမယ့် အမိန့်ပေးသံဆန်တယ်။

ကျွန်မ မလွန်ဆန်ရဲဘဲ...

“ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

လို့ တိုးဖျော့ဖျော့ ပြန်မေးမိတယ်။

အမျိုးသမီးကြီးဟာ သားကို အပြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်ရင်း ရှေ့တိုးလာတယ်။

ကျွန်မ တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်ပြီး မသိမသာ နောက်ဆုတ်လိုက်မိတယ်။

ကျွန်မ ကြောက်နေမှန်း သိတော့ သူ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်တယ်။

ကျွန်မ သူ့ကို အလစ်မပေးရဲဘူး။

“ဒီကလေးဟာ သိပ်ထူးခြားတဲ့ကလေးပဲ”

“ရှင်...”

သူစိမ်းတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကလေးအကြောင်း ပြောလိုက်တာမို့ ဆုပန် အရမ်းအံ့အားသင့်သွားရတယ်။

“အတိတ်ဘဝက ရင့်သန်တဲ့ ပါရမီဟာ အထုံရေစက်အဖြစ် ပါလာခဲ့တယ်”

သူမ ပြောသမျှကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ဆုပန် အံ့ဩပြီး ရင်း အံ့ဩနေမိတယ်။

“အဲဒါ ကလေးရဲ့အဖေဖြစ်သူနဲ့ တူတာ”

“ရှင်...”

မောင်နဲ့...

ဆုပန် မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဖြစ်သွားရတယ်။

“မင်းနဲ့ မတူဘူး”

ဆုပန် တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်မိပြန်တယ်။

“မင်း နားလည်မလား၊ ကလေးဟာ သာမန်လူတွေ မမြင်နိုင်တဲ့ လောကသားတွေနဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်တယ်”

“ဘုရားရေ...”

ဆုပန် သားကို ရင်ခွင်ထဲ အတင်းဆွဲသွင်းလိုက်မိတယ်။

ဟင့်အင်း... သားဟာ ရိုးရိုးသာမန်ကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။

“မဟုတ်ဘူး... သာမန်ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ သူ

ဟာ အကြားအာရုံ အရမ်းထက်မြက်တယ်၊ ဝိညာဉ်လောကသားတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြောဆိုနိုင်တယ်”

ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး။

ဝိညာဉ်လောကသားတွေနဲ့...။

မဖြစ်နိုင်ဘူး။

မဖြစ်ရဘူး။

ကျွန်မ ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် တုန်ခါပြီး အစိုးမရအောင် ထိတ် လန့်လာမိတယ်။

“အဖေဖြစ်တဲ့သူကတော့ မြင်နိုင်တဲ့စွမ်းအားရှိတယ်၊ ဝိညာဉ် လောကသားတွေကို”

ဘုရား... ဘုရား...။

မောင်ဟာ ဝိညာဉ်လောကသားတွေကို မြင်တွေ့နိုင်သတဲ့။

ဝိညာဉ်လောကဆိုတာ နာနာဘာဝ ပရလောကပဲ၊ ဟင့်အင်း

မဖြစ်ရဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဲလို မဖြစ်ရဘူး၊

“ကိုယ် သူ့ကိုလည်း တွေ့ချင်တယ်”

“ဟို... သူ... သူက ခုတလော စိတ်လွတ်ချင်နေသလို ဖြစ်နေ တာ”

“အဲ့ဒါ မင်းထင်လို့ပါ”

သူ လက်ခံချင်ပုံ မရတာမို့ ကျွန်မ အသာငြိမ်သက်နေလိုက်ရ တယ်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးကုန်နိုင်တယ် လို့ စဉ်းစားထိတ်လန့်မိပြီး မောင်နဲ့သူ့ကို ပေးမတွေ့စေချင်ဘူး။

“အိုကေ... မင်း ဆန္ဒမရှိရင်လည်း မတွေ့လိုတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ စကားလက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါရစေ”

ကျွန်မ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နားစိုက်ထောင်လိုက်မိတယ်။

သူက ကျွန်မကို သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးပြီး စိုက်ကြည့်တယ်။

သူ့အကြည့်က လျှို့ဝှက်နက်ရှိုင်းလွန်းလှတယ်။

“မင်းတို့မိသားစု ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုကို မင်းရဲ့ သားနဲ့ မင်းရဲ့ခင်ပွန်းက ပူးပေါင်းဖော်ထုတ်နိုင်မှာပါ၊ ကဲ... ဘေး ကင်းကြပါစေလို့ ကိုယ် ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်၊ သွားကြတော့”

သူ့ဆီက ခွင့်ပြုချက် ရတာနဲ့ ကျွန်မဟာ နှုတ်ဆက်ဖို့တောင် သတိမရနိုင်ဘဲ သားလက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်လို့ နောက် လှည့်မကြည့်စတမ်း မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ထွက်လာခဲ့မိ ခဲ့တော့တယ်။

ကျွန်မဟာ ဒေါ်တင်တင်ထွေးဆိုတဲ့ ထိတ်လန့်စရာကောင်းလှတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးနဲ့ တွေ့ဆုံပြီးနောက်ပိုင်းမှာ သားအပေါ်ကိုရော မောင့်အပေါ်ကိုရော အလစ်မပေးရဲတော့ဘဲ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေမိတော့တယ်။

အထူးသဖြင့်...

နနယ်လွန်းလှသေးတဲ့ သားကို ကျွန်မ နည်းနည်းကလေးမှ အလွတ်မပေးရဲတော့ဘူး။

သား တီဗီကြည့်တာကအစ မကြာခဏ စောင့်ကြည့်နေမိတယ်။

“အား... အစွယ်ကြီးတွေ ကြည့်စမ်း၊ သွေးစုပ်တော့မလို့ ထင်တယ်၊ အိုး... မျက်လုံးကြီးတွေကလည်း နီရဲနေတာပဲ”

ကျွန်မ မီးပူထိုးနေရာကနေ အခန်းပြင်ကို လွင့်လာတဲ့ သားအသံကြောင့် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိတယ်။

မီးပူကို အမြန်ပိတ်ပြီး သားအခန်းထဲ ပြေးဝင်လိုက်မိတယ်။

သားကြည့်နေတာက သရဲဇာတ်လမ်းဖြစ်နေတယ်။

“ကိုဘုန်း... သား ဒီဇာတ်လမ်းတွေ ကြည့်ဖို့ သိပ်ငယ်သေးတယ်”

ကျွန်မ ချက်ချင်းပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။

သားက အရှိန်ပျက်သွားရတာမို့ ဟာခနဲ ထအော်တယ်။

“ဘာ... ဟာလဲ၊ မင်း ဒီအရွယ်မှာ ကြည့်သင့်တာက ကာတွန်းကားပဲ ဘုန်းထက်”

ကျွန်မ ချက်ချင်းပဲ တွမ်နှင့်ဂျယ်ရီအခွေ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

တကယ်တော့ သားက ဒီကာတွန်းဇာတ်လမ်းကိုလဲ အရမ်းကြိုက်နှစ်သက်တာပါ။

“ပြီးရော... ပြီးရော... အဲ့ဒီအခွေကိုလည်း သားကြိုက်ပါတယ်”

သားက ကျွန်မကို ပြုံးပြီး လှမ်းပြောတယ်။

“မေမေ သိတာပေါ့၊ မေမေ့သားကလေးက သိပ်လိမ္မာတဲ့ဟာ”

ကျွန်မသားရဲ့ပါးဖောင်းဖောင်းကလေးကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။

ခဏနေတော့ မီးပူထိုးရင်း အခန်းထဲက သားအသံကို နားစွင့်နေမိတယ်။

သားရဲ့ခိုးခိုးခပ်ခပ် သဘောတကျ ရယ်သံလေး ကြားရတော့မှ ကျွန်မ စိတ်အေးသွားရတယ်။

ဒါပေမယ့်...

ခဏကြာတော့...

“ဟာကွာ... မလုပ်နဲ့”

ဆိုတဲ့ သားရဲ့ငြူစူအသံကလေး ထွက်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်မ မီးပူထိုးနေတဲ့လက် တုန့်သွားမိတယ်။

သားအသံက တစ်စုံတယောက်ကို တားမြစ်တဲ့အသံ

၉၂

“ဟာကွာ... ကိုဘုန်းပြောနေတယ်လေ... မလုပ်နဲ့ဆို၊ ကိုဘုန်း ဒီအခွေပဲ ကြည့်တော့မယ်”

မဟုတ်တော့ဘူး။

တစ်ခုခုတော့ လွဲချော်နေပြီ။

ကျွန်မ မီးပူခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး အမြန်ထလိုက်မိပြန်တယ်။

ဒါပေမယ့် သားမသိအောင် ခန်းဆီးကို နည်းနည်းကလေးပဲ

ဟလို ချောင်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မ မျက်လုံးအစုံဟာ အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်းကြောင့် အဆမတန် ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရတော့တယ်။

တီဗီစခရင်ပေါ်မှာ အရုပ်တွေဟာ တစ်လှည့်စီ ပြောင်းလဲနေတယ်။

ကြောင်နှင့်ကြွက် ဇာတ်လမ်းဖြစ်လိုက်၊ ဒရက်ကူလာ ဇာတ်လမ်းဖြစ်လိုက်နဲ့...

ကျွန်မဖြင့် ကိုယ့်မျက်စိကိုယ်တောင် မယုံနိုင်အောင်ဘဲ။

ဒါ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ရတာလဲ။

ကျွန်မ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုး တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ဖူးဘူး။

“ဟာကွာ... မလုပ်နဲ့ဆိုကွာ၊ ကိုဘုန်း စိတ်တိုလာပြီနော်”

သားက ဒီတစ်ခါတော့ ဟိန်းခနဲ ထအော်တယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပိုဆိုးဝါးလာတယ်။

ကြောင်နဲ့ကြွက်-အရုပ်တွေနဲ့ ဒရက်ကူလာအရုပ်တွေဟာ နှစ်ထပ် ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။

“ကဲကွာ”

သားဟာ ရီမုတ်နဲ့ တီဗီပါဝါကို ဒေါသတကြီး ဖိပိတ်လိုက်တော့တယ်။

ဘုရားရေး... ခဏပဲ ပိတ်သွားပြီး ရုပ်ပုံတွေဟာ ပြန်ပေါ်လာ

    ၉၃

ပြန်တယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ သားဟာ အိပ်ရာပေါ်က ချက်ချင်းပြေးဆင်းပြီး တီဗီခလုတ်ကိုပါ တအားဖိပိတ်လိုက်ပါတော့တယ်။

မရပြန်ဘူး။

ရုပ်ပုံတွေ ပြန်ပေါ်လာပြန်တယ်။

“တောက်...”

တောက် အကျယ်ကြီး ခေါက်ပြီး သားဟာ တီဗီပလပ်ကိုပါ ဆွဲဖြုတ်လိုက်တော့တယ်။

မြတ်စွာဘုရား။

ဒါတောင် ရုပ်ပုံတွေက ပေါ်နေတုန်း။

သားဟာ ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး အိပ်ယာထဲ ပြန်ပြေးဝင်ပြီး မှောက်လျက်ကြီး အိပ်ချလိုက်ပါတော့တယ်။

ကျွန်မကတော့ ပလပ်ကြီး ဖြုတ်လိုက်တာတောင် ရုပ်ပုံတွေ လာနေဆဲဖြစ်တဲ့ တီဗီကို ကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်ရလွန်းလို့ မှင်တက်မိသွားပါတော့တယ်။

ဆုပန်ဟာ သားနဲ့ကျွန်တော့်ကို အချိန်ပြည့် စောင့်ကြည့်နေ
 မှန်း သိတဲ့အတွက် ကျွန်တော် နေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာတယ်။
 ပြီးတော့ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ဆုပန် ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု
 ပြောချင်နေသလိုပဲ။
 ကျွန်တော်လည်း ဆုပန်ရဲ့အရိပ်အခြည်ကို ပြန်ပြီးစောင့်ကြည့်
 နေမိတယ်။
 ကျွန်တော့်ရဲ့အိမ်ကြီးဟာ တစထက်တစ ထူးခြားလာသလိုပဲ။
 အဲ့ဒါကို ဆုပန်က သတိမထားမိတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ပိုပြီး
 မချင့်မရဲ ဖြစ်ရတယ်။
 အခုပဲကြည့်။
 ဆုပန် ရေချိုးဖို့ bathtub ထဲ ရေနွေးနဲ့ရေအေး စပ်နေတုန်း
 tub ပေါ်မှာ နာနာဘာဝ တစ်ကောင်လုံး ထိုင်နေတာ ဆုပန် လုံးဝမမြင်
 ဘူး။

တစ္ဆေမရဲ့မျက်နှာဟာ ဖွေးဖွေးဆုတ်ပြီး မျက်ကွင်းကြီးတွေ

ညိုမည်းဟောက်ပက်ဖြစ်နေတာ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။
 “ဆုပန်”
 ကျွန်တော် သတိပေးဖို့ လှမ်းအော်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ တစ္ဆေ
 ဟာ ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားတယ်။
 “ဘာလဲ မောင်”
 ကျွန်တော် တစ္ဆေထိုင်သွားတဲ့နေရာကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်
 မိတော့မလို ဖြစ်ပြီးမှ...
 “ဪ... မြန်မြန်ချိုးလို့ ပြောမလို့ အအေးမိမှာစိုးလို့”
 “အံ့မယ်လေး... မောင်ရယ်၊ ဆုပန် ကလေးမဟုတ်ပါဘူး
 နော်”
 သူ့ကို ပူပန်ပေးတယ်ထင်ပြီး ဆုပန်က သဘောတကျ ဖြစ်နေ
 တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ကတော့ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိတယ်။
 ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာပြီးတော့ ဆုပန် မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ
 သနပ်ခါး လိမ်းနေတုန်းမှာ...
 မှန်ထဲကို ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကြည့်လိုက်မိတဲ့အချိန် ကျွန်တော်
 မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရပြန်တယ်။
 မှန်ရှေ့မှာ ထိုင်နေတာက ဆုပန်တစ်ယောက်ထဲ။
 ဒါပေမယ့် မှန်ထဲမှာ ပေါ်နေတဲ့အရိပ်က နှစ်ခု။
 ဆုပန်ဘေးက အရိပ်က ဖွေးဆုပ်နေတဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ မည်း
 နက်နေတဲ့ မျက်ကွင်းဟောက်ပက်ကြီးတွေနဲ့။
 “ဆုပန်”
 သူ အလန့်တကြား အော်လိုက်မိတယ်။
 တစ္ဆေက ချက်ချင်းပျောက်သွားပြန်တယ်။
 ဆုပန် အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်တယ်။
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်”
 သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပြီး...

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

လို့ သက်ပြင်းသံနဲ့ ပြောလိုက်မိတယ်။

“ဘာလဲ... သနပ်ခါးလည်း မြန်မြန်လိမ်း၊ အအေးမိမယ်လို့ ပြောဦးမလို့လား”

ဆုပန် ကျွန်တော့်ကို ခပ်ငေါ့ငေါ့လေသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

ကျွန်တော် ဆုပန်ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြလိုက်ရရင် ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးမိသေးတယ်။

ခက်တာက ဆုပန်က ပရလောကကို လုံးဝ အယုံအကြည် မရှိတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။

“မောင်... ရှင့်ကို ကျွန်မ မသင်္ကာတော့ဘူး၊ ရှင် ခုတလော ဘာဖြစ်နေလဲဟင်၊ ရှင် တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒါ ကျွန်မကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောပြနိုင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မရှိပါဘူး၊ ကိုယ် မင်းကို ဘာမှ မဖုံးကွယ်ထားဘူး၊ ဆုပန် ကိုယ့်ကို ယုံပါ”

ဆုပန် ကျွန်တော့်ကို အထင်မလွဲစေချင်ဘူး၊ ကျွန်တော် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်မိတယ်။

“အဲ့ဒါဆိုရင် ရှင်ရှုံးနေလို့ပဲ”

ဆုပန် ကျွန်တော့်ကို ရင့်ရင့်သီးသီး စွပ်စွဲတယ်။

ကျွန်တော် ရင်ထဲ အတော်ခံပြင်းအောင့်သက်သွားရပေမယ့် ဘာမှ တုန်ပြန်မနေတော့ဘဲ စကားနည်းရန်စဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်နောက်က တစုံတယောက် လိုက်လာသလိုမျိုး ခြေသံရှုပ်ခနဲ ကြားလိုက်ရတယ်။

ချက်ချင်း ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။

ဝေဝေဝါနဲ့ ရွှေ့ကို ပြန်လှည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ထမင်းစား

ခန်းမှာ နာနာဘာဝဟာ ရပ်နေပြန်တာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

အဲ့ဒီနေရာက...

ကျွန်တော် အထိတ်တလန့်နဲ့ ကြည့်နေမိဆဲ နာနာဘာဝဟာ ကော်ဇောအောက်ကို လျှောခနဲ နစ်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

အဲ့ဒီနေရာကို ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြေးသွားမိတယ်။

ကော်ဇောကို ချက်ချင်းဆွဲလှန်လိုက်တယ်။

မြေအောက်ခန်းဆီ ဆင်းတဲ့ အံ့ဂွက်တံခါးတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။

တံခါးကို အလျင်အမြန် ဆွဲဖွင့်ပြီး လှေခါးကနေ ဆင်းလိုက်တယ်။

မြေအောက်ခန်းဟာ မည်းမှောင်စိုထိုင်းနေတယ်။

မီးခလုတ် ဖွင့်လိုက်တော့မှ လင်းသွားတယ်။

ကျွန်တော် သတိအနေအထားနဲ့ ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ရှာဖွေကြည့်နေပြီးမှ မြေအောက်ခန်းထဲ ဘာကြောင့် ဆင်းလာမိပါလိမ့်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးခွန်းထုတ်နေမိတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ မီးလုံးဟာ ငြိမ်းခနဲ မှိတ်သွားတယ်။

“ဟာ... မီးဘယ်သူပိတ်လိုက်တာလဲ”

ကျွန်တော် ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ မေးလိုက်မိတယ်။

ဘာသံမှ မကြားရဘူး။

ကျွန်တော် ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်ပြီး လှေကားပေါ် ချက်ချင်း ပြန်တက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

အမြန်လိုမှုကြောင့် အပေါ်ရောက်ခါနီးမှ လက်လွှတ်ပြီး ရင်ထဲဟာခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။

ကျွန်တော် လှေကားပေါ်က နောက်ပြန်လန်ပြီး ပြုတ်ကျခါနီး ဆဲဆဲမှာ ကျွန်တော့်လက်ကို တစုံတယောက် ဆွဲပြီး အပေါ်ကို မတက်လိုက်တယ်။

အပေါ်ကိုရောက်တော့ ဆုပန်ဟုထင်၍ . . .
 “ကျေးဇူးပဲ”
 ကျွန်တော် တုန်ယင်စွာ ပြောပြီး မော့ကြည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ
 ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားတယ်။
 ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရတဲ့မျက်နှာက သွေးတစ်စမှ မရှိဘဲ သွေး
 ဆုတ်ပြာနုန်းနေတယ်။
 ကျွန်တော် ချာခနဲ လှည့်ပြီး ထွက်ပြေးမလို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်
 မိတဲ့အချိန်မှာ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားရတယ်။
 အဲ့ဒီအချိန်မှာ . . .
 ကျွန်တော့်အမြင်အာရုံထဲ တစ်အိမ်လုံးဟာ အနီရောင် လွှမ်း
 နေတယ်။
 မုန်တိုင်းရဲ့ရှေ့ပြေး ကောင်းကင်အနီရောင်လိုမျိုး။
 ပြီးတော့ . . .
 ကျွန်တော်မြင်နေရတဲ့မြင်ကွင်းက လက်ရှိအိမ်အနေအထားနဲ့
 မတူဘူး။
 မြေအောက်ခန်းရဲ့အနေအထားမျိုး။
 ကျွန်တော်က မြေအောက်ခန်းထဲမှာလား။
 အိမ်ပေါ်မှာလား။
 နံရံဟာ နှစ်ထပ်ဖြစ်နေတယ်။
 ပြီးတော့ တာလပတ်စ ထူထူတွေ။
 နောက်ပြီး . . .
 ကော်လာနှစ်ထပ်နဲ့ အညိုရောင်ဂျာကင်။ တာလပတ်စ ထူထူ
 ကြီးဟာ လှိုင်းတွေလို ခုန်ထလာပြီး ဖွေးဆုတ်ပြာနုန်းနေတဲ့ ထိတ်လန့်
 စရာကောင်းလှတဲ့ တစ္ဆေတစ်ကောင်ဟာ . . . တာလပတ်စကြီးထဲကနေ
 တစ်စနဲ့ တိုးထွက်လာခဲ့တယ်။
 သူ အရမ်းကို ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေမိပေမယ့် မလှုပ်ရှား

နိုင်ဘဲ မှင်တက်နေမိတယ်။
 တစ္ဆေရဲ့မီးခိုးရောင် ဖွာလန်ကြနေတဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေဟာ လေ
 မတိုက်ဘဲ လှုပ်ရှားယိမ်းခါနေတယ်။
 တစ္ဆေက သူ့ရှိရာဆီ လက်ဆန့်တန်းတယ်။
 သူ့အသိအာရုံဟာ လေဟာနယ်ထဲ မျောလွင့်နေသလို ဖမ်း
 ဆုပ်မရနိုင်ဘူး။
 သူဟာ တစ်တရာရဲ့ဖမ်းစားမှုအောက် ရောက်နေမိတဲ့ လူတစ်
 ယောက်လို သိစိတ်မဲ့ပြီး တစ္ဆေဆီ လက်ပြန်ဆန့်တန်းပြီး ကမ်းပေးလိုက်
 မိတယ်။
 သူနဲ့ တစ္ဆေကြားက အကွာအဝေးဟာ ဆယ်ပေနီးပါးလောက်
 ရှိမှာဖြစ်ပေမယ့် အရိုးပြိုင်းပြိုင်းကျပြီး ဖွေးဆုတ်နေတဲ့ တစ္ဆေရဲ့လက်တံ
 ဟာ ရှည်သထက် ရှည်ထွက်လာပြီး တစ်ထက်တစ် သူ့လက်နဲ့ နီးကပ်
 လာတယ်။
 သူ့အသည်းနှလုံးထဲမှာ ဘာမှ မရှိတော့သလို အေးစက် လှုပ်
 ဟာနေတယ်။
 တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းက သင်္ချိုင်းတစ်ပြင်လို ချောက်ချား
 စရာ ကောင်းလွန်းလှတဲ့ အခြေအနေမှာ . . .
 သူ့လက်ဟာ ဆတ်ခနဲ မြောက်ပါသွားခဲ့ရတယ်။
 သူ့ရင်ထဲက လှုပ်ဟာချောက်ချားခြင်းဟာ ပွင့်ထွက်ပြီး သူ
 ရင်ပွင့်မတတ် အော်လိုက်မိတော့တယ်။
 “အား . . .”

“အို... ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်ရဲ့၊ အော်လိုက်တာ ရင်ကို တုန်သွားတာပဲ”

ကျွန်တော် အံ့ဩတကြီးနဲ့ မော့ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရပ်နေတာက ဆုပန်ပဲ။

ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘဲ ဆုပန်ကို ကျွန်တော် မျက်လုံး အဝိုင်းသားနဲ့ ကြည့်နေမိတယ်။

“ဘာကြောင်နေတာလဲ မောင်ရဲ့၊ လေထဲမှာ လက်ကြီး အကြာကြီး ဆန့်တန်းပြီး မောင် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို လုပ်နေလို့ ညောင်းမှာစိုးလို့ မောင့်လက်ကို ကျွန်မ ဖမ်းကိုင်လိုက်တာ၊ မောင် သတိလစ်နေတာလား”

“မောင့်လက်ကို ကိုင်လိုက်တာ မင်းလား”

ကျွန်တော် ခုထိ အံ့ဩဝေခွဲမရဘဲ ဆုပန်ကို ခပ်လေးလေး ပြန်မေးလိုက်မိတယ်။

“ဘုရားရေ... မောင်က ဘယ်သူထင်လို့တုန်း”

ဆုပန်က မကျေမနပ် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြန်မေးတယ်။

ကျွန်တော် သက်ပြင်းရှိက်လိုက်မိတယ်။

ဆုပန်ကို ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း မဖွင့်ဟသင့်ဘူး ထင်ပါရဲ့။

“မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပြောစမ်းပါ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ”

ကျွန်တော် ဆုပန်နဲ့ မျက်လုံးချင်း မဆုံမိအောင် ရှောင်နေမိတယ်။

“မောင် တစ်ခုခု ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်၊ အိုကေ မောင့်ဘက်က မပွင့်လင်းဘူးဆိုလဲ ရတယ်၊ ကျွန်မ အတင်းအကျပ် မမေးတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်လာခဲ့ပြီးမှ ကျွန်မ ဝင်ပါခွင့် ရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

စကားဆုံးတာနဲ့ ဆုပန်ဟာ ကျွန်တော့်လက်ကို ဖြုတ်ချပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။

အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြလို့ မဖြစ်တဲ့ ပြဿနာအတွက် ဆုပန် ဝမ်းနည်းသွားတာ မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရတယ်။

ဆုပန် ပြောသလို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်မလာခင်... တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီ ယူမှဖြစ်မယ်။

ဒါပေမယ့်...

အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ ဆုပန်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ကပျာကယာ ခုန်ထလိုက်တယ်။

အခန်း(၇)

မြတ်

စာဘုရား... ယူ နေရော ကောင်းရဲ့လားဟင်
သက်ဝေယံ”

“ကျွန်တော် အရူးမဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ယုံပါ။ ကျွန်တော်ပြော
တာ ယုံပေးပါ။ ကျွန်တော် တကယ်မြင်ရတာပါ။ တကယ်ရှိတယ်။ ကျွန်
တော်တို့အိမ်မှာ တကယ်ပဲ သရဲရှိနေတယ်”

သူမ သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်တယ်။

“အဲဒါကို ယူက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ ထက်ဝေယံ။ ကိုယ်က
အဲဒီသရဲကို နှင်ထုတ်ပေးရမှာလား။ အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်”

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော်သိချင်တာက သူ ကျွန်တော့်ကို

ဘာပြောချင်လဲ ဆိုတာပဲ”

“ဘုရားရေး . ထက်ဝေယံ . . ဘယ်လို”

“သူ ကျွန်တော့်ကို ဆက်သွယ်ချင်နေတယ်”

“အိုး . . . အဲဒါက”

“သူ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု ပြောချင်နေတယ်၊ အသိပေးချင်နေတယ်”

“အဲဒီတော့ ကျွန်မက”

ကျွန်တော် အိမ်နီးကျော်ရဲ့မျက်နှာကို မေတ္တာရပ်ခံသလို ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ညှို့ပညာနဲ့ ကူညီပေးပါ”

“အိုး . . မိုင် . . ဂျီဒ်”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ အိမ်နီးကျော် ရင်ဘတ်ဖိပြီး မျက်လုံးပြုံးတယ်။

ကျွန်တော် သူမမျက်နှာကို မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်လိုက်မိတယ်။

သူမ သက်ပြင်းချတယ်။

ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြီးပြတယ်။

“သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ကိစ္စမို့ ကျွန်မ ကူညီဖို့ တစ်ထိုင်ထဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

အိမ်နီးကျော်ဆီက လက်ခံတဲ့စကား ကြားလိုက်ရတော့မှ ကျွန်တော် သက်ပြင်းမောကို ချလိုက်မိတယ်။

တကယ်တော့ . . .

ခုမှ ကျွန်တော် စတင်ရင်မော ချောက်ချားရတော့မှာပါ။

နီကျင်ကျင် မီးမှိန်မှိန်ကလေးက လွဲလို့ တစ်ခန်းလုံးဟာ မှောင်အတိကျနေတယ်။

အမှောင်က သိသိသာသာ အေးစက်ပြီး ချောက်ချားစရာကောင်းလွန်းလှတယ်။

အခန်းရဲ့တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး ရှင်းလင်းနေပုံက တစ်ပြင်ဆန်နေတယ်။

အခန်းထဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားနဲ့ ထိုင်ခုံနှစ်လုံးအပြင် ဘာအပိုပစ္စည်း တစ်ခုတလေမှ ရှိမနေဘူး။

အိမ်နီးကျော်ဟာ ကျွန်တော့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့်မှာ ဆိုင်နေပြီး ကျွန်တော့်ကို မမှီတိမသုန် စိုက်ကြည့်နေတယ်။

သူမရဲ့အေးစက်စူးတောက်လှတဲ့ မျက်လုံးတွေရဲ့အောက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ထက်တစ် ကျုံ့ဝင်သေးငယ်သွားသလို ခံစားနေရတယ်။

ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို သိနားလည်နေသလို သူမ ပြုံးလိုက်တယ်။

“ကဲ... စကြတာပေါ့”

တိတ်ဆိတ်လွန်းအားကြီးတဲ့အချိန်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သူမ
စကားစလိုက်တာမို့ ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားမိတယ်။
ယောင်ယမ်းပြီး မျက်လုံးအစုံကိုလည်းချက်ချင်း မှိတ်လိုက်
မိတယ်။

“အိုကေ... စိတ်ကို အဝေးကို လွှင့်လိုက်တော့”
ဟုတ်တယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ ဟိုးအဝေးဆီကို ရောက်သွားပြီ။

ဟိုး... အဝေးတစ်နေရာဆီ။

အဲ့ဒါ ဘယ်နေရာပါလိမ့်။

ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံထဲမှာပါလား။

အနီရောင်ရဲရဲ ခမ်းနားထယ်ဝါလှတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံ။

ဒီရုပ်ရှင်ရုံထဲ ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဟုတ်တယ်...။

ဒါ ဒုတိယအကြိမ်ပဲ။

ရုံထဲမှာ လူတွေကလည်း အပြည့်ပဲ။

ပြီးတော့ အနီရောင်။

ဟင့်အင်း... ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။

“ကဲ... မှောင်သွားပြီ”

အိမ်နံကျော်အသံ။

ရုံထဲမှာ ချက်ချင်းပဲ မှောင်အတိကျသွားတယ်။

“အရမ်းမှောင်နေပြီ”

အိမ်နံကျော်အသံဟာ မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာတဲ့နေရာဆီက
လွင့်လာသလိုမျိုး တိုးသဲ့အေးရှလို့နေတယ်။

အသံပျောက်သွားတဲ့အခါမှာ အရာအားလုံးဟာ ကြောက်မက်
ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့သွားတယ်။

ရုတ်တရက်...

ပိတ်ကားဟာ လင်းလာတယ်။

ဟော...

စာလုံးပေါ်လာတော့မယ်။

ကျွန်တော် အသက်တောင် မရှူဝံ့ဘူး။

ဘာစာလုံး ပေါ်လာမှာလဲ။

စိုးရိမ်စိတ် ထိတ်လန့်စိတ်တွေနဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ဟာ တလှုပ်လှုပ်
ခါနေတယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပိတ်ကားပေါ်မှာ အရိပ်တွေဟာ ပေါ်လာခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော် မမှိတ်မသုတ် စိုက်ကြည့်နေမိဆဲ...။

စာလုံးတွေဟာ တစ်လုံးစီ ပေါ်လာခဲ့တော့တယ်။

တူး...

ဖော်...

ပေး...

ပါ...

ကျွန်တော် အသံထွက် ဖတ်ရင်း အသိစိတ်ထဲ စွဲနစ်အောင်
တစ်ခါတည်း မှတ်သားလိုက်မိတယ်။

တူးဖော်ပေးပါ... တဲ့။

ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ချာချာလည် ရှုပ်ထွေးသွားရတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ပိတ်ကားနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ရှေ့ဆုံးခုံတန်း
မှာ ခေါင်းတစ်လုံးကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိတယ်။

အမျိုးသမီးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

နောက်ကျောခိုင်းထားတဲ့ အနေအထားမို့ ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်
ရှားစွာနဲ့ အမြန်ရှေ့တိုးပြီး ပခုံးကို ဆွဲလှည့်လိုက်မိတယ်။

ပြန်းခနဲအလှည့်မှာ ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရတာက နှစ်ဆယ်
အရွယ်ဝန်းကျင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

ရွှေကိုင်းမျက်မှန် တပ်ထားတယ်။

ကျွန်တော် ဆွဲလှည့်လိုက်တဲ့အရှိန်နဲ့ မိန်းကလေးရဲ့မျက်နှာဟာ ခုံနဲ့ တိုက်မိပြီး လုံးဝ ထင်မှတ်မထားနိုင်အောင် သွားတစ်ချောင်း ကျွတ် ထွက်သွားတော့တယ်။

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားမိတယ်။

မိန်းကလေးရဲ့ပါးစပ်ထဲမှာ သွေးတွေ ချင်းချင်းရဲနေတယ်။

ကျွန်တော် နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်မိတယ်။

မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်ပြီး တအင်း အင်း ညည်းတယ်။

ပြီးတော့...

အကူအညီတောင်းသလို လက်လှမ်းပေးတယ်။

မိန်းကလေးကြည့်ရတာ အရမ်းကို ကြောက်လန့်ချောက်ချား နေတဲ့ ပုံပဲ။

ကျွန်တော် သူမကို လက်ပြန်လှမ်းပေးသင့်သလား။

ကူညီကယ်ဆယ်သင့်သလား။

တွေဝေမှတ်တက်ရင်း မိန်းကလေးရဲ့ကမ်းပေးနေတဲ့လက်ကို ကြောင်ငေးစိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

ကျွန်တော် ကြည့်နေမိဆဲမှာပဲ...

မိန်းကလေးရဲ့လက်ဟာ အသားတွေ အလွှာလိုက် ကွာကျပြီး မည်းနက်လာတယ်။

အကြောတွေလည်း ပြိုင်းပြိုင်းကျပြီး တွန့်လိပ်ခြောက်သ ယောင်းလာတာကို မျက်စိရှေ့ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ရတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေ တဖြန်းဖြန်း ထပြီး ချောက်ချားလာ မိတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ...

“ထက်ဝေယံ... စာဖတ်လို့ ပြီးပြီလား”

ဆိုတဲ့ အိမ့်နံကျော်ရဲ့အသံကို ငြုန်းခနဲ ကျယ်လောင်စွာ ကြား

လိုက်ရတဲ့အခါ ကျွန်တော် အလန့်တကြားနဲ့ လှည့်ထွက်ပြေးလာခဲ့မိ တော့တယ်။

“ဘာတဲ့လဲ... ယူ ဖတ်လို့ ပြီးသွားပြီလား”

အိမ့်နံကျော်က ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီးမေးတယ်။

ကျွန်တော် ဟိုးအဝေးကြီးက ပြေးလာခဲ့ရသလို မောဟိုက် နှမ်းနယ်နေမိတယ်။

“ပိတ်ကားပေါ်မှာ ဘာရေးထားတာ တွေ့လဲ”

အိမ့်နံကျော်က ထပ်မေးပြန်တယ်။

ပိတ်ကားပေါ်မှာ...

ကျွန်တော် ခဏပြန်စဉ်းစားလိုက်တယ်။

တူးဖော်ပေးပါ။

“ပြောလေ... ဘာရေးထားသလဲလို့”

ကျွန်တော် ခုံပေါ်ကနေ ချက်ချင်းခုန်ထလိုက်တယ်။

အဲ့ဒီနောက်...

အိမ့်နံကျော်ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ မပြောခဲ့မိဘဲ အိမ်ကို အမြန်ပြန်ပြေးလာခဲ့မိတယ်။

ကျွန်တော့်အတွက် အရမ်းကို အရေးကြီးတဲ့အချိန် ရောက်နေ ပါပြီ။

စိတ်ထဲ လေးလိုက်တာ... တစ်မျိုးကြီးပဲ။
 မျက်ခမ်းတွေလည်း တဆတ်ဆတ် လှုပ်နေလိုက်သည်မှာ အဆက်မပြတ်ပင်။
 မနက်ကလည်း ဘုရားပန်းအိုး ကျကွဲထားသေးတာမို့ ဆုပန်အရမ်းကို စိတ်လေးနေမိတယ်။
 လေးကန်တဲ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ခြံထဲ လှမ်းဝင်လိုက်မိချိန် သားကို ဂေါ်ပြားလေးတစ်လက်နဲ့ မြေကို တူးဆွနေတာ တွေ့လိုက်ရတော့ ဆုပန် အရမ်းကို အံ့အားသင့်ပြီး ရင်တွေလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်သွားမိတယ်။
 “ဟယ်... သား ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဟင် ကိုဘုန်း”
 သားက ကျွန်မကို တစ်ချက်ကလေးမှ မော့မကြည့်ဘူး။
 စိတ်အားထက်သန်စွာနဲ့ မြေတူးနေရင်းကပဲ ပြန်ဖြေတယ်။
 “ကိုဘုန်း ဖေဖေကို ကူညီပေးနေတာပါ”
 “ဘယ်လို”

သားပြောပုံက တကယ့်လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့လေသံမို့ ကျွန်မ မျက်လုံးဝိုင်းသွားမိတယ်။
 ကျွန်မ မျက်လုံးဝှေ့ဝဲလိုက်တော့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ပေါက်တူးတစ်လက်နဲ့ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ ခြံထဲမှာ မြေပေါက်နေတဲ့ မောင့်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။
 ကျွန်မ ချက်ချင်း မကျေမနပ်နဲ့ မောင့်ဆီ အပြေးရောက်သွားမိတယ်။
 “မောင် ဘာလုပ်နေတာလဲ အဲ့ဒါ”
 “ကိုယ် မြေတူးနေတာ”
 မောင် ကျွန်မကို တစ်ချက်ကလေးမှ မော့မကြည့်ဘဲ ပြန်ဖြေတယ်။
 ကျွန်မစိတ်ထဲ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။
 “မြေတူးနေတာ ကျွန်မမြင်တယ်လေ၊ ဘာအတွက် တူးနေတာလဲလို့ ကျွန်မမေးနေတာ”
 “ကိုယ်ပြောလည်း မင်းနားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆုပန်၊ အဲ့ဒီတော့ ပြီးဆုံးတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်ပါလို့ပဲ ကိုယ်ပြောနိုင်တယ်နော်... ကျေးဇူးပြုပြီး”
 “ပြီးဆုံးတဲ့အထိ ဟုတ်လား၊ ပြီးဆုံးတဲ့အထိဆိုတာ ဘာလဲ ရှင့်အလောင်းကို မြှုပ်ပြီးတဲ့အထိပေါ့... ဟုတ်လား”
 ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့အဆုံး သူ့ကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ကျိန်ဆဲလိုက်မိတော့တယ်။
 ဒါတောင် သူ ကျွန်မကို မော့ကြည့်ဖော် မရပါဘူး။
 “အိုကေ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အတူတူပေါ့နော်၊ မကောင်းဘူးလား”
 “သေလိုက် ရှင်တစ်ယောက်ထဲ”
 ကျွန်မ ဒီထက်မက ရင့်ရင့်သီးသီး ကျိန်ဆဲချင်သေးသေးမယ့်

မောင်ချဲ့မြေပေါက်နေတဲ့ ရုပ်သွင်ကို ကြည့်ရတာ အဆင်မပြေလွန်းတာ မို့ ခြေဆောင့်ပြီး အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။

ဒါတောင် မြေကြီးနဲ့ ပေါက်တူးထိသံ တခုတ်ဒုတ်က ကျွန်မ နောက်ကို လိုက်လာတုန်း။

ကျွန်မ တံခါးကို မကျေနပ်ချက်တွေအားလုံး စုပြုပြီး တအား ဆောင့်ဆွဲပြီး ဖွင့်လိုက်တယ်။

တံခါးကြားမှာ ညှပ်ထားပုံရတဲ့စာအိတ်က ဒေါက်ခနဲ ပြုတ်ကျ တယ်။

ကျွန်မ ငုံ့ကိုင်းပြီး စာအိတ်ကို ကောက်လိုက်တယ်။

စာအိတ်ပုံစံက စာတိုက်က လာတဲ့ပုံ မဟုတ်ပါဘူး။

စာအိတ်ပေါ်မှာ ဆုပန်လို့ ခပ်သော့သော့ ရေးထားတယ်။

ကျွန်မ အစ်ကိုရဲ့လက်ရေးပဲ။

ကျွန်မ ရင်ထိတ်သွားပြီး စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ ကပျာကယာ ဖွင့် ဖောက်ဖတ်လိုက်တယ်။

အမေ အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ်။

အမြန်လာခဲ့။

ကောင်းထက်

အမေ...။

ကျွန်မရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်ပြီး ခုံတစ်လုံး အမြန်ဆွဲယူထိုင်လိုက် ရတယ်။

အမေ အသည်းအသန်ဖြစ်လို့ ဆိုပါလား။

ဒါကြောင့် ကျွန်မ တစ်မနက်လုံး မျက်ခမ်းတွေ လှုပ်နေခဲ့တာ။

ဘုရားပန်းအိုးလည်း ကျကွဲသေးတယ်။

မေမေ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့။

ကျွန်မလက်ဝါးနှစ်ဖက်ထဲ မျက်နှာကို ထည့်နှစ်ပြီး မှောက်ထား

လိုက်မိတယ်။

ကျွန်မပခုံးပေါ် လက်တစ်ဖက် လာတင်တယ်။

ပြီးတော့...

“ပန်ကလေး”

လို့ အားပေးနှစ်သိမ့်သံနဲ့ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်တယ်။

ကျွန်မ စိတ်ထိန်းပြီး သက်ပြင်းရှိုက် မော့ကြည့်လိုက်တော့ မောင်က ဖျော်ရည်ခွက်ကို ကမ်းပေးတယ်။

“ဂျူစ်သောက်လိုက်ဦးနော်”

“အဲ့ဒါ သောက်လိုက်ရင် ကျွန်မ တကယ်ပဲ ရင်မော့ပြောသွား မှာလားဟင် မောင်”

ကျွန်မ ငိုသံမစွက်မိအောင် အသံမတုန်အောင် ထိန်းပြီး ပြန် မေးလိုက်မိတယ်။

မောင် သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ကျွန်မဆံပင်တွေကို ဖွဖွသပ်ပေး တယ်။

“ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ပူလောင်မောဟိုက်နေရသလဲ မောင်သိရဲ့လား၊ မောင့်အတွက် သားအတွက် အမေအတွက်...”

ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ မျိုသိပ်မွန်းကျပ်ခဲ့ရသမျှ ပေါက်ကွဲ ဖွင့်ဟလိုက်ချင်ပြီ။

ဒေါ်တင်တင်ထွေးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ စကား တွေကိုလည်း အချိန်တိုင်း ပြန်ကြားယောင်မိပြီး ကျွန်မဟာ စိတ်အ နှောင့်အယှက် ဖြစ်နေခဲ့ရတာ။

ကျွန်မ မောင့်ကို တစုံတရာပြောဖို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်တဲ့အချိန် မှာပဲ ဖုန်းသံမြည်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်မနဲ့မောင် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိ ကြတယ်။

ခုအချိန်မှာ ကျွန်မ ဖုန်းမကိုင်ချင်ဘူး။

ဖုန်းသံက ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ဆက်လက်မြည်နေဆဲ။
 “ကိုင်လိုက်ပါ ဆုပန်း၊ မင်းအိမ်က ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”
 မောင် မျက်နှာမကောင်းဘူး။
 ဖုန်းကိုင်ဖို့ ကျွန်မ ထလိုက်ချိန်မှာ မောင် အနားမှာ မနေဘဲ
 အိမ်ပြင်ထွက်သွားတယ်။
 ကျွန်မရင်ထဲ အေးစက်ပြီး စိုးရိမ်ကြီးစွာနဲ့ ဖုန်းကိုင်လိုက်ရ
 တော့တယ်။
 “ဟယ်လို”
 “ဆုပန်း”
 ဖုန်းခေါ်တဲ့သူက ကျွန်မညီမလေးရဲ့အသံပါ။
 ငိုသံပါကြီးနဲ့. . ကျွန်မရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။
 “ရတီ မေမေအခြေအနေ”
 “ဆုံးပြီ မမရဲ့. . . ခုလေးပဲ”
 “ဟင်. . .”
 ကျွန်မရင်ထဲ ဝုန်းခနဲ ထပေါက်ကွဲသွားရသလိုပဲ။
 ရတီ ဆက်မပြောနိုင်တော့ပဲ ငိုသံတွေပဲ ကြားနေရတော့
 တယ်။
 ကျွန်မ ဖုန်းခွက်ကို ပစ်ချပြီး အိမ်ပြင်ကို အလျင်စလို ထွက်လာ
 ခဲ့တယ်။
 မောင့်ကို တံခါးမှာ မှီလျက်သား တွေ့လိုက်ရတယ်။
 မောင့်မျက်နှာ မကောင်းဘူး။
 ကျွန်မကို လက်ကမ်းပေးတဲ့ မောင့်မျက်နှာပေါ်မှာ ကြိုတင်
 နှစ်သိမ့်အားပေးတဲ့ အရိပ်အယောင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။
 “မောင်”
 ကျွန်မ အားကိုးတကြီး ခေါ်ပြီး မောင့်ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ငိုမိ
 တော့တယ်။

“ပန်ကလေး စိတ်ကို ပြေနိုင်အောင် ကြိုးစားနော်၊ ဒါ လူတိုင်း
 သွားရမယ့် လမ်းပဲ၊ မေမေက သူတော်ကောင်းဆိုတော့ ကောင်းတဲ့
 လမ်းပဲ သွားရမှာပါ”
 ကျွန်မ ငိုရွှက်နေမိရင်း အံ့အားသင့်သွားမိတယ်။
 “မောင် ကြိုသိနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”
 ကျွန်မ တအံ့တဩ မေးမိတော့ မောင် ဘာမှပြန်မပြောဘူး။
 “မောင်. . မောင်. . ဘယ်လိုလုပ် ကြိုသိနေတာလဲဟင်”
 “ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး ပန်လေးရယ်၊ ကဲ. . . သွားဖို့ ပြင်
 ဆင်တော့နော်၊ မောင် နောက်မှ လိုက်ခဲ့မယ်”
 “ဘာ. . .”
 ကျွန်မ မောင့်ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်လိုက်မိတယ်။
 “မောင် ဘာလို့ တစ်ခါထဲ မလိုက်ခဲ့တာလဲ”
 “မောင် ကိစ္စလေး ရှိသေးလို့၊ လုပ်လက်စ ဆိုတော့လေ”
 ကျွန်မ မောင့်မျက်နှာကို မျက်ရည်တွေနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး ခါးခါး
 သီးသီး တောက်ခေါက်လိုက်မိတယ်။
 “ဆုပန်း. . . ခဏလေးပါ၊ မောင်လိုက်ခဲ့မှာပါ”
 “မလိုဘူး. . . လုံးဝလိုက်မလာခဲ့နဲ့၊ ယောက္ခမတစ်ယောက်လုံး
 သေတာတောင် ရှင့်ရဲ့သောက်အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ ကိစ္စတွေလောက်
 အရေးမထားတာ၊ ရှင် လုံးဝ အသုဘကို မလာနဲ့”
 ကျွန်မ မောင့်ရင်ဘတ်ကို ဒေါသတကြီး နာနာကြည်းကြည်း
 ဆောင့်တွန်းပြီး သားဆီ ထွက်လာခဲ့တယ်။
 “သား. . . မေမေနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား”
 “ဟုတ် မေမေ”
 ဘယ်လောက် လိမ္မာသိတတ်လိုက်တဲ့ သားလဲ။
 လက်ထဲက ဂေါ်ပြားကို ချက်ချင်းပစ်ချပြီး ကျွန်မထွက်
 လာတဲ့တယ်။

“လိုက်ခဲ့မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာ... သား ဘာပြောလိုက်တယ်”

သားဆီက လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်တာ ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်မ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ပြန်မေးလိုက်မိတယ်။

“ဘွားဘွားသေတာ သားလိုက်ခဲ့မှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဟုတ်တယ် မှတ်လား မေမေ”

သားက ချက်ချင်း စကားကို ဖြည့်စွက်ပြောတယ်။

သားစကားက လူကြီးဆန်နေတယ်။

တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲလို့ စိတ်ထဲ တွေးလိုက်မိတယ်။

အာရုံတွေ အရမ်းရှုပ်ထွေးပြီး မောဟိုက်နေမိတာမို့ သားရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့စကားကို ကျွန်မ အရေးတယူ မလုပ်မိတော့ဘူး။

သားကို ကားပေါ် တင်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့ချိန်မှာ ပေါက်တူး တစ်လက်နဲ့ အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့အလုပ် လုပ်နေရာကနေ ကျွန်မတို့သား အမိကို မောင် ခေါင်းထောင်ကြည့်တယ်။

မေမေအသုဘက ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့ရင် ဆိုးဝါးရှုပ်ထွေးတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုက ဆီးကြိုနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ အလိုလို ထင်နေမိ တယ်။

ထက်ဝေယံ သူတူးနေသော ကျင်း၏ တစ်ဖက်နှုတ်ခမ်းဘောင် တွင် မတ်တပ်ရပ်နေသည့်... သူတစ်ဦးတည်းသာမြင်ရသော ဆုပန်၏ အမေကို ဆွေးမြေ့စွာကြည့်လိုက်ပြီး... စိတ်ထဲကပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ်... ဖုန်းလာလို့ အပြင်ထွက်လိုက်ကတည်းက ဆုပန်ရဲ့ အမေကိုတွေ့ပြီး အခြေအနေကို ကြိုသိခဲ့ပါတယ်... ခုလောလော ဆယ်တော့ ဒီမှာပဲ ဆုပန် အမေနဲ့ အဖော်လုပ်ပေးပါရစေကွာ...”

ကျွန်တော် ပေါက်တူးနဲ့ တူးနေရာကနေ အကျင့်မရှိတော့ ဆက်အံ့သေလာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်လက်တွေလည်း ပေါက်ပြဲလို့ နေခဲ့ပြီ။

ပေါက်တူးကို မြေပေါ် ပစ်ချလိုက်ရင်း ကျွန်တော့်အင်္ကျီလက်နဲ့ ချွေးတွေ သုတ်လိုက်မိတယ်။

ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပေါက်တူးဆက်မကိုင်နိုင်တော့ဘူး။ မြေပြင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချရင်း စိတ်ဓါတ်ကျလာမိ တယ်။

မြေတူးစက်ရှိရင် ကောင်းမှာပဲ။

အတွေးနဲ့အတူ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ လင်းသွားခဲ့ တယ်။

မြေအောက်ခန်းဆီ ကျွန်တော် ပြေးသွားမိတယ်။

မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ကိရိယာတွေ ရှိနိုင်သေးတယ်။

ကိရိယာ ရှာဖွေ မြေအောက်ခန်းဆီ ရောက်လာတော့ ကျွန်

www.burmeseclassic.com

တော်ဟာ ရင်ထဲ အေးစက်စက်နဲ့ ကတုန်ကယင်ကြီး ခံစားလိုက်ရတယ်။
ဒီမြေအောက်ခန်းမှာရော ထူးခြားချက် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိမနေ
နိုင်ဘူးလား။

အတွေးနဲ့အတူ မြေအောက်ခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်
ကျွန်တော်ဟာ တစုံတရာရဲ့ ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်မှုအောက် ရောက်နေသ
လို ခံစားမိတယ်။

ဟော့ဒီအေးစက်စိုထိုင်းတဲ့ သံမံတလင်းရဲ့အောက်မှာ တစ်
တစ်ရာ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ခု ရှိမနေနိုင်ဘူးလား။

ဒါပေမယ့် ပေါက်ပြီထူအမ်းနေပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်လက်တွေ
ဟာ ပေါက်တူးကို မကိုင်နိုင်တော့ဘူး။

ကျွန်တော် လှေကားကနေ အိမ်အပေါ်ထပ်ကို အမြန်တတ်
ပြီး...

ပိုက်ဆံအိတ် ယူကာ အပြင်ကို ထွက်ခဲ့ပါတော့တယ်။
ကျွန်တော့်အတွက် အရေးအကြီးဆုံးအချိန်ကို ရောက်

ပါပြီ။

မကြာခင်မှာ အဖြေပေါ်တော့မှာပါ။
ဒါပေမယ့် အဲဒီအဖြေဟာ သိပ်ကို ထိတ်လန့်ချောက်ချားစေ
လည်း ကောင်းနေနိုင်ပါတယ်။

ဇော်ကြီးထဲမှာ လက်ကိုင်မြေထိုးစက်ကို ကျွန်တော် ဝယ်နေ
တုန်း အိမ်ရှင်အမျိုးသမီး ဒေါ်ဝါဝါအောင်ဟာ မလှမ်းမကမ်းမှာ စိုက်
ကြည့်နေခဲ့တာ သတိမထားခဲ့မိဘူး။

မြေတူးစက်ကို ဝယ်ထားပြီးတဲ့ နောက်မှာလည်း မြေအောက်
ခန်းထဲ ရောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း သယ်
ချခဲ့ရတယ်။

ဒါပေမယ့် ပေါက်တူးနဲ့ မြေတူးစက်ရဲ့ ကွာခြားချက်နဲ့ အသုံး
ဝင် ထိရောက်မှုကို သိရှိသွားတဲ့အခါမှာတော့ တဖို့ဖို့ ကွဲကြေလွင့်ထွက်
လာတဲ့ သံမံတလင်း အပိုင်းအစတွေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်ပြီး
အားတက်လာခဲ့ရတယ်။

စိတ်ထဲ ပျော်သလိုတောင် ဖြစ်လာပြီး သီချင်းတွေတောင်
အော်ဆိုနေမိတယ်။

“ရန်များကို ကိုယ်ရှင်းမယ်...
ချစ်သူ အချစ်လေးရေ... ဝိုး...”

တဂျီးဂျီးနဲ့ မြေတူးစက်ထိုးသံအောက်မှာ ကျွန်တော့်သီချင်း သံဟာ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့တယ်။

ဘယ်လောက်ကြာအောင် စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ တူးနေမိမှန်း မသိဘူး။

ဗိုက်ထဲ အတော်ဆာလောင်လာတော့မှ နားသင့်ပြီလို့ သတ်ရပြီး အိမ်ပေါ် ပြန်တက်လာခဲ့မိတယ်။

ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားခဲ့တာမို့ ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ ဘာမှရှိမနေဘူး။

ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်ပြီး ရေခဲသေတ္တာ ဖွင့်လိုက်မိတယ်။ ပေါင်မုန့်နဲ့ ဝက်အူချောင်းကြော်စာချို၊ တွေ့ရတယ်။ အေးစက်နေပေမယ့် ရပါတယ်၊ လိမ္မော်ရည်နဲ့ မျှောချလိုက်တာပေါ့။

ကျွန်တော် ပေါင်မုန့်ထဲ ဝက်အူချောင်း ညှပ်ပြီး အဝမ်းမရစားနေမိတုန်း ဖုန်းသံမြည်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် ပလုတ်ပလောင်းနဲ့ ဖုန်းထူးလိုက်ရတယ်။
“ဟယ်လို”

“မောင် အခုမှ ထမင်းစားနေတာလား”
ဆုပန်အသံက ပုံမှန်ပဲ။

ကြာရှည်စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက် မလုပ်တတ်တာ ဆုပန်ရဲ့ချစ်စရာကောင်းတဲ့အကျင့်ပဲ။

“ဟင့်အင်း... ပေါင်မုန့်စားနေတာ လိမ္မော်ရည်နဲ့”
“ဆောရီးပဲ... ဆုပန် မောင်စားဖို့ ဘာမှ မလုပ်ပေးခဲ့မိဘူး”

“ရပါတယ်ကွာ... နာရေးပဲဟာ၊ မောင်လည်း ဖြစ်သလို စားတတ်ပါတယ်”

ဆုပန်ဘက်က အသံတိတ်သွားတယ်။
ဘေးက သားအသံလေးက စူးခနဲ ဝင်လာခဲ့တယ်။

“ဖေဖေကို နေရာမှားနေတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”
ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားမိတယ်။

“ဆုပန်... သား ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ နေရာမှားနေတယ်တဲ့လား”

ကျွန်တော် ဆုပန်ကို အလောတကြီး မေးလိုက်မိတယ်။
ဆုပန် ချက်ချင်းပဲ ပျာပျာသလဲ ငြင်းတယ်။

“မဟုတ်ဘူး... ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ မောင့်ကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဒေါ်လေးနဲ့ ပြောနေတာပါ”

ဆုပန် ဘာလို့ ညာနေတာပါလိမ့်။
ကျွန်တော်နဲ့သားကို မပူးပေါင်းစေချင်တာလား၊ မယုံကြည်တာလား။

“အိုကေ... သားရော နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”
“အဆင်ပြေတယ်ရယ်လို့တော့ ရှိပါ့မလား၊ မောင်ပဲ အဆင်ပြေဖို့ အရေးကြီးတာပါ”

“မောင့်အတွက် မပူပါနဲ့၊ မောင် လိုက်လာခဲ့မှာပါ၊ ဆုပန် ဘာပြောစရာ ရှိသေးလဲ၊ မောင် နေမဝင်ခင် အလုပ်လက်စသတ်လိုက်ချင်လို့”

ဆုပန်ဘက်က အသံတိတ်သွားပြန်တယ်။
ဆုပန် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြီးစိတ်ဆိုးသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။
ဆုပန်ဘက်က အသံအတော်ကြာအောင် တိတ်သွားခဲ့ပြီး

မှ...
“မောင် ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးမယ်နော်”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နွေးသွားတယ်။
ဆုပန်အသံက တိုးဖျော့ပေမယ့် ကြင်နာခြင်းအပြည့်နဲ့

ထွေးလို့ နေတယ်လေ။
“thanks alot ဆုပန်”

ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ပြောတော့ ဘိုင်. . ဆိုပြီး
ဆုပန် ဖုန်းချသွားခဲ့တယ်။

ဆုပန် ဖုန်းချလိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ
စဉ်းစားစရာတွေ ချက်ချင်းပေါ်လာခဲ့တော့တယ်။

သားပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်း။

နေရာမှားနေတယ်တဲ့။

ကျွန်တော် လိမ္မော်ရည်ကို အမြန်မော့ပြီး မြေအောက်ခန်းဆီ
ပြေးဆင်းခဲ့မိပြန်တော့တယ်။

နေရာမှားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်နေရာကို ပြောင်း
ရွှေ့တူးရမှာပါလိမ့်။

မြေအောက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ တူးစရာနေရာက များ
များစားစား မရှိလှဘူး။

ကျွန်တော် မရေမရာနဲ့ ဟိုနေရာ နည်းနည်းတူးလိုက်၊ သည်
နေရာ နည်းနည်းတူးလိုက်နဲ့ လျှောက်တူးနေမိတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ တဖြန်းဖြန်းအသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်
တော့ ဘေးအုတ်နံရံက အင်္ဂတေဖတ်တွေ ကွာကျလာတာ တွေ့လိုက်ရ
တယ်။

ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်ရင်း 'နေရာမှားနေတယ်' ဆိုတဲ့ သားရဲ
စကားကို ပြန်ကြားယောင်မိတယ်။

ကျွန်တော့်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်ကနေ ဆောင့်
တွန်းလိုက်သလို ကျွန်တော် ချက်ချင်းပဲ အုတ်နံရံနား ရောက်သွားခဲ့
တယ်။

မျက်စိရှေ့တင် အင်္ဂတေတွေဟာ အဖတ်လိုက် အဖတ်လိုက်
ကွာကျလာခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်နားထဲ တဟင်းဟင်း ညည်းသံသဲ့သဲ့ပါ
ကြားနေမိတယ်။

ညည်းသံကြီးဟာ ကူကယ်ရာမဲ့ အသက်ငင်နေတဲ့ ညည်းသံ
မျိုးကြီး...။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ချောက်ချောက်ချားချား တုန်ယင်အေးစက်
လာမိတယ်။

အုတ်နံရံ။

ဟော့ဒီအုတ်နံရံထဲမှာ...။

ဒါမှမဟုတ် အုတ်နံရံရဲ့နောက်မှာ ဘာများ ရှိနေမှာလဲ။

သိချင်စိတ်တွေနဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေဟာ ဆူဝေလှုပ်ရှားနေ
မိတယ်။

ကျွန်တော် တဖြန်းဖြန်း ကွာကျလာတဲ့ အုတ်နံရံကို ကြည့်ပြီး
အားမရနိုင်တော့ဘဲ တူရွင်းတစ်လက်ကို အလျင်စလို ယူပြီး အုတ်ချပ်
တွေကို ဖြိုချလိုက်မိတော့တယ်။

တခွပ်ခွပ် ကျကွဲနေတဲ့ အုတ်ချပ်တွေဟာ တစ်ပေပတ်လည်
လောက် ပြိုကျလာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ တစ်စုံတစ်ရာအတွက်
နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။

ပြိုကျသွားတဲ့ အုတ်နံရံရဲ့တစ်ဖက်မှာ နောက်ထပ် အုတ်နံရံ
တစ်ခု။

အကွာအဝေးက တစ်တောင်သာသာလောက်ပဲ ရှိမယ်။

အသေအချာ ပြောရရင် အုတ်နံရံဟာ တစ်တောင်လောက်
သာ ကွာတဲ့ နှစ်ထပ်အုတ်နံရံပုံစံမျိုး။

ဟော့ဒီအုတ်နံရံနှစ်ခုရဲ့ကြားထဲမှာ ဘာများရှိနေမလဲ။

ကျွန်တော့်ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာတယ်။

တူရွင်းကိုင်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်လက်ချောင်းတွေဟာ ချွေးစေး

တွေနဲ့ ရွဲနစ်စီးကပ်ပြီး အေးစက်တုန်ယင်နေတယ်။

ကျွန်တော် အသက်ကို တဝကြီး ရှူသွင်းပြီး တူရွင်းကို အားပြင်း
ပြင်းထည့်ပြီး ဆောင့်သွင်းပစ်လိုက်တယ်။

ဝုန်းခနဲ အုတ်ခဲတွေ အချပ်လိုက် ကွာကျလာပြီးတဲ့နောက်
မှာ...။

ကျွန်တော် တာလပတ်စ ထူထူကြီးကို နားမလည်စွာ ကြောင်
ငေးကြည့်နေမိတယ်။

အုတ်နံရံနှစ်ခုရဲ့ကြားမှာ ဒီတာလပတ်ကြီးက ဘာကြောင့်
ရှိနေရတာလဲ။

ကျွန်တော် တူရွင်းကို ပစ်ချပြီး တာလပတ်စကို လက်ချောင်း
ထိပ်နဲ့ ခပ်ဖွဖွ ထိကြည့်လိုက်တယ်။

အေးစက်နေတဲ့ တာလပတ်စရဲ့အထိအတွေ့ဟာ ကျွန်တော့်
လက်ဖျံရိုးကတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေ
တစ်စုံစီစုံ ထသွားစေတယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ချောက်ချားစိတ်ဟာ တလုပ်လုပ်နဲ့ တုန်ယင်
လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် စိတ်အားတင်းပြီး မျက်စိစုံမှိတ်လိုက်တယ်။

အဲ့ဒီနောက်...

တာလပတ်စကို အားကုန်ဆွဲဖြုတ်လိုက်တယ်။

အေးစက်စိုထိုင်းလှတဲ့ အုတ်နံရံရဲ့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကပ်ငြိခဲ့ရတဲ့
တာလပတ်စဟာ ဆွေးမြည့်နေပြီမို့ ကျွန်တော့်လက်ထဲ လွယ်လင့်တကူ
စုတ်ပြပြီး ပါလာခဲ့တယ်။

တာလပတ်စကြီး တစ်ခုလုံး စုတ်ပြကွာကျသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ
မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ မျက်လုံး
တစ်စုံ ပြူးစိုက်ပြီး မှင်တက်ကြက်သေသေသွားမိတော့တယ်။

ကွာကျသွားခဲ့တဲ့ တာလပတ်စကြီးရဲ့အောက်မှာ ကျွန်တော်
မြင်တွေ့လိုက်ရတာက အညိုရောင် ကော်လာနှစ်ထပ်နဲ့ အမျိုးသမီး
ဝတ် သားရေဂျာကင် တစ်ထည်ပါ။

သားရေဂျာကင် အညိုရောင် အမျိုးသမီးဝတ်။

ကျွန်တော် မြင်ဖူးတယ်။

ဘယ်မှာ မြင်ဖူးခဲ့တာပါလိမ့်။

ကျွန်တော် အသေအချာ စဉ်းစားလို့ မရပေမယ့် မျက်စိထဲ
မှာတော့ စွဲနစ်မှိတ်မိနေခဲ့ပြီး ဂျာကင်ကို ထိတ်လန့်စွာနဲ့ ဆွဲဖယ်လိုက်
ပါတယ်။

တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ထဲ အညို
ရောင် သားရေဂျာကင် ပါလာခဲ့ပြီးတဲ့နောက်...

ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတာက...

အုတ်နံရံနှစ်ခုကြား ညပ်နေတဲ့ အင်္ဂတေနဲ့ တသားတည်း
ဖြစ်နေတဲ့... ဂုန်နီသားလို မွဲခြောက်ဖွာလန်ကြံနေတဲ့ဆံပင်။

ကပိုကရို တွဲလောင်းကျနေတဲ့ မျက်မှန်တပ်ထားပြီး...

ကြောက်မက်ဖွယ် ဟောင်းလောင်းဟထားတဲ့ ပါးစပ်ပေါက်မှာ
သွားတစ်ချောင်း ကျွတ်နေတဲ့...

နာနာဘာဝ ရုပ်အလောင်း အရိုးစုတစ်ခုပါပဲ။

အင်္ဂတေနဲ့ တစ်ရောင်ထဲ ဖြစ်ပြီး ကျောက်သားလို မာကျော
နေမယ့်ပုံရတဲ့ အရိုးစုဆီကို ကျွန်တော့်လက်ချောင်းတွေဟာ ဆွဲဆောင်

ညီငင်ခံထားရတဲ့ အရာတစ်ခုလို ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိမိသွားပြီး...

နောက်ဆုံးမှာ...

ကျွန်တော်ဟာ နောက်ပြန်ကွေးကောက်နေတဲ့ လက်ကောက်
ဝတ်အရိုးကို သိစိတ်လွတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို အမှတ်မထင် ဆုပ်
ကိုင်လိုက်မိတဲ့ခဏမှာ...

ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ချောက်ချားစိတ်တွေ ထိတ်လန့်စိတ်တွေ
ဟာ ဖြန်းခနဲ ပေါက်ကွဲပြီး...

ကျွန်တော်ဟာလည်း လေဟာနယ်ထဲ မျောလွင့်သွားခဲ့ရတော့
တယ်။

“စန္ဒရာ... ခဏ... ခဏ”

ခပ်အုပ်အုပ် ခေါ်သံကြောင့် စန္ဒရာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

အပြုံးကိုယ်စီနဲ့ လက်ယပ်ခေါ်နေတဲ့ ကိုကိုနဲ့ ညီညီကို တွေ့

လိုက်ရတယ်။

စန္ဒရာ စိတ်ရှုပ်သွားမိတယ်။

အဲ့ဒီညီအစ်ကိုက လူဆိုးလေးတွေ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုက စန္ဒရာကို

ရိသဲသဲနဲ့...။

သူ့ကြည့်ပုံက နည်းနည်းကလေးမှ မရိုးသားဘူး။

ဒါပေမယ့် စန္ဒရာက သူ့ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး။

ခက်တာက စန္ဒရာအားနည်းချက်က အားနာတတ်တာပဲ။

ခုလည်းကြည့်...။

စိတ်ထဲက သူတို့ လှမ်းခေါ်တာကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး

လှည့်ထွက်လာခဲ့ချင်ပေမယ့် အားနာစိတ်က မေးဆတ်ပြီး ‘ဘာလဲ’

ပြန်မေးမိတယ်။

“ခဏလေး လာခဲ့. . . ပြစရာရှိလို့”
 ကိုကိုက ထပ်ခေါ်ပြန်တယ်။
 စန္ဒရာ မျက်ခုံးလေးတွေ ရှုံ့လိုက်မိတယ်။
 “ငါ သွားစရာရှိတယ်”
 “ခဏလေးပါဟာ. . . ခဏလေး”
 ကိုကိုက ခဏယယလေသံနဲ့ ထပ်ခေါ်ပြန်တယ်။
 သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခု ရှိနေသလိုပဲ။
 “ဘာလဲဟာ. . .”
 “လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ပြစရာရှိလို့ နင်အရမ်းအံ့ဩသွားစေရမယ်”
 လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ဆိုပါလား။
 စန္ဒရာလည်း မြီးကောင်ပေါက် လူငယ်တစ်ယောက်မို့ နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားသွားရတယ်။
 လူငယ်ဆိုတာ ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ကိစ္စတွေကိုမှ ပိုပြီးသိချင်တာမဟုတ်လား။
 “ဘာလဲဟင်”
 စန္ဒရာ မသိမသာ ချဉ်းကပ်သွားမိတယ်။
 “လိုက်ခဲ့. . .”
 “ဘယ်ကိုလဲ”
 စန္ဒရာ ခြေလှမ်းတုန့်နေရင်း ပြန်မေးလိုက်တယ်။
 “မစိုးရိမ်နဲ့. . . နင့်ကို ကိုက်မစားဘူး”
 ကိုကို ရယ်ဟဟနဲ့ ပြောတယ်။
 “မျိုးချမှာ”
 ညီညီက ရှုတည်တည်နဲ့ ဝင်နောက်တော့ စန္ဒရာ ရယ်ချင်သွားမိတယ်။
 “ဘယ်ကိုလဲလို့ဆို”

စန္ဒရာ ထပ်မေးမိပြန်တယ်။
 ကိုကိုက စန္ဒရာနား တိုးတိုးလေး ကပ်ပြီး. . .
 “မြေ. . . အောက်. . . ခန်း”
 စန္ဒရာ မျက်လုံးလေး ပြူးသွားမိတယ်။
 “မြေအောက်ခန်း ဟုတ်လား”
 ကိုကိုက ဆရာကြီးစတိုင်လ်နဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။
 “နင်တို့အိမ်မှာ မြေအောက်ခန်း ရှိတယ်ဟုတ်လား”
 “လိုက်ကြည့်ပါလား”
 စန္ဒရာဟာ သိချင်စိတ်တွေနဲ့ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ပြီး ကိုကိုနောက် လိုက်သွားခဲ့မိတာဟာ တစ်ဘဝလုံးစာ အသက်နဲ့ ရင်းရမယ့် နောင်တဆိုတာ အရမ်းနောက်ကျမှ သိခဲ့ရတော့တယ်။

“ငါ...ငါ...ပြန်တော့မယ် ကိုကို”

မြေအောက်ခန်းထဲ ရောက်တာနဲ့ စန္ဒရာဟာ အန္တရာယ်ရဲ့ အငွေ့အသက်ကို ချက်ချင်းရလိုက်တယ်။

ရီဝေနေတဲ့ ကိုကိုရဲ့မျက်လုံးတွေကြောင့်ရော အယ်လ်ကိုဟော အနံ့ကြောင့်ရော အိမ်ပေါ်ကို ချက်ချင်းပြန်တက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် စန္ဒရာဟာ နောက်ကျသွားခဲ့ရပြီ။

“ငါ... နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ် စန္ဒရာရယ်”

ကိုကိုဟာ သူမရှေ့ကို တစထက်တစ တိုးကပ်လာခဲ့တယ်။

စန္ဒရာ ခေါင်းကို အဆက်မပြတ် ခါရင်း...

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း”

လို့ ငြင်းနေမိတယ်။

“ငါ့ကို ပြန်ချစ်ပါ စန္ဒရာရယ်နော်”

ကိုကိုဟာ သူမနဲ့ အလွန်နီးကပ်နေခဲ့ပြီ။

စန္ဒရာ တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးတွေ ပြန်နေခဲ့ပြီ။

စောစောကတည်းက ကိုကိုမူမမှန်တာ ဘာလို့ သတိမထားမိခဲ့

ရတာလဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ အသုံးမကျ ညံ့ဖျင်းမှုကို စန္ဒရာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေ မိတယ်။

“ကိုကို... နင်... နင်... ရှေ့မတိုးနဲ့နော်”

“နင် ငါ့ကို ပြန်ချစ်မှာလား”

ကိုကိုက ပခုံးတွေကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လာခဲ့ချိန်မှာ ကြောက် စိတ်ဟာ စန္ဒရာတစ်ကိုယ်လုံးကို မုန်တိုင်းတစ်ခုလို မွေနှောက်သွား တော့တယ်။

စန္ဒရာ ကိုကိုရင်ဘတ်ကို အားကုန်ဆောင့်တွန်းပြီး လှေကားဆီ ပြေးတယ်။

ကိုကို အတင်းပြေးလိုက်လာပြီး နောက်က ဖမ်းချုပ်တော့ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ရုန်းကန်ရင်း စန္ဒရာ ကြမ်းပြင်ပေါ် အရှိန်နဲ့ ပစ်ကျကာ သွားတစ်ချောင်း ကျွတ်ထွက်သွားရတော့တယ်။

ကိုကိုလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ် လိမ့်ကျရင်း သံချွန်နဲ့ ထိသွားတာ လက်သည်းခွံကြီး ကျွတ်ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

“စန္ဒရာ... စန္ဒရာ”

ကိုကို သွေးရှူးသွေးတန်း အော်ဟစ်ရင်း စန္ဒရာဆီ ပြေးဝင်လာ ပြန်တယ်။

ရုန်းကန်လုံးထွေးရင်းနဲ့ စန္ဒရာဟာ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေပြီး ရင်ညွန့်ထဲက မခံမရပ်နိုင်အောင် ထိုးအောင့်လာခဲ့တယ်။

အဲ့ဒီနောက်တော့...

ကိုကိုကို မရုန်းကန်နိုင်တော့ဘဲ စန္ဒရာလက်တွေ ပျော့ကျသွား ခဲ့ရပြီ။ စန္ဒရာဟာ မှောင်မိုက်အေးစက်လှတဲ့ ကမ္ဘာလောကသစ် တစ်ခု ထဲကို ကူးလူးမျောလွင့်သွားခဲ့ရတော့တယ်။

ဒါကတော့နဲ့ တသားတည်းဖြစ်နေတဲ့ အေးစက်မာတောင့်နေပြီ ဖြစ်တဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ဆီကနေ သူ့လက်ချောင်းတွေကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖယ်ခွာပြီးတဲ့အချိန်မှာ...

သူ့ပါးပြင်ဟာ ပူနွေးစွတ်စိုလို့ နေခဲ့တယ်ဆိုတာ သတိထားလိုက်မိတော့တယ်။

သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ရွယ် ကောင်မလေး။ ခြောက်လထိုင်တိုင် ပျောက်ဆုံးနေခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ဆိုးဝါးလှတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို အသေးစိတ် သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လို့ နေခဲ့ပြီ။

ကျွန်မ ရှိတယ်။
တူးဖော်ပေးပါ။
ဆိုတဲ့စာသားတွေရဲ့အဓိပ္ပါယ်ကိုလည်း သူ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီ။
လူမသိသူမသိ ဆိုးဝါးလှတဲ့ အနေအထားနဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်အပျက်ကို သူဟာ အစအဆုံး သိရှိခဲ့ရပါပြီ။

ဒါကြောင့်လည်း...
စန္ဒရာဆိုတဲ့ ဝိညာဉ်မလေးဟာ သူ့အဖြစ်အပျက်ကို ရင်ဖွင့်ချင်လွန်းလို့ သူ့ဆီ မကြာခဏ လက်ကမ်းပေးခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့။
သားကို သူ့အကြောင်းတွေ လာလာပြောပြနေတာ ထင်ပါရဲ့။
သနားစရာ ကောင်းလွန်းလှတဲ့ နာနာဘာဝ တစ္ဆေမကလေး။
သူမရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဖြစ်တဲ့ သွားကျွတ်တာ သွေးတွေထွက်တာတွေကိုလည်း သူ့အား နမိတ်ပြပုံစံမျိုးပြခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့။
ကျွန်တော်ဟာ ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်စတွေကို သုတ်လိုက်ရင်းက သူမအတွက် အကောင်းဆုံး လုပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါတယ်။
စန္ဒရာရေ...

မင်းအတွက် အမှန်တရားဟာ အမြန်ဆုံး ရောက်လာခဲ့တော့မှာပါကွယ်။

ဟောဒီ စိုစွတ်ထိုင်းထိုင်း မှောင်မိုက်လှတဲ့ မြေအောက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းထဲကနေ မင်း အမြန်ဆုံး လွတ်မြောက်နိုင်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းနေမိပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ လေးကန်တဲ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့အတူ အိမ်အပေါ်ကို ပြန်တက်ခဲ့မိပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့အပိုင်းကဏ္ဍဟာ မပြီးဆုံးသေးပါဘူး။

အခန်း(၈)

ကို

ရစ်ချက်ရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ အေးစက်မာတောင့်နေပြီ ဖြစ်တဲ့ အရိုးစုကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်ရင်းက မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက် ပေါက် ကျနေတော့တယ်။

သူ ရစ်ချက်ကို မကြည့်ရက်တော့ဘဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရင်းက ပခုံးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပြီး နှစ်သိမ့်လိုက်မိတယ်။

“ဝေယံရာ. . ဒါ. . ဒါ ငါ့သမီးလေးပါလို့ ငါ ဘယ်လို ယုံရမှာ လဲကွာ၊ ဟောဒီရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အရိုးစုကြီးကို ငါ့သမီးလေးပါလို့ ငါ ဘယ်လို ယုံရမှာလဲဟင်. . .

သမီးလေးကို အသက်နဲ့ခန္ဓာ တွဲလျက် နောက်ဆုံးတွေ့ရတာ

ရတဲ့ သမီးလေးကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေကိုသာ မမှတ်မိဘူးဆိုရင် ဒါ ငါ့သမီးလေးပါလို့ ငါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ယုံစရာ မရှိဘူး..

ငါ့သမီးလေး ဘယ်လောက် အဖြစ်ဆိုးလိုက်သလဲကွာ”

ကိုရစ်ချက်ဟာ ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် ခေါင်းမိုချပြီး ရှိုက်ကြီးတငင် သည်းသည်းထန်ထန် ငိုကြွေးပါတော့တယ်။

ကျွန်တော် သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေမိတယ်။

သမီးဖြစ်သူရဲ့ ဆိုးဝါးလှတဲ့အဖြစ်အတွက် အဖေတစ်ယောက် အနေနဲ့ ရင်ကွဲမတတ် ခံစားနေရမှာပေါ့။

ကိုရစ်ချက်ဟာ သည်းထန်စွာ ရှိုက်ငိုနေရင်းကနေ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလိုက်မိတဲ့အခါမှာ ပြင်းထန်စွာ ထပေါက်ကွဲပါတော့တယ်။

“ဝေယံ ပြောစမ်းပါ။ ငါ့သမီးလေးကို သတ်တာ ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့သမီးလေးကို ဟော့ဒီမြေအောက်ခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားခဲ့တာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဟော့ဒီအုတ်နံရံတွေကြားထဲ ပိတ်ညှပ်ပြီး သတ်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ”

ကိုရစ်ချက်ဟာ သွေးရူးသွေးတန်း အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲနေတော့တာမို့ ကျွန်တော် ထိန်းရပါတော့တယ်။

“ကိုရစ်ချက်.. စိတ်ကို အေးအေးထားပါဗျာ၊ ခင်ဗျား လုပ်သင့်တာတွေကို ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စီစဉ်ရမယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားဒီလိုဖြစ်နေရင် လုပ်စရာရှိတာတွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါမေးတာသာ ဖြေစမ်းပါ။ ငါ့သမီးကို ဘယ်သူသတ်တယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား ဝေယံ၊ ပြောနော်.. မင်းမြန်မြန်ပြော၊ မပြောရင် မင်းကို ငါ သတ်ပစ်မယ်”

ကိုရစ်ချက်ဟာ အသိစိတ် ပျောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို လက်နှစ်ဖက်ဖြန့်ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့ တိုးလာတယ်။

ကျွန်တော် နောက်ကို မသိမသာ ဆုတ်ရင်းကနေ သူ့ကို

လေပြည်အေးနဲ့ ဖျောင်းဖျနေမိတယ်။

“အဲဒီလူကို ကျွန်တော်သိတယ်ဆိုတာ မှန်တယ် ကိုရစ်ချက်၊ ဒါပေမယ့် သက်သေမရှိပဲ ကျွန်တော်ပြောတာ ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ၊ ပြီးတော့ သူလည်း လူ့လောကကြီးမှာ မရှိတော့ပါဘူး”

“မင်း ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေနဲ့ ဝေယံ၊ ဘယ်သူလဲဆိုတာသာ မြန်မြန်ပြော၊ မင်း အချိန်ဆွဲနေရင် မင်းကို ငါသတ်လိုက်မိမယ်နော်၊ ခုချိန်မှာ ငါ လူသတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး”

သမီးဇော ကပ်နေတဲ့ ကိုရစ်ချက်ဟာ ခုချိန်မှာ ဘာမှ သတိမထားနိုင်ဘဲ လူသတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်။

မူမမှန်တော့တဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကြောင့် နောက်ကို မသိမသာ ဆုတ်ရင်းကနေ လှေကားရင်းကို ရောက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်ဟာ အသက်တောင် မရှူနိုင်ဘဲ မြန်ဆန်စွာ ပြေးတက်ခဲ့မိပါတော့တယ်။

ကိုရစ်ချက်ကို မြေအောက်ခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့မိတာ မှားပြီလား။

အိမ်ပေါ်ကို ရောက်တာနဲ့ အမောတောင် မဖြေနိုင်သေးခင် ကျွန်တော် မြင်တွေ့လိုက်ရတာဟာ.. .။

၁၃

ဘာမှန်းမသိတဲ့အရာတစ်ခုက ကျွန်မရင်ဝကို ဒိန်းခနဲ ဆောင့်
တိုက်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်မဟာ ထိတ်လန့်တကြားနဲ့ မတ်တတ်ထရပ်
လိုက်မိပါတယ်။

“မေမေ... ဖေဖေဆီ ပြန်မလို့လား”

သားက ရုတ်တရက် ထမေးလိုက်တဲ့အခါမှာ ဘာမှန်း မသိတဲ့
ကျွန်မရဲ့စိုးရိမ်စိတ်ဟာ ပိုပြီးခိုင်ခံ့သွားပါတော့တယ်။

“သားဖေဖေ အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလို့ ထင်သလဲဟင်”

ကျွန်မ လေးနှစ်အရွယ် သားကလေးကို ပွေ့ဖက်ပြီး အားကိုး
တကြီး မေးလိုက်မိတဲ့ အပြုအမူကို အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူးလို့ ထင်နိုင်ကြပေ
မယ့် ကျွန်မယုံကြည်ချက်ကို ကျွန်မပဲ နားလည်ပါတယ်။

သားက မပြောတတ်သလို ခေါင်းလေး ခါပြပြီး...

“မေမေ မြန်မြန်ပြန်ပါ”

လို့ပဲ ထပ်ပြောတယ်။

“အိုကေ... မြန်မြန်ပြန်မယ်၊ သားကော လိုက်ခဲ့မလား”

သားက ခေါင်းကလေး ခါပြပြီး...

“သား လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး... တဲ့”

“ဘာ... ဘာလို့လဲဟင် သား”

“သားခေါင်းအုံးထဲက မို့တွေ တစ်စုံစုံ ဖွာထွက်သွားမှာတဲ့”

“သား ဘာလဲဟင်၊ အဲ့ဒါ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ”

“သားလည်း မသိဘူးလေ”

သားက ခေါင်းလေး ခါပြပြန်တယ်။

ကျွန်မ သက်ပြင်းရှိုက်မိပြန်တယ်။

“ဒါဆို သား ဒီမှာပဲနေခဲ့နော်...”

သား ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ပြီး အပြေးထွက်ခဲ့မိတယ်။

“မေမေ... နေဦး...”

သားကပြေးလိုက်လာပြီး ကျွန်မရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကမ်းပေး
တယ်။

ကျွန်မ သားရဲ့သိတတ်မှုကို ပြုံးရင်း အမြန်လှမ်းယူ လိုက်မိ
တယ်။

ခုချိန်မှာ ပိုက်ဆံအိတ်ဟာလည်း မောင့်ထက် ပိုအရေးကြီး
ပါဘူး။

“ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ခါးပါတယ် မဟုတ်လား မေမေ”

“အို... သားလေး”

သားရဲ့စကားကြောင့် ကျွန်မ အကြီးအကျယ် အံ့ဩတုန်လှုပ်
သွားရပါတော့တယ်။

ကျွန်မဟာ သွားလေရာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ အိတ်ဆောင်ဓားတစ်
လက် လိုရမယ်ရ ထည့်ယူတတ်လေ့ရှိတယ်။ ခု ကျွန်မ မေ့နေခဲ့တာကို
သားက သတိပေးခဲ့ပြီ။

ကျွန်မဟာ အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ရတော့မှာကို ကြိုသိ
မြင်နေလို့ သားက သတိပေးလိုက်တာလား။

“သွားတော့လေ မေမေ . . မြန်မြန်သွားပါ။ နောက်ကျနေဦးမယ်”

သားစကားဆုံးတာနဲ့ ကျွန်မဟာ ကားဆီ အမြန်ပြေးခဲ့ပါပြီ။ မောင်ဟာ ဘယ်လိုဘေးဆိုးအန္တရာယ်နဲ့ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်နေရပြီလဲ။

ကျွန်တော် အံ့ဩတကြီး မှင်တက်ကြောင်ငေးပြီး စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

ကျွန်တော်မေ့လျော့နေမိတဲ့ အရာတစ်ခုက ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ်ကြိုးကွင်းစွပ်ဖို့ ဖြစ်ခဲ့ပြီနဲ့ တူပါရဲ့။

“ကြွပါ လူကြီးမင်း”

ချာတိတ်က ကျွန်တော့်ကို မထိတရီနဲ့ ခေါ်တယ်။

ကျွန်တော် တံတွေးကို မျိုချလိုက်မိတယ်။

“ခင်ဗျားက ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေကို ဘာလို့ ဝင်စွက်ချင်ရတာလဲ ကိုထက်ဝေယံ”

အိမ်ရှင်ဦးအာကာက ကျွန်တော့်ကို မေးဆတ်ပြီး လှမ်းမေးတယ်။

သားအဖနှစ်ယောက်လုံးက ကျွန်တော့်ကို သတိအနေအထားနဲ့ စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။

ကျွန်တော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို သတိအနေအထားနဲ့

ပြန်နေမိတယ်။

အခြေအနေက အပြန်အလှန် အလွတ်မခံရဲတဲ့ အနေအထားမျိုးပါ။

“ခင်ဗျား ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ဟီးရိုးလုပ်ချင်တာလဲ ဦးထက်ဝေ”

ညီညီက ကျွန်တော့်ရှေ့ တိုးလာရင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောတယ်။
ကောင်လေးဟာ ငယ်စိတ်ငယ်သွေး ကြွပြီး မိုက်ရူးရဲဟန် အပြည့်နဲ့မို့ ကျွန်တော်ပိုပြီးသတိထားနေရတယ်။

သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်ထည့်ထားတာလည်း သတိပြု လိုက်မိတယ်။

သူ့လက်ဟာ လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာကို အသင့်ကိုင်ထားပုံ ရတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အမှန်တရားကို ယုံကြည်စွာ ဖော်ထုတ်ခဲ့သူ သာ ဖြစ်တယ်။

မိုက်ရူးရဲစွာ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့ကိုတော့ ဆန္ဒမရှိဘူး။

“တကယ်တော့ ခင်ဗျားဘာသာ အေးအေးနေခဲ့ရင် ဘာမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊

ကျုပ်သားကိုကိုကြောင့် ဒီမိန်းကလေးသေသွားခဲ့တယ်... သားအတွက် အပြစ်မရအောင် ကျုပ်တို့ ဖုံးကွယ်ပေးခဲ့ကြပေမယ့်... ကိုကိုလည်း ဒီစိတ်နဲ့သေခဲ့တာပါပဲ...”

ခုတော့... ကျုပ်တို့မိသားစုရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ခင်ဗျား က ဖော်ထုတ်နေတယ်ဆိုတော့...”

ဦးအာကာက အေးစက်စွာ ပြောရင်း ရှေ့တိုးလာတယ်။

ဦးအာကာရဲ့ အေးစက်စူးတောက်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကံကြမ္မာကို ကြိုတင်သိလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ကို သူတို့ နှုတ်ပိတ်ကြတော့မယ်။

ကျွန်တော် လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

မရဘူး။

ကောင်လေးက ကျွန်တော့်ကို သိုင်းချုပ်ပြီး လှဲချလိုက်တယ်။

ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားကလေးပေမယ့် ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း နေခဲ့တဲ့သူမို့ ကောင်လေးဟာ တော်တော်သန်တယ်။

ကျွန်တော် လဲပြိုကျသွားပေမယ့် ဟန်ချက်မပျက်အောင် ထိန်းရင်း ကောင်လေးကို နောက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်တယ်။

ကောင်လေးလည်း အရှိန်နဲ့ ကြမ်းပေါ် လဲကျသွားတော့တယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ကောင်လေး လုံးထွေးပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေတုန်း ဦးအာကာက သူ့သားကို ဆွဲဖယ်လိုက်တယ် ပြီးတော့...

ကျွန်တော့်ကို အပေါ်စီးကနေ ခွစီးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ရုန်းကန်လူးလိမ့်နေတုန်းမှာပဲ ဖြူဖွေးနေတဲ့ခေါင်း အုံးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ခေါင်းအုံးဟာ ကျွန်တော့်မျက်နှာနား ဝဲနေခဲ့ပြီး...

နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော်ရုန်းဖယ်လို့မရနိုင်အောင် ကျွန်တော့် မျက်နှာပေါ် အညှိုးတကြီး အုပ်မိုးကျလာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် သွေးရှူးသွေးတန်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်းကပဲ...

အသက်ရှူလို့မရနိုင်အောင် မွန်းကြပ်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် သေရတော့မှာလား။

ဖြူဖွေးနေတဲ့ ခေါင်းအုံးတစ်အုံးရဲ့အောက်မှာ မွန်းကြပ် လှောင်ပိတ်ပြီး အညံ့ခံ သေရတော့မှာလား။

ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ မကူကယ်နိုင်တော့ဘူးလား။

ကျွန်တော်ဟာ သနားစရာ နာနာဘာဝတစ်ကောင်အတွက် အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ရင်း အသေခံလိုက်ရတော့မှာပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဘာမှမလုပ်နိုင်တဲ့

www.burmeseclassic.com

ဝိညာဉ်တစ်ကောင်အတွက် ကတိစကားတစ်ခွန်းနဲ့အညီ အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ပေးလိုက်နိုင်တာ ကျွန်တော်ကျေနပ်ပါတယ်။

သူမလည်း ကျေနပ်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

ဒီအတွေးနဲ့အတူ ကျွန်တော်ဟာ သေဖို့ရာ အဆင်သင့် ဖြစ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး...

စိတ်ကို အလုံးစုံ လျှော့ချလိုက်ပါတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ...

ဦးအာကာဆီက မချီမဆန့် ထွက်လာတဲ့...

“အား...”

ဆိုတဲ့ အသံနက်ကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီး...

ကျွန်တော်လည်း ဖိနှစ်ထားတဲ့ ခေါင်းအုံးအောက်က လွတ်မြောက်သွားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် အံ့ဩတကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ...

အိပ်ထဲသို့အဝင် အပေါ်ကို မြောက်တက်ပြီး တစ်စီ လွင့်ဝဲဖွား ထွက်သွားတဲ့ ဦးတွေကို ကြည့်ပြီး သားပြောလိုက်တဲ့စကားတွေကို ကျွန်မနားထဲ ပြန်ကြားယောင်မိတယ်။

“သား လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး”

“သားခေါင်းအုံးထဲက ဦးတွေ တစ်စီ ဖွာထွက်သွားမှာတဲ့”

ဘုရားရေ...

သား ကြိုတင်ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေဟာ ဘယ်လောက် မှန်လိုက်သလဲ။

အဲ့ဒီခေါင်းအုံးဟာ သားရဲ့ကံကြမ္မာလား။

သားရဲ့ကိုယ်စား ခံသွားရရှာတာလား။

ဒါမှမဟုတ်ရင်...

အဲ့ဒီခေါင်းအုံးရဲ့နေရာမှာ သားကလေးသာ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်...

“ဪ... လူစွမ်းကောင်းမကြီး ရောက်လာပါလား”

ဦးအာကာဟာ လက်ဖုန်းကို အုပ်ကိုင်ရင်း ကျွန်မဆီ ထလာတယ်။

ဦးအာကာရဲ့လက်ဖုန်းမှာ သွေးတွေဟာ တစက်စက် ကျနေတယ်။

ကျွန်မ အိတ်ထဲက ခါးကိုထုတ်ပြီး အနားကပ်မလာအောင် ဝှေ့ယမ်း ခြောက်လှန့်လိုက်သည်။

ဒါဆို ဦးအာကာရဲ့ ခေါင်းအုံးဖိကိုင်ထားတဲ့ လက်ကို ပစ်လိုက်တဲ့ခါးဟာ ဘယ်သူက ပစ်လိုက်တာပါလိမ့်။

ကျွန်မ စဉ်းစားရ ကြပ်နေမိဆဲ။

“ခင်ဗျား ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရပ်နေလိုက်ပါ ဦးအာကာ”

အသံကြားရာဆီ ကျွန်မရော မောင်ရော တပြိုင်တည်း လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ကျွန်မတို့ မြင်တွေ့လိုက်ရတာက ညီညီဆိုတဲ့ကောင်ကလေးကို နောက်က သိုင်းချုပ်ပြီး လည်ပင်းကို ခါးနဲ့ ထောက်ထားတဲ့ ကိုရစ်ချက်။

ကိုရစ်ချက်ရဲ့ဒေါသတကြီး သန်မာလှတဲ့လက်တွေကြားထဲမှာ ညီညီဟာ ဇောချွေးတွေ ပြန်ပြီး လုံးဝမလှုပ်ဝံ့ဘူး။

“ဟေ့လူ့ . . ခင် . . ခင်ဗျား ကျုပ်သားကို အန္တရာယ်မပေးနဲ့နော်”

ဦးအာကာ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် တားတယ်။

သားအတွက် စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ဦးအာကာရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်နေတယ်။

“ခင်ဗျားရဲ့သားကြောင့် ကျုပ်သမီးကလေး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတုန်းက ခင်ဗျား ခုလို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ကလေး နည်းနည်းမှ မဝင်ခဲ့မိဘူး မဟုတ်လားဟင် . . . ဦးအာကာ”

“ကျုပ် . . ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ် ကိုရစ်ချက်ရယ်၊ ကျုပ်သားလည်း သေသွားရှာပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ကို . . ခွင့် . . ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

မျက်ရည်တွေ အိုင်ထွန်းရွဲနစ်ပြီး နာမျက်နေတဲ့ ကိုရစ်ချက်ရေမှာ ဦးအာကာဟာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး တောင်းပန်နေရှာတယ်။

ကိုရစ်ချက်က ‘တောက်’ တစ်ချက်ကို ခါးခါးသီးသီး ခတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဘာ . . . ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စဟာ ခွင့်လွှတ်လို့ ရစကောင်းလား၊ ကျုပ်သမီးလေးလို အပြစ်ကင်း ဖြူစင်တဲ့ အသက်တစ်ချောင်းနဲ့ ခင်ဗျားသားလို ဆန်ကုန်မြေလေး အသက်တစ်ချောင်း အလျော်အစားလုပ်လို့ ရစကောင်းလား၊ ကျုပ်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်ဖို့ လာမတောင်းပန်နဲ့”

ကိုရစ်ချက် မျက်ရည်တွေနဲ့ နာနာကြည်းကြည်း အော်ဟစ်တယ်။

ဦးအာကာလည်း ကိုရစ်ချက်ရဲ့သန်မာလှတဲ့လက်တွေကြားမှာ မလှုပ်မယှက်ရဲ ငြိမ်သက်နေရှာတဲ့ သားဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တတွေတွေ ကျနေမိတယ်။

“ကျုပ် . . ကျုပ်တို့သားအဖတွေ မှားပါတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်သားရဲ့ အပြစ်ကို မဆုံးမတဲ့ ဖုံးကွယ်ခဲ့မိတဲ့ . . ကျုပ် . . ကျုပ် မှားပါတယ်”

“အဲ့ဒါ ကျုပ်ကို မတောင်းပန်နဲ့”

ကိုရစ်ချက် ခါးခါးသီးသီး အော်ဟစ်တယ်။

“အဲ့ဒီမှာ သွား . . . တောင်းပန်”

နောက်ဆက်တွဲစကားနဲ့အတူ ကိုရစ်ချက်က လက်ထဲက ညီညီကို တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီ အရှိန်နဲ့ ပစ်ထွန်းပို့လိုက်တယ်။

ချပ်ခနဲ အသံနဲ့အတူ ညီညီလက်မှာ စတီးရောင် လက်ထိပ်ကွင်းမှာ စွပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတော့တယ်။

နောက် . . .

ဦးအာကာ . . .

တာဝန်ရှိတဲ့သူတွေ ရောက်လာခဲ့ပြီမို့ အရာအားလုံးဟာ ငြိမ်

သက်သွားပါပြီ။

တိတ်ဆိတ်လှတဲ့အခန်းထဲမှာ ကိုရစ်ချက်ရဲ့ နာကျင်လှတဲ့ ရှိုက်သံက ကောင်းကင်ယံအထိ ကြေကွဲစွာ လွင့်ပျံတက်သွားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ဆုပန်ကို လက်တွဲရင်း အိမ်ပြင်ထွက်လာခဲ့တယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ...

ကျောထဲက စိမ့်ခနဲ ကြက်သီးတွေ ပြည့်သီးထသွားလို့ ပြတင်းပေါက်ကို အမှတ်မထင် လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ...

အဲ့ဒီအချိန်မှာ...

သယံနှစ်နှစ်ရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ အသေအချာပိတ်ထားတဲ့ ပြတင်းမှန်ကို ထိုဖောက်ဖြတ်သန်းပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။

မိန်းကလေးဟာ မဟော်ဂနီရောင် ပျော့စင်းအိတ်နဲ့ ဆံပင်လေးတွေကို လက်နဲ့ သပ်ခါလိုက်တယ်။

ပြီးတော့...

ရွှေကိုင်းမျက်မှန်လေးကို နေသားတကျ ပင့်တင်လိုက်တယ်။ အဲ့ဒီနောက်...

ကော်လာနှစ်ထပ်နဲ့ အညိုရောင် ဂျာကင်လေးကို ဟိုသည်ခါလိုက်ပြီး...

ကျွန်တော်တို့ကို လှပနူးညံ့စွာ လှမ်းပြီးပြပါတယ်။

မိန်းကလေးရဲ့အပြုံးက အပြစ်ကင်းစင်ပြီး ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှပါတယ်။

မိန်းကလေးဟာ စတော်ဘယ်ရီရောင် နှုတ်ခမ်းလွှာလေးတွေလုံးဝ မဖွင့်ဟပေမယ့်...

သူမ ပြောတဲ့စကားတွေကို ကျွန်တော်တို့ အသေအချာ ကြား
လိုက်ရပါတယ်။

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်နဲ့ဆုပန် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချမ်းမြေ့စွာ
ကြည့်လိုက်မိကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးရဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ပီတိ မျက်
ရည်တွေ ဖုံးလွှမ်းရစ်နေမိပါတယ်။

မိန်းကလေးက ဆက်ပြောတယ်။

“ဘုန်းထက်ကိုလည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောပေးပါနော်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ခေါင်းညိတ်
ပြလိုက်မိတယ်။

အနားမှာ ရှိမနေပေမယ့် သားဘုန်းထက်လည်း သူ့မမ စန္ဒရာ
ရဲ့ နှုတ်ဆက်စကားကို အသေအချာ ကြားရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့
ယုံကြည်နေမိပါတယ်။

“စန္ဒရာ သွားတော့မယ်”

မိန်းကလေးက ကျွန်တော်တို့ကို ဦးညွှတ်ပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။

ပြီးတော့ လက်ကလေး ဝှေ့ယမ်းပြတယ်။

ကျွန်တော်တို့လည်း လက်ပြန်ပြလိုက်မိတယ်။

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာ မောင်ရယ်”

ဆုပန်က ကြေကြေကွဲကွဲ စကားဆိုတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ပခုံးမှာ ခေါင်းမှိတ်ပြီး ရှိုက်တယ်။

မိန်းကလေးကတော့ တရွေ့ရွေ့ ဝေးသွားခဲ့ပြီ။

ကားတွေ . . လူတွေ . . ဘာကိုမှ မရှောင်ဘဲ သူမ သွားလိုရာ
ခရီးကို တန်းတန်းမတ်မတ် ဖြတ်သန်းပြီး သွားနေတယ်။

သူမကို တည့်တည့်ဝင်တိုက်မိတဲ့ လူတွေ ကားတွေကလည်း
သူမကို မမြင်တွေ့နိုင်ကြဘူးလေ။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ . . .

နာရေးအိမ်မှာရှိနေတဲ့ ဘုန်းထက်ဆိုတဲ့ လေးနှစ်သား ကလေး
တစ်ယောက်ဟာ မျက်ရည်စကလေးတွေကို သုတ်ပြီး . . .

“ဝှတ်ဘိုင်း . . မမ”

လို့ တစ်ယောက်ထဲ ပြောလိုက်တာကို ဘေးက ကြားရတဲ့လူ
တွေက ထူးဆန်းစွာ အံ့ဩတကြီး ကြည့်လိုက်မိကြလေရဲ့ . . .

